Sidney Sheldon

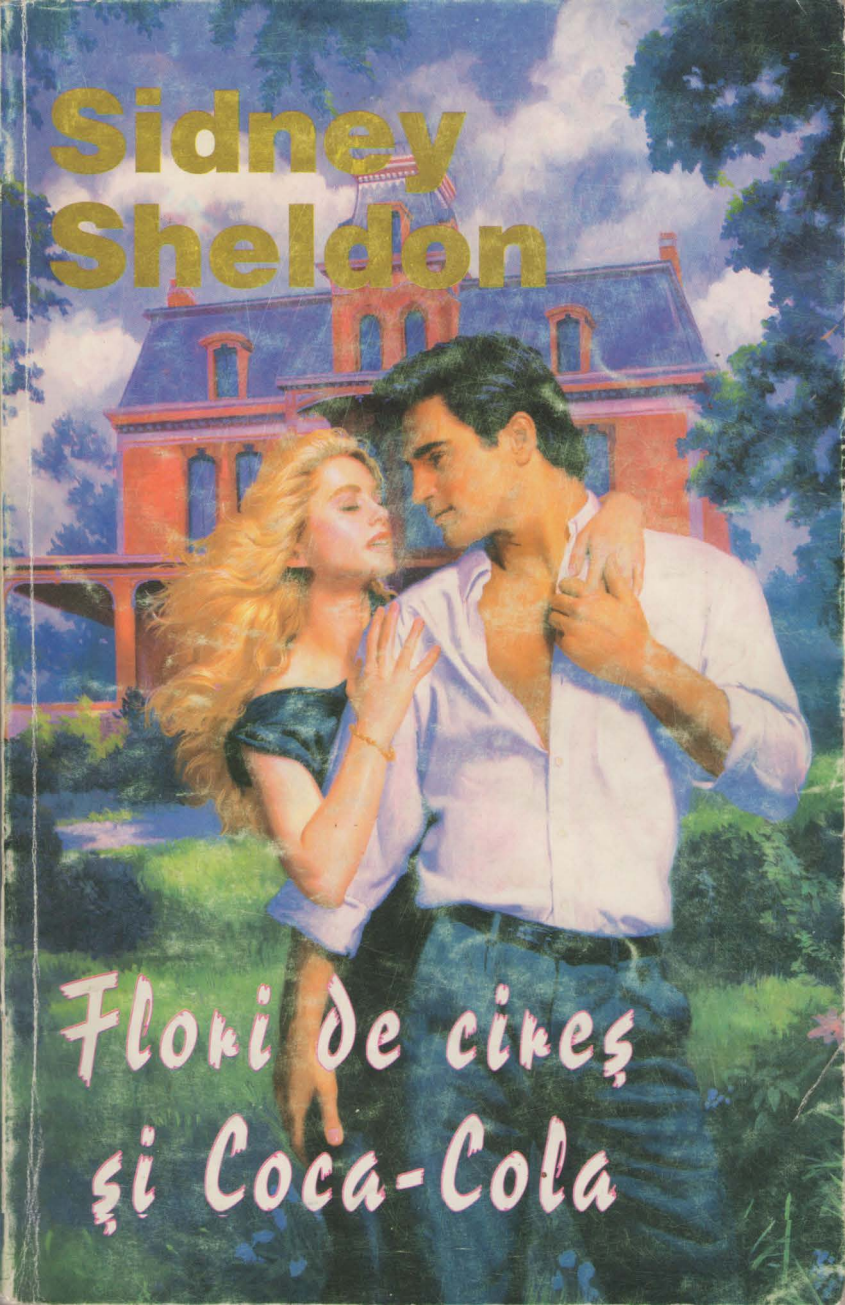

Flori de cireș și Coca-Cola

The Chase
by Sidney Sheldon

© copyright 1981
The Sheldon Literary Trust

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

© LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura MIRON

Sidney Sheldon

Flori de cireș și Coca-Cola

Traducere de Augusta
Caterina Grundbock

Editura MIRON
București - 1994

ISBN 973-95056-6-6

Prolog

– Fii atent!

Pilotul ştia că vor muri.

Avionul cu reacţie, încăpător – de două-sprezece locuri, Silver Arrow[1]*, era azvîrlit încoace şi încolo, ca o jucărie, de puternicele rafale ale furtunii, pe cerul deasupra Munţilor Apalaşi. Pilotul şi secundul se străduiau să menţină ridicat botul avionului, înfruntînd bărbăteşte vîrtejurile primejdioase ale curenţilor verticali ai vîntului. Avionul era superb, proiectat cu multă grijă şi excelent construit. Dar de cîteva minute mecanismele*

1 – Săgeata de argint

de comandă o luaseră razna. Unul din cei doi pasageri, aflați în cabina somptuos amenajată a avionului, veni în față, intră în carlingă și spuse:

– E ceva în neregulă la conducta de alimentare cu carburanți. Mecanismul de comandă nu capătă destulă energie.

În condiții normale, pilotul i-ar fi ordonat pasagerului să se întoarcă la locul său. Numai că aici condițiile nu erau normale. Pasagerul era atît proiectantul cît și constructorul avionului. Nimeni altul decît domnul Yoneo Matsumoto, fondatorul și președintele consiliului de administrație al unuia dintre cele mai mari concerne din lume.

Pilotul spuse:

– Pierdem forța de împingere.

Cei trei bărbați știau ce înseamnă asta. Vizibilitatea era zero și de jur împrejur se înălțau, pîndindu-i parcă, piscuri ucigașe invizibile. Fără suficientă forță de împingere, avionul nu se putea ridica la o altitudine suficient de mare ca să iasă din zona de primejdie.

Aparatul începu să piardă din înălțime. Yoneo Matsumoto aruncă o privire spre instrumentele de bord, se întoarse și reveni în

cabină, lîngă soția sa, Eiko. Chipul ei nu exprima nici urmă de spaimă. Doar seninătate și resemnare. El știa că ei nu-i va fi frică. Îi apucă mîna și o strînse într-a lui, iar ea îi surîse, privindu-l cu nesfîrșită dragoste.

Yoneo Matsumoto era gata să înfrunte moartea. Trăise o viață bogată în împliniri și realizase mult mai mult decît majoritatea semenilor săi. Sărac lipit pămîntului, întemeiase Matsumoto Industries, *care lucrau pentru el în zeci de fabrici, răspîndite în întreaga lume. Era iubit și respectat.*

Gîndurile sale s-au întors în trecut, la începuturi, cînd era foarte tînăr, proaspăt absolvent al Universității. Era înzestrat cu un talent extraordinar pentru electronică și, în consecință, i se făcuseră multe oferte de serviciu avantajoase.

Dar chiar atunci o cunoscu pe Eiko, de care se îndrăgosti. Ea îl încurajă să-și întemeieze propria firmă. În primii cinci ani, a lucrat zi și noapte, trudind din greu, să cîștige banii necesari întreținerii lui Eiko și a lui Masao, fiul lor. Yoneo Matsumoto își alesese o cale anevoioasă, dar ambiția și talentul l-au ajutat să răzbească în orice împrejurare. Treptat firma începu să se extindă, ajungînd,

în cele din urmă, o întreprindere foarte prosperă. Cu timpul, Matsumoto Industries *a preluat prin fuzionare şi alte firme şi filiale, astfel încît tînăra întreprindere ajunsese un gigant industrial, asemenea unei dinastii, ce cuprindea întreaga lume. Construia avioane şi calculatoare, camere de luat vederi şi radiouri, televizoare şi sute de alte tipuri de aparate...*

Un bubuit puternic de tunet îl trezi brusc din reverie. A urmat un fulger, care asemenea unei rachete gigantice, ieşită de sub control, brăzdă cerul, luminîndu-l puternic. Pentru o fracţiune de secundă, cei aflaţi la bordul avionului au văzut ce se întîmplă afară. Erau împresuraţi de piscuri primejdioase. Apoi fulgerul se stinse şi totul se scufundă iar în beznă.

Yoneo Matsumoto strînse mai tare mîna soţiei. Peste cîteva minute viaţa amîndurora se va stinge. Dar rămînea în urma lor Masao, fiul pe care-l iubeau atît de mult. El va continua opera tatălui. Masao va moşteni Imperiul Matsumoto, *pe care-l va conduce cu pricepere.*

Urmă un alt fulger puternic. Pasagerii au fost martorii unei scene de infern: piscuri

acoperite de zăpadă și nori negrii, ca de smoală, care clocoteau, iar drept în față, se ridica zidul de stîncă al muntelui, care părea să-i aștepte tocmai pe ei. Peste cîteva secunde, întregul univers părea victima unei imense explozii, care îl sfîșia în mii de limbi de flăcări.

Apoi urmă o tăcere de moarte, străbătută doar de șuieratul vîntului, care mătura, necruțător, priveliștea nemărginită și dezolantă.

Capitolul 1

– Mai vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc.

La o depărtare de șapte mii de mile, într-o suburbie superbă a orașului Tokio, Masao Matsumoto își termina tocmai micul dejun. Masao era un tînăr prezentabil, în vîrstă de optsprezece ani, înalt și bine legat la trup, cu un chip ce trăda sensibilitate și niște ochi inteligenți, plini de strălucire. Moștenise forța tatălui și blîndețea mamei, o combinație cu totul ieșită din comun. Masao absolvise liceul, ca șef de promoție. Fusese căpitanul echipei de baseball a școlii și cel mai îndrăgit băiat din clasă. Lui Masao îi plăcea să danseze și,

uneori, cînd nu avea teme pentru acasă, vizita discotecile din Shinjuku. Familia Matsumoto era una dintre cele mai bogate şi mai puternice din lume. Cu toate acestea, Masao nu se credea mai presus de alţii. Îi aprecia pe oameni, în funcţie de calităţile lor personale şi avea o mulţime de prieteni.

Fusese crescut în credinţa că bunul simţ şi cinstea constituie cele mai înalte valori în viaţă. În plus, era înzestrat cu un autentic simţ al umorului. Eroii săi cei mai îndrăgiţi erau războinicii samurai, care luptaseră pentru idealurile lor, fiind mereu gata să-şi dea viaţa pentru ele.

Masao era acum în vacanţă şi lucra temporar la fabrica *Matsumoto* din Tokio, pînă la începerea cursurilor de la Universitate. Moştenise talentul tatălui pentru electronică şi avea o mulţime de idei originale, pe care intenţiona să le pună în aplicare în viitor.

Acum, după ce îşi terminase micul dejun, intrară în camera de zi, unchiul său, Teruo Sato, şi mătuşa Sachiko. Masao se ridică în picioare:

– *Teruo-ojisan! Sachiko-obasan!*

Mătuşa îl mîngîie uşor pe braţ şi spuse:

– *Masao-chan!*

Masao ţinea la mătuşa Sachiko, care era sora tatălui său. Deşi nu era o femeie frumoasă, era prietenoasă şi amabilă. Se agita necontenit, încoace şi încolo, asemenea unei păsărele, care fîlfîie din aripi, ocupîndu-se de fiecare în parte, făcînd conversaţie şi invitîndu-i să mănînce ceva. Exact ca un colibri, îşi zise Masao, în gînd. Mereu în mişcare.

În schimb, la soţul ei, Masao nu ţinea deloc. Teruo Sato era un bărbat înalt şi subţire. Avea părul negru, pana corbului, un trup subţire, un chip subţire, buze subţiri şi, după părerea sa, un suflet subţire.

Unchiul avea o firă calculată şi glacială, aproape crudă, care îi displăcea băiatului. Lui Masao îi ajunseseră la ureche zvonuri, potrivit cărora unchiul Teruo s-ar fi însurat cu Sachiko numai pentru a ajunge un membru al puternicei familii Matsumoto. Cu timpul, tatăl lui Masao îi încredinţase cumnatului său o funcţie importantă, aceea de director financiar al firmei. Cu toate acestea Teruo părea pe mai departe la fel de nemulţumit. Era un bărbat inteligent, fără îndoială. Dar lui Masao nu-i inspira încredere acest soi de inteligenţă. Simţea că tatăl său era mîndru de calitatea produselor pe care le fabrica, în vreme ce

unchiul Teruo părea să aibă în vedere, în exclusivitate, profitul.

– Îmi permiteți să vă invit la micul dejun? întrebă Masao.

– Nu. Pe chipul lui Teruo se desluşeau semnele îngrijorării. Îmi pare rău să-ți aducem o veste tristă.

Masao crezu, pentru o clipă, că inima îi va înceta să bată.

– Ce... Ce anume s-a întîmplat?

– Mama şi tatăl tău. Aseară au pierit într-un accident de avion. Am aflat chiar acum.

Masao îl privi îndelung neîncrezător; brusc îl copleşi o senzație de irealitate. Părinții lui nu puteau să fie morți, era imposibil! Amîndoi erau atît de plini de viață! Era victima unui coşmar, care avea să se sfîrşească numaidecît.

Teruo continuă:

– După cîte am înțeles au murit pe loc. Cu siguranță n-au simțit nici o durere.

Masao însă simți durerea. Spaima şi frica de moarte, prin care trecuseră părinții lui, în

ultimele clipe înainte de moarte.

– Eu... Avea senzaţia că va leşina. Inspiră profund, ca să-şi regăsească stăpînirea de sine. Unde... s-a întîmplat?

– În Munţii Apalaşi, din estul Statelor Unite. Tatăl tău urma să inaugureze o nouă fabrică. Teruo îşi cuprinse nepotul cu braţul pe după umeri. Împreună cu mătuşa Sachiko, vom pleca cu toţii mîine dimineaţă cu avionul în America. Să aducem acasă rămăşiţele pămînteşti ale părinţilor tăi, ca să aibă parte de funeraliile care li se cuvin.

Masao dădu din cap, incapabil să rostească un cuvînt.

Masao habar n-avea de cînd se aflau lîngă el mătuşa şi unchiul, care îi vorbeau, fără încetare. Rosteau cuvinte pline de iubire şi de mîngîiere, dar care lui Masao i se păreau nişte zgomote fără înţeles, care treceau pe lîngă el. Tatăl şi mama lui trăiau în inima sa, îi vorbeau, îl iubeau şi făureau împreună cu el planuri de viitor, aşa cum făcuseră întotdeauna.

– *Ştii pentru ce afacerile noastre prosperă*

cu atîta repeziciune, Masao? Pentru că le sîntem superiori celorlalţi. Ne dăm mai multă silinţă. Avem şansa de a fi japonezi. În alte ţări muncitorii fac neîncetat greve. În Japonia sîntem cu toţii asemenea membrilor unei singure familii. Ceea ce e bine pentru un individ e bine şi pentru ceilalţi.

Masao îşi aduse aminte că pe cînd avea doisprezece ani, alergase într-o zi la tatăl său.

– Tată, am o idee. Cred că e bună.

– Vorbeşte, Masao!

– Ştii cum pune o adiere de vînt în mişcare o moară de vînt, ca să producă curent electric?

– Da.

– Prin urmare, dacă un automobil merge cu nouăzeci sau o sută de mile pe oră, de ce n-am putea utiliza curentul de aer rezultat din deplasare pentru a acţiona pinionii din motor, ca să avem nevoie de mai puţină benzină?

Tatăl său îl ascultase cu seriozitate.

– *E o idee excelentă!*

Apoi i-a explicat pe îndelete lui Masao principiile fizicii, respectiv, forţa înmulţită cu viteza, precum şi legile mecanicii. Ideea lui Masao era irealizabilă, dar tatăl său îi dăduse

senzaţia de a fi descoperit ceva formidabil.

Kunio Hidaka, directorul general al tuturor fabricilor *Matsumoto* de pe teritoriul Statelor Unite se aflase chiar atunci în vizită la Tokio şi în seara respectivă, la cină, tatăl lui Masao îi relată, plin de mîndrie, ideea fiului său. Masao avea senzaţia că e un om în toată firea.

Kunio Hidaka era un bărbat înalt, prietenos, care avea întotdeauna timp pentru Masao şi problemele lui. Ori de cîte ori venea la Tokio, domnul Hidaka îi aducea lui Masao daruri. Erau alese cu multă grijă, ca să stimuleze imaginaţia şi aspiraţiile băiatului. Era în stare să petreacă ore în şir, discutînd cu Masao despre obiectivele concernului *Matsumoto Industries*.

– Va veni o vreme cînd firma va fi a ta, îi spunea adesea Kunio Hidaka. E nevoie să înveţi ce trebuie să ştii despre ea.

– Nu-i băga gărgăuni în cap nepotului meu, ripostă prompt unchiul Teruo. Să-şi termine mai întîi şcoala. Numai la asta ar trebui să-i stea gîndul.

Tatăl lui Masao surîse şi adăugă plin de diplomaţie:

– Aveţi amîndoi dreptate. Mai întîi să-şi ter-

mine studiile şi abia după aceea urmează să-şi ocupe Masao locul cuvenit la *Matsumoto Industries*.

Într-o după-amiază, chiar înainte de a se întoarce în America, Kunio Hidaka se întoarse către Yoneo Matsumoto şi îi spuse:

– Ar trebui să veniţi cît de curînd împreună, tu şi cu Masao în Statele Unite.

Tatăl lui Masao dădu din cap.

– Intenţionez acest lucru. După ce va împlini optsprezece ani, te voi vizita împreună cu fiul meu...

Acestea se petreceau exact cu un an în urmă.

Şi acum, se gîndea Masao, plin de amărăciune, am optsprezece ani şi voi pleca pentru prima oară în America, ca să aduc acasă rămăşiţele pămînteşti ale mamei şi ale tatălui meu...

Izbucni în plîns.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Masao, unchiul Teruo şi mătuşa Sachiko au urcat la bordul avionului cu reacţie al firmei. Peste cinci-

sprezece minute avionul a decolat, cu destinaţia New York. În mod normal, Masao ar fi fost teribil de emoţionat şi foarte bucuros să viziteze Statele Unite, despre care tata îi povestise o mulţime de lucruri.

– Acolo există oraşe mari şi ferme, zgîrie-nori şi *ranch*-uri, munţi şi lacuri. De parcă s-ar fi adunat laolaltă cincizeci de mici Europe, aşa să ştii, Masao, îi spusese tata. Fiecare stat e o ţară în sine şi diferă de toate celelalte.

Dar acum, cînd era, în sfîrşit, în drum spre America, Masao nu simţea nici un fel de emoţie. Era copleşit de un sentiment profund de mîhnire şi singurătate. N-avea nici fraţi, nici surori, pe nimeni cu adevărat apropiat, care să-i împărtăşească durerea. Ştia că viaţa lui nu va mai fi la fel ca pînă acum. Privi în faţă, unde stăteau mătuşa şi unchiul şi le era recunoscător pentru sprijinul şi înţelegerea de care aŭ dat dovadă. Nu era chiar cu totul singur.

După aterizarea avionului pe aeroportul *John F. Kennedy*, au trecut prin vamă, prilej pentru Masao ca să facă o descoperire uimitoare.

Clădirea uriaşă era înţesată de oameni, în

majoritate turişti şi americani, care se întorceau acasă. Pretutindeni oameni vorbind o limbă care îi suna total străin şi misterios. Într-un tîrziu, îşi dădu seama că discutau în englezeşte! Era un şoc în toată puterea cuvîntului. Deşi învăţase engleza la şcoală, nu pricepea absolut nimic din tot ce spuneau. Turuiau ca nişte mitraliere, aşa încît cuvintele se înlănţuiau. De-ar vorbi măcar ceva mai rar!

În cele din urmă au scăpat din vamă şi au ieşit afară. Lîngă trotuar, îi aştepta limuzina imensă a firmei. Şoferul era un bărbat uriaş, de o urîţenie respingătoare. Se numea Higashi şi avea o conformaţie de pugilist.

După ce valizele au fost aşezate în portbagaj, Teruo privi spre nepotul său:

– Mergem afară din oraş. Firma are o cabană de vînătoare, pe malul unui lac, foarte aproape de locul accidentului. Mîine voi întreprinde toate demersurile necesare, ca să preluăm rămăşiţele pămînteşti ale părinţilor tăi.

Rămăşiţele pămînteşti ale părinţilor tăi! Sună atît de glacial şi de irevocabil! Masao simţi cum îl trec fiorii.

Higashi a condus maşina prin labirintul aeroportului imens şi la ieşire s-a înscris pe

autostrada care ducea spre nord. Era o seară molcomă de primăvară şi peisajul era superb. Adierea serii era blîndă şi copacii îşi etalau întreaga lor splendoare de frunziş verde şi flori. Explozia de frumuseţe îl întrista însă şi mai adînc pe Masao. Într-un fel i se părea nedrept că viaţa îşi urma cursul nestingherită de parcă nu s-ar fi întîmplat absolut nimic; că, în ciuda morţii, florile înfloreau, iar oamenii rîdeau şi îngînau cîntece vesele. Masao era copleşit de o tristeţe profundă, sumbră.

Au mers cu maşina vreo două ore pe drumurile întortocheate de munte, străbătînd sate adormite şi lăsînd în urmă ogoare şi păduri.

Cînd au ajuns în dreptul unui orăşel, unde pe o placă indicatoare scria: *Bine aţi venit la Wellington!*, Teruo interveni:

– Vom fi numaidecît acolo.

Peste cincisprezece minute ajunseră la destinaţie.

Cabana de vînătoare a firmei servea pentru găzduirea somptuoasă a partenerilor de

afaceri de vază. Era un *chalet* feeric, cu patru etaje, aşezat în inima munţilor, cu vederea la un lac întins.

– Îmi pare rău că pentru moment nu dispunem de personal, îl informă Teruo pe Masao, scuzîndu-se. Vizita noastră este inopinată. Dar sper că ne vom descurca şi singuri, cîteva zile, nu-i aşa?

– Firește că da, Teruo-*ojisan*, răspunse Masao.

Higashi duse valizele în casă şi îi arătă lui Masao camerele care îi fuseseră puse la dispoziţie la etajul al doilea. Era un apartament spaţios, cu terasă proprie, de unde puteai cuprinde cu privirea lacul întins şi întreaga privelişte. În dormitor era un şemineu imens. Mobilierul stil era splendid. Patul avea un aspect ispititor şi confortabil.

În timp ce Masao îşi despacheta bagajele au intrat Teruo şi Sachiko, să-i ureze noapte bună.

Teruo îl informă:

– Mîine voi dispune efectuarea tuturor demersurilor necesare şi poimîine ne întoarcem la Tokio.

– Îţi mulţumesc, Teruo-*ojisan*.

– Încearcă să dormi puţin.

– Da, Teruo-*ojisan.*

Sachiko îl cuprinse pe băiat cu braţul pe după umeri şi îi şopti:

– Mama şi tatăl tău şi-ar dori în clipa asta să fii curajos.

– Aşa voi fi, promise Masao. Trebuia să fie. În memoria lor.

– Dacă ai nevoie de ceva, spuse Sachiko, dormitorul nostru e chiar vizavi, pe coridor.

Singurul lucru de care avea nevoie Masao era singurătatea, pentru a putea fi în preajma tatălui şi a mamei, pentru a putea evoca lanţul amintirilor fericite. Rămase treaz toată noaptea, gîndurile sale rătăcind nestingherit în trecut.

Se afla într-o barcă şi pescuia, împreună cu tatăl său. Era o zi călduroasă, cu cer senin, şi adia o briză, mirosind plăcut a sare. Tata i-a povestit întîmplări din tinereţe, despre felul în care crescuse, ca fiu al unei familii nevoiaşe.

– Eram decis să reuşesc, Masao. Nu mă interesau banii sau succesul de dragul succesului. Voiam, pur şi simplu, ca realizările mele să fie cele mai bune cu putinţă...

Se afla în bucătăria lor călduroasă, împreună cu mama sa, şi o urmărea cum pregăteş-

te cina. A rugat-o să-i povestească încă o dată întîmplarea care îi plăcuse atît de mult, cea legată de viscol.

– Cînd ai venit pe lume, spuse ea, era o iarnă foarte grea şi n-aveam bani să cumpărăm cărbuni pentru încălzirea locuinţei. Într-una din seri a viscolit îngrozitor. Plîngeai în leagăn şi noi te-am acoperit cu o pătură. S-a făcut şi mai frig şi am pus încă o pătură peste tine, apoi un covor şi pe măsură ce frigul se înteţea puneam din ce în ce mai multe lucruri peste tine, ca să-ţi ţină de cald. Paltoane şi pături şi perne... A fost o adevărată minune că nu te-ai sufocat.

Auzea rîsul încîntător, ca un clinchet de clopoţel al mamei şi glasul grav, profund al tatălui. Şi au rămas toată noaptea în preajma lui Masao.

Nu-i va mai revedea niciodată, nu-i va mai putea atinge sau strînge în braţe. Ştia însă, cu certitudine, că vor dăinui de-a pururi în sufletul lui.

La revărsatul zorilor, Sachiko apăru în dor-

mitorul lui Masao. Văzu patul neatins, dar nu spuse nimic.

– Ţi-am pregătit micul dejun, Masao-*chan*!

Masao clătină din cap.

– Nu, mulţumesc, Sachiko-*obasan*. Nu mi-e foame.

– Trebuie să mănînci ceva. Ca să nu-ţi pierzi puterile. Te rog!

– Bine! Voi încerca.

A urmat-o pînă jos, în sufrageria spaţioasă, unde îl aştepta Teruo la masă.

– Ai reuşit să dormi puţin, nepoate?

– Da, mulţumesc, domnule.

Nu închisese nici un ochi toată noaptea.

Masao se aşeză, mătuşa Sachiko îi turnă cafeaua. Constată cu stupoare că avea o foame de lup. Avea sentimente de culpabilitate pentru că mînca cu atîta poftă, dar n-avea încotro.

Teruo spuse:

– În cursul dimineţii ne va face o vizită cineva.

Masao îşi ridică privirea, surprins:

– Cine?

– Tadao Watanabe.

Numele i se păru cunoscut şi fulgerător Masao îşi aduse aminte. Domnul Watanabe

era consilierul juridic personal al tatălui său.

– De ce vine? întrebă Masao.

– Aduce testamentul tatălui tău.

Observă expresia de aversiune de pe chipul lui Masao.

– Știu ce gîndești. Dar *Matsumoto Industries* e un mare imperiu industrial, Masao. Cineva trebuie să-l conducă. Cine va fi acela vom afla din testamentul tatălui tău.

– Da, firește.

Masao încercă să înțeleagă. Dar inima sa nu se afla alături de imperiul *Matsumoto*. Ea era lîngă omul care-l întemeiase, îl înălțase și care fusese atît de mîndru de el.

La ora unsprezece își făcu apariția Tadao Watanabe. Era dificil să-i estimezi vîrsta, fiindcă era sfrijit, ca o mumie îmbălsămată din vremuri demult apuse. Avocatul se străduia din răsputeri să se comporte cît se poate de corect. După ce îi prezentă condoleanțe lui Masao, trecu numaidecît la obiect – deschiderea testamentului. Cei patru se adunaseră în bibliotecă. Watanabe se așeză la birou,

ceilalți luînd loc în fotolii confortabile.

Watanabe începu să dea citire testamentului. Masao era conștient de faptul că trebuia să fie atent, dar nu se trezise încă pe deplin din amețeală. Îi era totuna ce scria în testament. Vocea avocatului răsuna monoton, fără încetare, ca o flașnetă. De epuizare pleoapele lui Masao s-au închis. Avocatul lovi placa mesei cu palma și Masao se trezi speriat.

– Asta a fost tot, spuse chiar atunci Watanabe. Să rezumăm încă o dată! Firma *Matsumoto Industries*, cu toate filialele și fabricile aferente, îi revine lui Masao Matsumoto. În eventualitatea decesului său prematur, ea va intra în posesia lui Teruo Sato.

Acum Masao era complet treaz, copleșit de ceea ce auzise. Unul din cele mai mari imperii industriale din lume îi va aparține! Aproape că nu-i venea să creadă. Bineînțeles că unchiul Teruo va conduce afacerile și îl va îndruma, pînă va atinge vîrsta cînd va putea lua controlul personal. Cu toate acestea, se simțea total copleșit. Chiar în clipa asta îi spunea unchiul Teruo ceva și Masao a trebuit să se concentreze la maximum, ca să nu-i scape nimic.

– Tatăl tău a luat o decizie înțeleaptă,

spuse Teruo. Vei continua opera sa. Între timp voi face tot ce-mi stă în putință să te ajut, să te îndrum, Masao.

Masao dădu din cap, în semn de recunoștință.

– Îți mulțumesc, *osijan*. Fără tine aș fi ca și pierdut.

Domnul Watanabe se ridică în picioare.

– Trebuie să mă întorc în oraș. Voi legaliza numaidecît testamentul.

Sachiko îl privi îngrijorată pe Masao.

– Pari epuizat, spuse ea. Nu vrei să mergi la culcare?

– Ba da. Cred că da.

Masao se ridică în picioare. Era ametit de oboseală și încordare. Își luă rămas bun de la avocat și urcă în camera sa. Prea istovit ca să se mai dezbrace, se aruncă în pat. Adormi pe loc.

Era întuneric, cînd Masao deschise ochii.

Am dormit o zi întreagă, își zise în gînd.

Intenționase să-l ajute pe unchiul său să facă pregătirile în vederea funeraliilor, dar

acum era prea tîrziu. Trebuia măcar să-i ceară scuze unchiului. Masao se dădu jos ţeapăn din pat şi ieşi pe hol. Pe jumătate adormit coborî scara. Mîine se vor întoarce la Tokio. Cînd îl vor descoase prietenii, cu privire la America, Masao le va putea povesti că văzuse numai un aeroport, o casă şi un lac. Fireşte că atunci cînd se va afla în fruntea concernului *Matsumoto Industries*, va reveni aici, pentru a cunoaşte America cu adevărat – aşa cum dorise şi tatăl său.

Masao auzi nişte voci în bibliotecă şi se apropie tiptil. Erau unchiul şi mătuşa, care discutau cu glasuri ridicate. Tocmai cînd voia să intre s-a menţionat şi numele său. Se opri pentru că nu voia să dea buzna tocmai în momentul acela. Mătuşa spuse ceva care îi scăpă lui Masao, apoi îl auzi pe unchiul său strigînd furios.

– E pur şi simplu nedrept! Am contribuit la edificarea acestei firme. Mi-am sacrificat ani din viaţă în acest scop. Aş fi meritat să o moştenesc.

– Yoneo a fost întotdeauna extrem de generos cu tine, Teruo. A...

– Fratele tău nu m-a putut suferi. Niciodată! Pentru că altminteri nu l-ar fi desemnat ca

succesor pe Masao.

– Masao e fiul său.

– E încă un copil. Cum ar putea să conducă o firmă?

– Acum, firește că n-ar fi în stare. Dar o va putea face cîndva. Cu ajutorul tău, ar putea...

– Nu fi așa de proastă, Sachiko! Să-l ajut pe Masao, ca după aceea să-mi ia firma?! Nu. E pur și simplu nedrept.

– Dar problema...

– Nu există absolut nici o problemă.

Capitolul 2

Cuprins de spaimă, Masao aştepta afară, la intrarea în bibliotecă. Nu-i venea să creadă ceea ce auzise cu cîteva clipe în urmă. Oare unchiul său avea de gînd să-l lichideze?! Întîi, Masao a vrut să dea buzna înăuntru şi să-l înfrunte. Se răzgîndi cînd îşi aduse aminte de Higashi, namila de şofer, precum şi de cuvintele unchiului:

– *Nu dispunem de personal. Vizita noastră e inopinată.*

Într-un asemenea imobil există personal, de-a lungul întregului an! îi trecu fulgerător prin minte lui Masao.

E limpede că unchiul îi îndepărtase de la

faţa locului pe toţi oamenii de serviciu. Înseamnă că fusese informat dinainte asupra prevederilor din testament. Şi pusese totul la cale, astfel încît Masao să ajungă aici singur, la discreţia lui totală. Uriaşul Higashi figura în acest plan...

Bătăile inimii lui Masao erau foarte puternice şi i se făcu frică ca nu cumva să fie auzite de unchiul sau mătuşa lui. Se depărtă tiptil de uşa bibliotecii şi urcă scara în grabă fără să facă vreun zgomot, pînă ajunse în dormitor. Trebuia să chibzuiască bine. Nu-şi putea permite riscul să intre în panică. Nu era el singurul obstacol, aflat în calea unchiului Teruo, care-l împiedica să intre în stăpînirea giganticului imperiu *Matsumoto*? Unchiul se considera deposedat de ceea ce, chipurile, i s-ar fi cuvenit, de drept. Masao ştia că nu era adevărat. Cel care pusese temeliile firmei şi o ridicase pînă la cele mai înalte culmi fusese tatăl său. Pe cumnatul lui acesta îl luase în afaceri, în exclusivitate de dragul surorii, Sachiko. Îl tratase întotdeauna cu multă consideraţie pe Teruo. Şi acum, iată că Teruo a pus la cale uciderea lui Masao!

Gîndurile tînărului goneau cu o viteză formidabilă. Se întreba cum îl va omorî unchiul.

Firește că decesul său va surveni în așa manieră, ca să pară accident sau mai degrabă sinucidere. Mobilul sinuciderii era lesne de găsit. Masao îl auzea aievea pe unchiul său, declarîndu-le celor de la poliție: *Bietul băiat era atît de deznădăjduit din cauza morții tragice a părinților, încît și-a pus capăt zilelor.*

Masao își coborî privirea peste balustradă, spre lacul întunecat, sinistru, și vizualiză totul într-o fracțiune de secundă. Îl va atrage în largul lacului sub pretextul unei plimbări cu una din bărcile din dotarea cabanei și, după aceea, împreună cu Higashi, vor...

Teruo zisese că se vor întoarce în Japonia, a doua zi dimineața. Așadar asasinatul urma să fie comis în cursul nopții. Trebuia să dispară și încă foarte repede. Dar unde? Cui i se putea adresa? N-avea bani și nu cunoștea pe nimeni în Statele Unite. Nici măcar nu mai era sigur dacă înțelegea limba. Își aduse aminte de secvența de pe aeroportul *Kennedy*, cînd nu pricepuse nici un cuvînt din cele spuse de oameni.

Asupra acestei probleme voi reflecta ulterior, decise Masao. Acum esențialul era să dispară de aici și să solicite ajutor. Cabana

era izolată, sus, în creierul muntelui, şi nu zărise alte case prin apropiere, unde ar fi putut bate la uşă. Deodată Masao îşi aduse aminte de orăşelul prin care trecuseră la venire. Numele îi apăru pentru o clipă în faţa ochilor minţii – *Wellington*! Acolo trebuia să existe o secţie de poliţie, unde se putea duce ca să informeze asupra intenţiilor unchiului. Poliţia îi va acorda protecţie.

Dar mai întîi trebuia să evadeze de aici. Masao se strecură tiptil pînă la uşa dormitorului şi ascultă atent. Nu auzi nimic. Deschise uşa. Pe hol nu era absolut nimeni. Trebuia să fie cu ochii în patru, ca nu cumva să-l întîlnească pe Higashi. Înfiorat, îşi aduse aminte de braţele puternice ale acestuia.

În vîrful picioarelor, Masao coborî scara, pas cu pas, circumspect, ca să nu facă zgomot. Auzea în continuare voci dinspre bibliotecă. Numai că acum erau trei. Deci, Teruo îl chemase înăuntru pe Higashi. Masao n-a trebuit să tragă cu urechea ca să-şi dea seama despre ce vorbeau. Merse în direcţie opusă, înspre bucătărie. Uşa nu era încuiată. Peste o clipă se afla în parc, în siguranţă. Dar acum trebuia să o rupă la fugă ca să scape de moarte.

Ieşi alergînd pe poarta imensă a grădinii şi ajunse pe şoseaua care ducea spre orăşel. Se opri pentru un moment să asculte cu atenţie, ca să-şi poată da seama dacă în casă se dăduse vreun semnal de alarmă. Nu se auzea nimic. Cei de acolo încă nu băgaseră de seamă că plecase.

Masao porni pe drumul lung care ducea la Wellington, gata să se ascundă în clipa în care ar fi auzit apropierea vreunei maşini. Dar singurele sunete pe care le putea percepe erau zgomotele nopţii: ale greierilor, broaştelor, coşarilor şi şuieratul vîntului prin frunzişurile copacilor.

Masao se întrebă ce s-o fi petrecînd sus, la cabană. Poate şi-au încheiat consfătuirea. Vor avea un adevărat şoc cînd vor vedea că dispăruse şi au pierdut partida. Masao văzuse la televizor o mulţime de filme americane şi ştia cît de eficientă era poliţia. Aceasta îi va veni de hac lui Teruo, care-şi va primi pedeapsa cuvenită.

Masao alergă aproape o oră pînă ajunse în

orăşel. Wellington-ul arăta mai degrabă ca un sat. Avea un mic *supermarket*, un magazin de legume şi fructe, o spălătorie şi un *drug-store* – toate aşezate la rînd pe strada principală. Peste tot era închis. Masao alergă mai departe pînă ajunse în dreptul unei clădiri mici, din cărămidă aparentă, pe care scria *Secţia de Poliţie*.

Inima lui Masao tresări de bucurie. Reuşise! Urcă în fugă scara şi se trezi într-o sală spaţioasă cu mai multe ghişee. Mirosea a praf vechi şi mucegai. Un poliţist, aşezat la un birou, scria de zor.

La intrarea puştiului acesta îşi ridică privirea:

– 'seara, ce doreşti?

Cuvintele se înlănţuiau şi Masao nu le putea desluşi sensul. Se uită ţintă la poliţist fără să-l înţeleagă.

– Ce doreşti? Vocea poliţistului părea iritată.

Masao înghiţi în sec şi rosti rar:

– Vă rog, domnule, să nu vorbiţi atît de repede...

Poliţistul dădu din cap.

– În regulă! Ce problemă ai?

Acum vorbea rar de tot şi Masao îl

înțelegea.

– Viața mea se află în pericol.

Polițistul mormăi ceva, care i se părea o replică în genul:

– *Toată lumea la perete!*

Dar Masao își dădea seama că nu putea fi vorba de una ca asta. Îl privi cu atenție pe polițist, cum ridică receptorul din furcă și spuse ceva scurt. Apoi acesta închise telefonul și se întoarse spre Masao:

– Ia-o pe coridor drept înainte pînă ajungi la prima ușă la dreapta. Locotenentul te așteaptă.

Deodată, Masao înțelese ceea ce îi spusese mai înainte.

– *Te voi trimite la locotenent.*

– Vă mulțumesc, spuse Masao, luîndu-i-se o piatră de pe inimă.

Alergă pe coridor într-un suflet. Bătu la prima ușă și intră. La birou stătea un bărbat cărunt, care completa un formular. Avea un chip parcă șifonat și purta un costum șifonat. Expresia agitată a chipului său era tipică omului surmenat în mod permanent.

– Ia loc! spuse acesta, fără să ridice privirea.

Masao stătea în picioare năuc, ca vițelul la

poarta nouă. Omul mătăhălos îşi ridică privirea:

– Înţelegi englezeşte?

– Puţin, domnule.

– Atunci, spuse locotenentul, ia loc!

Masao se aşează. Ştia că-i putea înţelege pe americani numai atunci cînd vorbeau foarte rar şi nu lipeau cuvintele unele de altele.

Peste cîteva minute omul dădu hîrtiile la o parte şi îl privi scrutător pe tînăr.

– În sfîrşit! Sînt locotenentul Matt Brannigan. Ce problemă te frămîntă, puştiule?

– Păi, eu... Masao nu ştia de unde să înceapă pentru că avea atît de multe de spus. A avut loc un accident. Unchiul meu vrea să mă omoare.

Nu, nu sună deloc convingător.

O luă de la capăt.

– Părinţii mei au pierit într-un accident de avion. Am moştenit firma tatălui meu. Unchiul încearcă să mi-o ia. Şi în acest scop vrea să mă omoare. Acum vorbele ţîşneau de pe buzele lui, ca apele unei cascade. Şoferul urmează să-l ajute. Au pus la cale să mă înece în lac, ca să pară sinucidere. Au... Detectivul îşi ridică mîna.

– Stai așa, o clipă! Ia-o iar de la capăt. N-am priceput nimic.

Masao își dădu seama că se confrunta din nou cu o barieră de limbă, de data aceasta dinspre cealaltă parte. Se străduí să vorbească foarte rar și limpede.

– Vă solicit ajutorul. Unchiul meu vrea să mă omoare.

– Înțeleg. Te-a amenințat?

– Nu, dar l-am auzit întîmplător cînd vorbea despre asta. Are intenția să mă înece, ca să pară un accident.

– L-ai auzit spunînd vorbele astea?

– Nu. Nu în mod direct. El a...

– Deci n-a spus că vrea să te înece?

– Nu s-a exprimat chiar așa, dar știu că are de gînd. Copleșit de emoție, Masao începu să vorbească mai repede.

– Ia-o mai încet, îl îndemnă locotenentul Brannigan. Să lămurim un lucru! Ai impresia că unchiul tău vrea să te omoare, dar n-a spus-o pe șleau, nu-i așa?

– N-a spus-o direct, domnule.

– Atunci ce a spus, de fapt?

– Că-i stau în cale.

Detectivul îl cercetă cu atenție.

– Ți-a spus ție?

– Nu, mătușei. După aceea a vorbit cu șoferul.

– Ce i-a spus șoferului?

Masao ezită o clipă:

– Păi... nu știu.

– N-ai tras cu urechea la discuția dintre ei?

– Nu, domnule. Dar știu că vorbeau despre uciderea mea. De asta am fugit.

– De unde ai fugit?

– Din *chalet*-ul franțuzesc de sus, la nord de oraș.

– Unchiul tău e acolo?

– Da, domnule. Împreună cu mătușa și Higashi, șoferul. Nici nu cred că e șofer, de-adevăratelea. Cred că unchiul meu l-a plătit să mă omoare.

– *Crezi?*

– Da, domnule. Am nevoie de protecție.

– Câți ani ai?

Masao socoti întrebarea de-a dreptul bizară.

– Optsprezece, domnule.

Polițistul dădu din cap, de parcă replica i-ar fi dat un răspuns la întrebare. Se ridică în picioare.

– În regulă! Cred că te pot ajuta. Cum îl cheamă pe unchiul tău?

– Sato. Teruo Sato.

Detectivul notă ceva pe un bilet.

– Aşteaptă-mă, aici. Mă întorc numaidecît. Vrei o cafea?

– Nu, domnule.

Masao îşi dorea un singur lucru şi anume: să se sfîrşească coşmarul.

Locotenentul Brannigan lipsi vreo zece minute şi la întoarcere îi spuse:

– N-ai motive de îngrijorare. Acum totul va fi în regulă.

Masao resimţi o mare uşurare, după care prinse un curaj nemaipomenit:

– Vă mulţumesc foarte mult, domnule locotenent. V-aş ruga să-mi procuraţi şi un bilet de avion pînă la Tokio. Vă promit restituirea banilor de îndată ce voi ajunge acasă.

– Nu-i nevoie, replică locotenentul Brannigan. Pentru astfel de cazuri dispunem de un fond special.

– Ce se va întîmpla cu unchiul? Va fi trimis imediat la închisoare?

– Îl vom ţine sub observaţie. Mai întîi trebuie să aibă loc procesul, să ştii.

Masao pricepu întru totul. Îl văzuse la televizor pe Perry Mason. În America legea era atotputernică. Masao ştia că nu avea motive

de îngrijorare. Se afla în deplină siguranță.

– Am înțeles, domnule, spuse Masao. Știu.

Afară pe coridor au răsunat niște voci. Ușa se deschise larg. Teruo și Higashi au intrat în birou. Masao îi privi lung și nu-și credea ochilor.

Teruo zise:

– Masao, mătușa ta și cu mine am fost foarte îngrijorați din cauza ta! Începuserăm să ne temem că ți s-a întîmplat ceva îngrozitor.

Apoi se adresă locotenentului Brannigan:

– Vă sînt profund recunoscător, domnule locotenent, pentru faptul că mi-ați telefonat.

Așadar, polițistul îl păcălise pe Masao. Nu-l crezuse. Îl dusese de nas și se prefăcuse că era de partea sa.

Am fost smintit cînd mi-am închipuit că m-ar putea crede, se gîndi Masao. Teruo e un om de afaceri respectabil, directorul unei firme importante, iar eu îl acuz de tentativă de omor. Nici Perry Mason nu mi-ar fi dat crezare.

Locotenentul Brannigan spuse:

– În fiecare lună avem parte de circa doisprezece fugari. Sînt vremuri foarte grele pentru tineri!

Teruo dădu din cap, în semn de înțelegere.

– Ştiu. În plus, Masao suferă încă de pe urma şocului. Nu v-a povestit despre moartea părinţilor?

Locotenentul Brannigan aprobă, dînd din cap.

– Ba da! Şi mi-a relatat o chestie total absurdă despre un şofer care vrea să-l omoare prin înec.

Teruo îl privi pe Masao, cu adîncă mîhnire.

– Bietul băiat! Are nevoie de un medic. Îl voi duce numaidecît la unul. Şi făcu un pas spre Masao.

– Nu mă atinge! De frică, ochii lui Masao se dilataseră. Se întoarse spre locotenentul Brannigan:

– Vă implor, domnule locotenent! Mă vor ucide.

Detectivul clătină din cap.

– Nu te va ucide nimeni. Unchiul tău vrea doar să-ţi poarte de grijă. Ai să vezi că acum totul va reintra în normal. Întoarce-te cu el acasă, unde ţi-e locul.

Şoferul uriaş se apropie de Masao şi-l înşfăcă de braţ.

– Hai, vino odată! îi ordonă Higashi.

Masao făcu o ultimă tentativă:

– Domnule locotenent, se rugă cu disperare

în glas, nu-i lăsați să mă ia de aici! Trimiteți-mă dumneavoastră, înapoi în Japonia.

– Te ducem noi în Japonia, spuse Teruo, ca să-l calmeze. Și vei primi o îngrijire corespunzătoare.

Apoi, uitîndu-se în ochii locotenentului, continuă:

– Vă mulțumesc pentru ajutor.

– N-aveți pentru ce. Sper ca puștiul să se facă bine curînd.

– Nu-l voi scăpa din ochi, zise Teruo.

Matt Brannigan privi în urma celor doi bărbați, care îl scoteau afară din birou pe Masao. Îi era milă de puști. Pare un băiat la locul lui. Și absolut normal, cu excepția acestei idei fixe, că vrea să-l omoare unchiul său. Îți dai seama de la prima vedere că domnul Sato e un om de afaceri respectabil. Băiatul a luat probabil niște droguri. Fie LSD sau poate hașiș. Unchiul nu era de invidiat.

Odată ajunși afară, Teruo și Higashi l-au tîrît pe Masao pînă la limuzină. Mîna uriașă a lui Higashi apăsa atît de tare pe brațul lui

Masao, încît acesta avu o senzație de durere. Nu exista nici o șansă de scăpare.

– Să-ți fie rușine, să ne faci una ca asta! îi spuse Teruo.

Masao fu împins pe bancheta din față, încadrat de ambele laturi de Higashi și, respectiv, de unchiul său. În mintea lui se precipitau o mulțime de gînduri. Nu se va lăsa omorît, pur și simplu. În clipa în care mașina se va opri în fața cabanei de vînătoare, o va rupe la fugă. Putea să scape cu ușurință de amîndoi. Ei n-ar fi în stare să-l ajungă din urmă, dar ar...

Masao simți în aceeași clipă o înțepătură puternică în braț. Se uită în jos și-l văzu pe unchiul său ascunzînd cu rapiditate o seringă.

– Ce-ai făcut? îl întrebă Masao, timorat.

– Ți-am administrat un calmant, răspunse Teruo, ca să-l liniștească. Ești bolnav, Masao. Sînt realmente foarte îngrijorat, în privința ta. Profund îngrijorat. Am discutat despre tine și cu mătușa ta. Ne-a fost frică să nu faci o prostie...

Apoi, Masao avu senzația că vorbele veneau spre el de la mare depărtare, iar chipul unchiului devenea din ce în ce mai neclar. Simțea că îi atîrnă capul foarte greu. Intrase

în capcană. Îl drogaseră. Acum era lipsit de orice şansă de scăpare. Îl vor ucide, în timp ce va zace în stare de inconştienţă.

– Tu... I se îngreunase limba şi nu mai putea articula nici un singur cuvînt. Masao simţi cum i se închid ochii.

Şi apoi nu a mai fost nimic.

Capitolul 3

Masao se trezi încet şi deschise ochii. Se afla într-o încăpere necunoscută. Capul îi atîrna greu, zvîcnind de durere. Nu-şi putea da seama cîtă vreme fusese în stare de inconştienţă. Rămase mai departe lungit în pat, în linişte, străduindu-se să nu intre în panică. Încercă să-şi aducă aminte, cînd şi cum ajunsese aici... În timp ce stătea de vorbă cu poliţistul – locotenentul Brannigan – îşi făcuse apariţia unchiul împreună cu Higashi. Cei doi l-au tîrît în maşină, făcîndu-i apoi o injecţie cu un anestezic. Dar după aceea?! Masao se ridică în capul oaselor, pe patul îngust. Simţi că pămîntul se învîrteşte

cu el. Aşteptă puţin, să i se limpezească mintea. Se ridică în picioare, cu băgare de seamă şi privi în jur, examinînd cu atenţie încăperea. N-avea ferestre şi, judecînd după tavanul înclinat, îşi dădu seama că se afla în podul cabanei de vînătoare. Se duse la uşa masivă, din lemn de stejar, şi zgîlţîi clanţa. Uşa era încuiată. Nu exista nici o scăpare. Abia atunci observă Masao că era doar în maiou şi chiloţi de sport. Deci îi luaseră îmbrăcămintea!

Aşa nu pot să mă duc nicăieri, se gîndi Masao.

Apoi îi trecu prin minte o altă idee şi simţi cum îl cuprind fiorii. Îmbrăcămintea lui, adunată frumos într-o grămăjoară, era mai mult ca sigur într-un loc pe malul lacului, unde avea să o descopere poliţia, împreună cu o scrisoare contrafăcută, de adio. Teruo nu lăsa absolut nimic la voia întîmplării. *Bietul meu nepot nu s-a putut împăca cu ideea morţii părinţilor...*

Şirul gîndurilor lui Masao se întrerupse din cauza unui zgomot venind dinspre coridor. Se apropia cineva. Era fără doar şi poate Higashi, care venea după el. Masao ştia că n-avea absolut nici o şansă într-o confruntare

cu acest bărbat uriaş şi puternic. Privi în jur, în căutarea unei arme, a unui obiect, cu ajutorul căruia ar putea să se apere, dar nu găsi absolut nimic. Îşi puse întrebarea cît l-o fi dat Teruo şoferului, ca să-l omoare. Probabil o sumă imensă. Fireşte că pentru Teruo era o nimica toată. După moartea lui Masao, Teruo va fi extrem de bogat. Paşii se apropiau din ce în ce mai mult. Masao auzi cum se întoarce cheia în broască şi văzu cum se deschide uşa cu putere. Higashi intră în odaie. O clipă Masao simţi tentaţia să se repeadă la el, dar se răzgîndi imediat, întrucît şoferul era cu mult mai înalt şi cîntărea circa cincizeci kilograme în plus.

– Hai cu mine! mîrîi Higashi. Să ne plimbăm puţin cu barca!

Deci avusese dreptate. În toate privinţele. Bănuise exact ceea ce pusese la cale unchiul. Îl vor arunca în adîncurile apei, în mijlocul lacului fără fund. Poate că nici nu i se va mai găsi cadavrul.

Higashi se apropie de el şi-l apucă de braţ. Era o strînsoare de menghină.

– Hai să mergem!

Higashi l-a dus pe băiat de-a lungul unui coridor părăsit. Erau la etajul al patrulea, sub

acoperişul cabanei de vînătoare. Degetele lui Higashi, tari ca oţelul, erau adînc înfipte în braţul lui Masao, producîndu-i o senzaţie de durere.

– Ascultă-mă! Dacă-mi dai drumul, te voi plăti mult mai bine decît unchiul meu, i se adresă Masao, cuprins de disperare. După ce mă întorc la Tokio...

– Gura! mîrîi Higashi.

– Pot să...

Higashi îl prinse şi mai tare pe băiat, împingîndu-l de la spate pe scări în jos.

Acum, ajunşi la etajul al treilea, Masao zări deasupra balustradei balconului lacul aflat la o oarecare distanţă. Dintr-o dată acesta i se păru deosebit de sumbru şi de ameninţător. Masao se gîndea că, peste cîteva minute, va cădea pradă acestor ape, înecat, pierdut pentru totdeauna. Nu, nu va accepta să i se întîmple una ca asta!

Ramurile unui brad înalt şi subţire atingeau uşor balustrada balconului. Cînd observă acest amănunt, Masao se lăsă cuprins de o speranţă nestăvilită, teribilă. Există aşadar o şansă! O şansă extrem de mică, dar absolut singura care-i mai rămăsese. Dacă dădea greş, va muri în mod sigur. Dar era clar că

oricum fusese sortit morţii.

Inima lui Masao începu să bată foarte repede. Avu răbdare pînă ajunseră în dreptul balconului cînd s-a prefăcut că se împiedică. Odată căzut jos, Higashi se aplecă, maşinal, să-l ridice. În acest moment, Masao se opinti cu toată forţa împotriva lui. Strînsoarea de fier slăbi întrucîtva şi Masao ţîşni în sus şi o rupse la fugă pînă ajunse afară pe balcon. Privi iscoditor în jos şi descoperi la o distanţă de zece metri în jos solul. Dacă s-ar prăbuşi de aici ar muri pe loc. Dar n-avea încotro. Arborele constituia unicul mijloc de salvare.

Întinse mîna şi apucă o ramură a bradului. I-au alunecat degetele, dar apoi izbuti să o apuce bine, luîndu-şi avînt spre trunchiul copacului.

În aceeaşi fracţiune de secundă simţi că de la spate cineva îl apucă de picior, smulgîndu-l înapoi. Masao se zbătu dînd din picioare, dar absolut în zadar. Braţul puternic al lui Higashi i se încolăci pe după gît sugrumîndu-l. Într-o ultimă încordare de forţă, Masao se răsuci brusc reuşind să scape din strînsoare. Gîfîind se zbătea după o gură de aer. Dar iată că şoferul era iar în ofensivă. Chipul lui era desfigurat de furie.

– N-am încotro, trebuie să te omor pe loc! şuieră printre dinţi.

Întinse braţele, înaintînd pe bîjbîite să-l înşface pe Masao, ca să-l stranguleze. Masao reuşi să-i scape de fiecare dată. Ştia că braţele adversarului erau suficient de puternice ca să-i frîngă gîtul. Lunecă încetişor la dreapta, îndepărtîndu-se de arbore. Cînd Higashi îl urmă, Masao făcu un alt salt în direcţia opusă, sări pe balustradă şi apucă iar ramura bradului, dar în zadar! Higashi îl înşfăcă numaidecît cu ferocitate şi-l trase înapoi. Masao simţea cum îi alunecau degetele de pe ramura bradului. Acum s-a sfîrşit totul! Şi Higashi ştia acest lucru. Ieşise învingător. Dar cuprins de ardoare să-şi ducă misiunea la bun sfîrşit, Higashi sări pe balustradă lîngă Masao, ca să-l apuce mai bine. Balustrada cedă sub greutatea acestui uriaş rupîndu-se chiar sub picioarele lui. Masao se încleştă cu înverşunare de ramura bradului şi privi înspăimîntat cum trupul lui Higashi se prăbuşea în gol, rotindu-se ca prins de un vîrtej. Higashi scoase un ţipăt strident şi apoi se izbi de pămînt. Zăcea nemişcat, avînd capul dislocat de trunchi, într-un unghi nefiresc.

Masao se opri o clipă, cramponîndu-se cu disperare de ramură. Inspiră profund, să se liniştească. Între el şi pământ se căsca un abis. O simplă alunecare şi era mort ca Higashi. Încet şi cu băgare de seamă, Masao cuprinse cu braţele trunchiul bradului şi începu să coboare de la o ramură la cea de dedesubt, cu toate că era presat de timp. Nu era exclus ca unchiul să fi auzit strigătul lui Higashi, putînd să-şi facă apariţia din clipă în clipă. Era o ţintă sigură, atîrnînd între cer şi pământ. Masao se străduia din răsputeri să-şi continue coborîşul, cu maximum de atenţie. Controla fiecare ramură înainte de a-i încredinţa soarta lui. În sfîrşit – avusese impresia că trecuseră mai multe veacuri – solul nu mai era departe! Sări jos. Apoi zăcu întins pe iarbă, incapabil să facă vreo mişcare. Îşi trăgea cu greu răsuflarea. Îl durea fiecare muşchi. Ar fi preferat să rămînă culcat pe pământul răcoros întru veşnicie. Dar era pe deplin conştient de necesitatea plecării sale grabnice.

Dar unde? Habar n-avea încotro s-o ia. Nu se putea întoarce la locotenentul Brannigan, pentru că i-ar telefona din nou unchiului să vină după el. În afară de asta, acum exista şi

un mort. Negreşit ei vor da vina *pe el*.

Masao stătea în beznă, tremurînd de frig în maiou şi se gîndea. N-avea nici bani şi nici îmbrăcăminte, iar viaţa îi era în primejdie. Brusc se aprinse o lumină sus, în casă. Masao se întoarse şi o rupse la fugă orbeşte, afară pe şosea, către necunoscut.

Pe cer se înălţa o lună plină, neobişnuit de strălucitoare şi Masao profită de lumină, pentru a înainta numai pe marginea şoselei. Se întreba ce se petrece sus în casă. Oare Teruo descoperise între timp cadavrul lui Higashi? Oare începuse să-l caute pe Masao? Ca un răspuns la aceste întrebări răsună huruitul unui motor de automobil. Masao se adăposti repede în spatele unor tufişuri. Peste o secundă, limuzina arhicunoscută luă lent curba. La volan se afla Teruo, care cerceta atent cu privirea cele două margini ale şoselei. Masao se chirci şi mai mult printre tufişuri, aşteptînd să treacă maşina. Abia după ce nu se mai auzi deloc huruitul motorului, îşi părăsi ascunzătoarea, reluîndu-şi cursa pe şosea. Peste zece minute detectă iar zgomotul motorului şi dintr-un salt se adăposti din nou. Cu privirea îl urmări pe unchiul său, dispărînd în direcţia cabanei de vînătoare. S-ar putea

să creadă că Masao se ascundea în continuare în parc.

Tînărul îşi grăbi paşii.

Cînd ajunse în dreptul orăşelului Wellington, Masao făcu un ocol mare, ca să nu-l vadă nimeni. Greşeala de a mai merge la poliţie nu o va mai repeta. Pentru a suta oară îşi puse întrebarea *unde* să meargă. Situaţia lui era mai gravă decît a celui rătăcit: n-avea nici o destinaţie.

Încăierarea cu Higashi îl extenuase. Masao avea nevoie urgentă de o pauză, să-şi tragă răsuflarea. Dar ştia că trebuie să-şi continue cursa. În cazul unei pauze, risca să fie prins şi era pe deplin conştient ce ar fi însemnat asta. Ar fi însemnat moartea! Astfel se străduia să alerge în continuare toată noaptea pas cu pas, neîntrerupt. Şi fiecare pas îl ducea din ce în ce mai departe de unchiul său, de primejdie.

Mobilul care îi dădea putere lui Masao să-şi continue fuga era ura faţă de Teruo. Unchiului îi era totuna dacă părinţii săi vor avea parte de

funeralii corespunzătoare. Îl interesa în exclusivitate acapararea firmei, care îi aparţinea de drept lui Masao. Tînărul era ferm hotărît să le facă părinţilor funeraliile pe care le meritau. Într-un fel sau altul, el le va transporta rămăşiţele pămînteşti în Japonia. Încă nu ştia precis cum. Ştia doar că fie va izbuti, fie va muri.

Aerul nopţii era rece şi lui Masao începu să-i fie frig, îmbrăcat doar în maiou. N-avea nici o posibilitate să-şi procure îmbrăcăminte şi nici să se încălzească în vreun fel. Trecu în fugă pe lîngă casele liniştite ale unor fermieri şi se gîndi cu invidie la oamenii care dormeau la căldură, în condiţii confortabile. Îşi puse întrebarea cît va mai putea alerga. Viitorul se profila sumbru. Chiar dacă ar găsi pe cineva, căruia să-i relateze povestea sa, cuvîntul lui nu conta faţă de acela al unchiului, un om care deţinea o funcţie respectabilă, de mare importanţă. Unchiul – aşa cum se spune în America – avea *prestigiu*. Locotenentul Brannigan nu-l crezuse pe Masao. Nimeni, de altfel, nu i-ar da crezare. Masao se simţea în captivitatea unui coşmar, din care nu mai putea ieşi.

În zorii zilei următoare Masao ajunse la marginea unui alt orăşel. Pe strada principală se înghesuiau o mulţime de oameni şi, pentru o clipă îngrozitoare, a avut impresia că îl urmăreau chiar pe el. În realitate oamenii stăteau pur şi simplu de vorbă şi rîdeau. Domnea o atmosferă oarecum festivă. Împins de curiozitate, Masao se strecură mai aproape ca să vadă ce se petrece, rămînînd însă în continuare ascuns în marginea şoselei.

Erau cel puţin două duzini de bărbaţi, îmbrăcaţi toţi în maiouri şi chiloţi de sport – exact ca el. Stăteau în mijlocul străzii în timp ce alţii, îmbrăcaţi normal, se înghesuiau să ajungă la ei. Masao privi uluit într-acolo, fără să-şi poată da seama ce anume se petrecea. Apoi, un bărbat îşi croi drum spre mulţime şi le prinse pe spate, celor dintîi, nişte tăbliţe cu numere. Masao înţelese numaidecît despre ce era vorba. Urma să aibă loc un cros! O clipă Masao se simţi ispitit să participe. Era îmbrăcat absolut identic cu ceilalţi, ceea ce putea constitui o deghizare perfectă. Dar se

simțea mult prea obosit. Era cu desăvîrșire epuizat atît psihic, cît și fizic. Alergase toată noaptea și pur și simplu nu mai avea putere. Așa că luă hotărîrea să aștepte pînă se va risipi mulțimea. După aceea avea să-și continue marșul.

Dar în același moment se întîmplă un lucru, care îl sili pe Masao să se răzgîndească. De departe pe șosea se apropia discret limuzina unchiului. Înseamnă că evadarea nu-i reușise! Putea să fie descoperit în orice clipă!

Dintr-un salt, Masao ajunse în mijlocul grupului de bărbați, îmbrăcați în chiloți și maiouri.

Organizatorul care împărțise numerele, îi aruncă o privire tăioasă lui Masao, spunîndu-i:

– Ai fost pe punctul de a veni prea tîrziu. Sîntem demult gata de start.

În momentul următor avea și Masao un număr prins pe spate. Alergătorii au luat poziție, în așteptarea declanșării pistolului de start. Masao se înghesui spre centrul grupului, ca să se poată ascunde. N-avea nici pe departe intenția să participe la concurs. Voia doar să profite de aglomerație, ca să nu fie

observat pînă la plecarea unchiului. Cînd cel care dădea startul ridică pistolul, să dea semnalul, Masao văzu că limuzina neagră se îndreptă direct spre grupul de alergători. Apoi auzi pocnetul strident al pistolului şi Masao porni în pas alergător împreună cu ceilalţi, rămînînd tot mereu în centrul formaţiei.

Cînd limuzina trecu lent pe lîngă alergători, Masao îşi trase capul între umeri. Maşina rulă încet mai departe. Masao era total istovit după acea noapte nesfîrşită, dar nu ieşi din formaţia alergătorilor, de teamă că unchiul s-ar putea întoarce din clipă în clipă. Se simţea în siguranţă doar la adăpostul mulţimii. Aşa că Masao se pregăti sufleteşte pentru o cursă lungă. Alerga cu paşi mari, abia atingînd pămîntul şi graţie faptului că era tînăr şi puternic găsi numaidecît ritmul potrivit. După aceea începu să-i scruteze pe ceilalţi concurenţi. Unii erau mai în vîrstă decît el, dar mulţi erau chiar de o seamă cu Masao. Se întreba cu ce prilej se organizase concursul, dacă acesta se desfăşura cumva anual şi ce va mai urma. Dar toate acestea erau acum lipsite de importanţă. Un singur lucru conta şi anume că atîta timp cît va alerga alături de ceilalţi, făcînd parte dintr-o

mulţime, se afla în siguranţă. Ceilalţi constituiau scutul şi ascunzătoarea lui.

Îi reveni treptat, pe nesimţite, puterea de odinioară, picioarele sale alergînd parcă de la sine. Mări puţin viteza şi îi depăşi pe cîţiva concurenţi. Avea încă dubii asupra modului în care să-şi dozeze forţele, necunoscînd lungimea traseului. Putea fi vorba de cinci kilometri, dar nu era exclus să aibă de parcurs chiar zece. Dar de problema asta – consideră Masao – avea timp să se ocupe ulterior. Înainta constant şi, peste puţină vreme, lăsă în urmă un alt grup de alergători. Simţi plăcerea deosebită a impactului cu briza, care îi răcori obrazul înfierbîntat, precum şi a mobilităţii extraordinare a trupului său. Cînd îşi ridică privirea constată că mai avea în faţă doar şase concurenţi. Mări din nou viteza, după care rămaseră doar cinci, apoi patru... şi după aceea trei! Masao ajunse la egalitate cu cei doi alergători din frunte. Aceştia au mărit şi ei viteza şi, ca să poată ţină pasul cu ei, Masao fu nevoit să facă un efort considerabil. Inima îi zvîcnea puternic, iar plămînii îi luaseră parcă foc. Nu avea certitudinea că va fi în stare să reziste pînă la capăt. Nu exista nici un mobil ca atare, care să-l incite să

cîştige concursul, care nu prezenta absolut nici o importanţă pentru el. Dar cu toate acestea avea convingerea că era obligat să continue. Era o chestiune de orgoliu. De vreme ce începuse cursa, era obligat să iasă învingător. Refuza ideea să fie calificat pe locul doi.

Prin urmare, Masao începu să alerge şi mai repede, braţele şi picioarele mişcîndu-i-se asemenea pistoanelor de locomotivă. În cîteva secunde ajunse în fruntea coloanei. Acum şoseaua făcea o curbă şi în faţă era un sat. De-a curmezişul străzii principale, atîrna de sus un placaj: LINIA DE SOSIRE.

Masao îşi dădu seama că ambii alergători încercau să recupereze, dar făcînd un efort formidabil repurtă finişul, trecînd linia de sosire înaintea lor. Brusc se simţi înconjurat de o mulţime de oameni. Totul era un talmeş-balmeş cuprins de agitaţie. Oamenii îi strîngeau mîna şi îl felicitau, dar vorbeau atît de repede, încît nu-i înţelese.

– Uite-te aici! strigă cineva. Masao îşi înălţă capul şi privi direct în obiectivul camerei de luat vederi al unui reporter, care îl filma pentru televiziune.

Părea ireal, ca în vis. Oamenii îl băteau pe

spate, îi puneau mîna pe umăr.

– Ai putea lua startul la Olimpiadă...

– Pun pariu că ai bătut recordul...

– Eşti de prin părţile locului...?

Îl tratau de parcă ar fi fost un erou. După toate aparenţele fusese o cursă importantă pentru ei. Oricum a fost importantă şi pentru el. Îi salvase viaţa. Îşi dorea un singur lucru şi anume ca oamenii să vorbească ceva mai rar, ca să poată înţelege ce spuneau.

Un bărbat cu o înfăţişare respectabilă se apropie de Masao, îi ridică braţul şi strigă:

– Doamnelor şi domnilor! Linişte, vă rog! Zgomotele mulţimii s-au stins treptat. E o zi mare pentru noi. Comunitatea noastră se mîndreşte cu faptul că ia parte la punerea în practică a programului de educaţie fizică a populaţiei, iniţiat de preşedintele nostru. Acesta este al treilea an de cînd organizez această acţiune. Tineretul zilelor noastre...

Bărbatul era pesemne primarul satului, se gîndi Masao. Şi profita, evident, de acest moment favorabil pentru a se bucura din plin de atenţia auditoriului său. Masao habar n-avea ce spunea omul. Dar rămase politicos pe loc, aşteptînd ca primarul să-şi încheie alocuţiunea, pentru ca să poată apoi pleca.

Dar iată că urmă o altă surpriză. Cînd își termină cuvîntarea, primarul se întoarse către Masao și îi spuse:

– Și acum, în numele cetățenilor noștri, am plăcerea, ca în amintirea acestei zile glorioase, să-ți înmînez un cec. Și îi vîrî în palmă un cec în valoare de o sută de dolari. Veneau ca trimiși din ceruri.

– Vă mulțumesc foarte mult, se bîlbîi Masao. Sînt... sînt... Cuvîntelul „bucuros" refuză cu obstinație să-i vină în minte. Sînt foarte plăcut! Din mulțime se ridicară hohote de rîs amestecate cu ropote de aplauze. Apoi oamenii s-au risipit încetul cu încetul, care încotro. Masao privi cecul, pe care îl ținea în mînă. Înainte de toate va trebui să-și cumpere ceva de îmbrăcat. Se întoarse spre un băiat, cam de vîrsta lui, îmbrăcat în blugi și o cămașă sport:

Masao flutură cecul în aer și vorbi foarte rar:

– Scuză-mă, spune-mi, te rog, unde aș putea să-l...

Se poticni în mijlocul frazei pentru că nu-și aduse aminte de verbul *a schimba.* În gînd, se blestemă pentru faptul că nu fusese mai atent la cursurile de engleză.

Masao a avut însă parte de noroc. Tînărul îl înțelesese.

– Vrei să-l schimbi? Vizavi, chiar la colț, e o bancă. Hai cu mine! Să-ți arăt unde.

– Da.

– De unde vii?

– De la Tokio.

– Ce chestie grozavă! Mă cheamă Jim Dale. Dar pe tine?

– Masao... Se întrerupse. Masao Harada!

– Bucuros de cunoștință, Masao!

Între timp ajunseseră în fața băncii. Ca din senin Masao își aduse aminte că n-avea pașaportul asupra sa, de fapt nici un fel de act de identitate. N-ar fi exclus să nu-i schimbe cecul din cauza asta. Era bogat ca un rege, dispunea de o avere colosală, avînd conturi în bănci din întreaga lume, dar nu putea să-și scoată nici măcar un singur cent. Era sărac, lipit pămîntului, ca un cerșetor. Cecul de o sută de dolari era singurul lucru pe care putea să conteze.

– Vin cu tine, se oferi Jim Dale.

Pesemne că băiatului cu părul blond îi făcea plăcere să se scalde în gloria noului său prieten. Au intrat în clădirea băncii. Jim Dale îl conduse pe Masao la ghișeul casieriei.

I se adresă femeii de la ghişeu:

– Bună, domnişoară Perkins! Prietenul meu vrea să-şi schimbe un cec.

Casieriţa îl privi pe Masao şi surîse:

– *Ah, deci tu eşti băiatul care a cîştigat cursa!*

Masao o privi ţintă. Din nou, limba asta blestemată!

– Ce-aţi spus, vă rog?

Ea repetă:

– Deci tu eşti băiatul care a cîştigat cursa!

Dintr-odată Masao înţelese:

– *Deci tu eşti băiatul care a cîştigat cursa!*

Dădu din cap.

– Da, doamnă.

Casieriţa luă cecul şi în timp ce număra, puse cinci bancnote de douăzeci de dolari pe tejghea. Împinse banii spre Masao.

– Poftim! O sută de dolari.

Plin de gratitudine, băiatul vîrî banii în buzunar.

– Vă mulţumesc. Acum va avea din ce să-şi cumpere ceva de îmbrăcat şi de mîncare. Se întoarse spre Jim Dale.

– Am nevoie de ceva îmbrăcăminte. Ştii...

Jim dădu din cap.

– Nici o problemă. Hai cu mine!

Peste cîteva minute Masao şi prietenul lui intrau într-o prăvălie.

– E cel mai mare magazin universal de la noi, spuse Jim Dale, plin de mîndrie.

– E grozav! exclamă Masao, politicos. Era minuscul, în comparaţie cu marile magazine universale pe care le cunoştea Masao în Japonia. Dar îi va satisface necesităţile, în orice caz.

Jim îl conduse la raionul de îmbrăcăminte unde atîrnau pe umeraşe cîteva costume, nişte blugi şi cămăşi. Masao îşi alese o pereche de blugi şi o cămaşă sport, pe care le probă numaidecît în cabină. Nu păreau chiar turnate pe el, dar oricum erau acceptabile. Avea cel puţin cu ce se îmbrăca.

– Rămîn îmbrăcat cu ele, îi spuse vînzătorului.

Problema următoare era să mănînce ceva.

– Există o pizzerie în oraş?

Jim îl privi ţintă.

– O... *ce*?

Masao se gîndi că poate a pronunţat greşit cuvîntul. Repetă, foarte rar.

– O pi-zze-rie!

Băiatul roşi pînă în vîrful urechilor.

– Bineînţeles că da! Avem una foarte

haioasă. *La Luigi.* Mi-am închipuit... am crezut că voi... Nu mîncaţi mîncare japoneză?!

Masao izbucni în rîs.

– În fiecare zi, da. Dar îmi place să mănînc şi hamburgeri şi hot dogs şi pizza.

– Grozav, băiete! Hai cu mine!

La pizzerie era aglomeraţie şi gălăgie. Nişte elevi din clasele mai mari, rîdeau şi-şi povesteau cîte şi mai cîte. Pe Masao îl cuprinse un dor aprig de ţară. Era un străin într-o ţară străină şi nu avea pe nimeni să poată sta şi el de vorbă cu cineva.

Jim Dale îl privi iscoditor.

– E ceva în neregulă?

Masao se străduí să surîdă.

– Dimpotrivă. Totul este perfect. Pizza are un gust nemaipomenit.

– Haleşti, nu glumă! spuse băiatul cu părul blond.

– Nu înţeleg.

– Vreau să zic că ai o poftă de mîncare grozavă. Presupun că ţi se trage de la concurs.

Cuvîntul *concurs* îl readuse pe Masao la realitate. O bună bucată de timp uitase cu desăvîrşire de problemele sale, care acum îl

asaltau cu înverşunare sporită. Ceva mai tîrziu, după ce vor lua masa, Jim se va întoarce acasă, în sînul familiei, unde se simţea ocrotit şi în deplină siguranţă. Pentru Masao nu exista un loc unde să fie în siguranţă. Trebuia să-şi continue cursa infernală. Cu cît se depărta mai mult de cabana de vînătoare şi de unchiul său, cu atît era mai bine pentru el. Aici era prea periculos. Într-un orăşel ca ăsta, un străin atrăgea atenţia numaidecît. Trebuia să plece într-un oraş mare, unde te poţi pierde uşor în mulţime.

– Cît fac de aici pînă la New York?

– Cîteva ore, dacă mergi cu trenul. Jim Dale se uită la ceas. Peste douăzeci de minute soseşte unul!

Masao îl va lua negreşit, nu încăpea absolut nici o îndoială.

Capitolul 4

Sachiko a vizionat, cu totul întîmplător, telejurnalul de seară, prilej ca să-l zărească pe Masao, în centrul festivităţii de premiere a cîştigătorului cursei de cros. Îl chemă pe soţul ei şi apoi l-au urmărit amîndoi pe Masao, evoluînd pe micul ecran.

Teruo îşi aduse aminte numaidecît de faptul că trecuse cu maşina pe lîngă alergători. Aşadar, Masao se ascunsese chiar printre ei! Teruo îl scăpase, pur şi simplu, printre degete! Nu l-ar fi crezut în stare pe nepotul său să se ascundă multă vreme de el. Puştiul n-avea nici bani, nici îmbrăcăminte. Era lipsit de prieteni şi habar n-avea încotro să o

apuce. Aşadar era o simplă chestiune de timp, ca să-l găsească. Dar Teruo n-avea timp de pierdut. Voia să scape numaidecît de Masao. Deci timpul trebuia ajutat.

Teruo Sato auzise de un detectiv particular. Un profesionist şiret, uns cu toate alifiile, Sam Collins, care nu se dădea în lături de la nimic dacă era vorba de bani. Era arhicunoscut pentru totala sa lipsă de scrupule, cînd acţiona, precum şi pentru faptul că-şi atingea întotdeauna ţinta. Această combinaţie de însuşiri îi inspira respect lui Teruo Sato. Ridică receptorul din furcă şi formă numărul de telefon de la domiciliul lui Sam Collins.

Masao crezuse că se va simţi ca un om rătăcit în Manhattan. Dar cumva, într-un fel ciudat, totul îi părea familiar. Clădirile înalte, zgomotul şi mulţimea de oameni, precum şi circulaţia aglomerată – toate la un loc îi aduceau aminte de Tokio. Şi pentru că văzuse multe filme americane, Masao recunoscu îndată *Radio City Music Hall*, *Empire State Building precum* şi *Rockefeller*

Center. Pentru întîia oară, de cînd fugise de la unchiul său, Masao se simţea ceva mai liniştit. Aici, în acest oraş imens, era cu putinţă să treci neobservat. Dispăru în mulţimea agitată, printre oamenii care mergeau grăbiţi pe străzi – îndreptîndu-se spre locurile lor de muncă, spre casele, spre prieteniii lor sau staţiile de metrou.

Masao hoinări pe Broadway, privind uluit reclamele luminoase, de pe faţade, admirînd exponatele din vitrine. Constată că numeroase aparate proveneau din Japonia – tranzistoare şi camere de luat vederi, televizoare şi casetofoane. Şi dintre acestea o mulţime erau fabricate chiar de *Matsumoto Industries*. Faptul îl umplu de mîndrie pe Masao, dar în acelaşi timp îl înfricoşă puţin.

Trase cu urechea la discuţiile dintre oamenii din preajmă. I se păru că vorbesc diverse limbi. Auzise că America era un creuzet de popoare, ceea ce, iată, se adeverea. Aici veneau oameni de pe tot globul pămîntesc, aducînd cu ei datini şi obiceiuri, precum şi limbile lor materne. În vitrine atîrnau plăci cu reclame în spaniolă şi franceză, în germană, italiană şi japoneză.

Începu să se întunece şi Masao nu ştia

încă unde va înnopta. Se adăposti lîngă o poartă, să-şi numere banii. Îi rămăseseră doar şaizeci de dolari. Va trebui să-i cheltuiască cu maximum de cumpătare. Era neapărat necesar să-şi găsească ceva de lucru şi să-şi pregătească cu grijă acţiunile ulterioare. Cui putea să-i ceară ajutor?

În cele din urmă, îşi aduse aminte de Kunio Hidaka, şeful filialei americane a concernului *Matsumoto Industries.* Dar biroul său se afla la Los Angeles, California, la cealaltă extremitate a continentului. Masao va trebui să găsească o modalitate de a pleca acolo. Domnul Hidaka îi era prieten. El îi va da crezare şi-l va ajuta. Ţinuse mult la tatăl lui Masao şi era devotat familiei Matsumoto. Numai gîndul la el îl făcu pe Masao să se simtă ceva mai bine. Aşadar, va rămîne la New York, pînă va cîştiga destui bani, să-şi plătească transportul pînă în California. Nu-i va fi greu să-şi găsească ceva de lucru, fiind dispus să facă orice – să spele vase, să efectueze curse de comisionar, să frece duşumelele. Un singur lucru conta şi anume să supravieţuiască. Cu fiecare zi care trecea, se simţea mai în siguranţă. În curînd unchiul va considera urmărirea sa inutilă.

Teruo Sato nu era însă omul care să se dea bătut cu una, cu două. Calculat, asemenea unui campion de şah, îşi pregătea cu grijă fiecare mişcare a partidei şi nu era cîtuşi de puţin dispus să renunţe la joc.

Teruo avusese o întrevedere cu Sam Collins. Detectivul particular îi satisfăcuse întru totul aşteptările. Collins era un bărbat spătos, care părea să ştie exact ce vrea, cu ochii mici, rotunzi, strălucitori, şi chipul turtit de fost boxer. O ureche era total sluţită, iar nasul îi fusese fracturat de nenumărate ori, doctorii refuzînd, în cele din urmă, să-l mai opereze.

– Deţin referinţe foarte bune, cu privire la dumneata, îi spuse Teruo. Caut o persoană discretă.

– Discreţia e principiul meu fundamental. Îmi fac treaba şi tac din gură.

– Excelent! Vreau să dai de urmele unui băiat. E vorba de nepotul meu. A suferit un şoc nervos. De îndată ce-l găseşti, îl aduci direct la mine.

– A fugit de acasă?

– Chestia asta nu te priveşte.

– Mă gîndeam că n-ar strica să ştiu...

– Îţi dau fotografia lui. N-are nici prieteni, nici bani. Aşa că nu cred să fie prea departe de aici.

– Un tînăr japonez, care hoinăreşte pe stradă nu e greu de găsit.

Teruo îl privi ţintă pe Sam Collins.

– Să nu faci greşeala de a-i subestima inteligenţa. Se va ascunde.

– În regulă! Atunci ar putea să dureze ceva mai mult. În cazul în care...

– Nu! Vreau să fie găsit de urgenţă. Îţi voi plăti un onorariu dublu şi pe lîngă acesta şi o primă de cincizeci de mii de dolari, dacă găseşti băiatul repede.

Detectivul înghiţi în sec.

– Cincizeci...?

– Da. Şi mai e un amănunt, pe care ar trebui să-l cunoşti. Nepotul meu a omorît un om. În cazul în care ai fi nevoit să-l lichidezi în legitimă apărare... Teruo făcu o pauză şi apoi

adăugă, cu băgare de seamă nu-ţi va reproşa nimeni. Iar prima o vei încasa oricum.

Sam Collins îl privi îngîndurat.

– Am nevoie de un avans de o mie de dolari.

– Bineînţeles că-l vei primi. Dar găseşte-l neapărat!

– Aveţi încredere în mine.

Teruo însă nu avea încredere în nimeni. După plecarea detectivului particular, Teruo Sato închise ochii şi rămase locului, total imobil. Îşi pregătea mişcarea următoare. Încercă să se substituie nepotului său. Unde s-ar ascunde? Firește că în Manhattan, care avea zece milioane de locuitori. Acolo trebuie căutat băiatul. Un singur detectiv particular, oricît ar fi el de isteţ, probabil că nu l-ar putea găsi. În orice caz, nu îndeajuns de repede. Trebuia să existe şi o altă cale. Sigur că da! *Fişa de asigurări!* Teruo era un maestru în ale şahului şi medita asupra acestei alternative. Surîse. Era un plan formidabil, pe cît de simplu, pe atît de eficient.

Masao va fi prins în cîteva ore.

Manhattan-ul noaptea era fascinant, scînteind cu milioanele sale de lumini. Un conglomerat format din luminile zgîrie-norilor şi ale reclamelor luminoase, ale inscripţiilor imense cu neon şi ale vitrinelor, puternic iluminate, la care se adăugau farurile miilor de automobile...

Masao îi privi pe alergătorii pe rotile din faţa *Centrului Rockefeller*, străbătu în fugă cartierul teatrelor de pe Broadway, unde aveau loc marile spectacole. Văzu celebrul local *Sardi*, unde cinau marile vedete de teatru şi admiră *Public Library*, cea mai mare bibliotecă din lume, precum şi leii din piatră, care străjuiau piaţa care se deschidea în faţă. Privi cu nesfîrşită încîntare vitrinele luxoaselor magazine de modă de pe Fifth Avenue, nume cunoscute, precum *Lord & Taylor*, *Bergdorf-Goodman* şi *Saks.* Se gîndi numaidecît la mama lui, căreia i-ar fi plăcut să-şi facă cumpărăturile aici. Dar ea îl părăsise pentru totdeauna ca şi tatăl său. Masao a fost copleşit de o senzaţie înspăimîntătoare, de adîncă singurătate. Trebuia să rămînă în viaţă. Dacă nu de dragul său, atunci cel puţin în amintirea lor.

I se făcu dintr-odată foame şi abia atunci

băgă de seamă că trecuse demult ora mesei. De-a lungul nesfîrşitei artere de circulaţie – Seventh Avenue – se înşiruiau sute de restaurante, Masao avînd de unde alege. Intră într-un local *Mc Donald's*, cu binecunoscutul *M* auriu. Era aproape ca la el acasă, la Tokio.

– Aş vrea un hamburger, vă rog!

– Cum îl vrei?

Nu era ca la el acasă, la Tokio.

O privi ţintă pe chelneriţă.

– Ce aţi spus, vă rog?

– *Cumîlvrei? Prăjituşor potrivitsautare?*

Habar n-avea ce spunea. Privi spre un băieţel, de lîngă el, care înfuleca un hamburger.

– Aş dori unul... ca ăsta, vă rog.

– Bine!

Fata se întoarse şi strigă bucătarului-şef:

– Un hamburger prăjit uşor!

Aşa, va să zică! Îl întrebase cum să-i prăjească hamburgerul.

– Pai?!

Masao era din nou total năuc. Oare ce o fi însemnînd „pai"? În faţa băiatului apăru o farfurie plină de cartofi pai. Masao se încumetă să încerce şi exclamă:

– Pai!

Avusese dreptate, după cum a constatat numaidecît. Comandă apoi un sandviş şi încă o porţie de cartofi pai, după care un *milk-shake* de ciocolată, în încheierea cinei. I se adresă chelneriţei:

– Mă scuzaţi! Caut un hotel. La un preţ convenabil. Aţi putea să-mi recomandaţi unul?

– *Păisînto'mulţime...*

Masao o întrerupse:

– Mă scuzaţi. N-aţi putea vorbi ceva mai rar, vă rog?

– Ah, cum să nu! Există o mulţime de hoteluri în cartier, dar unele sînt cam deocheate. Ar fi preferabil să te duci în Cartierul de Est.

– Bine, vă mulţumesc.

Masao plecă şi porni spre Cartierul de Est. Peste tot erau staţii de autobuz la intersecţii, dar a preferat să meargă pe jos. Erau foarte multe de văzut! Oraşul era atît de fascinant, încît Masao era să uite de primejdia care îl pîndea la tot pasul. Se gîndea că pentru a cunoaşte cu adevărat New York-ul are nevoie de cîţiva ani.

– Mîine voi căuta ceva de lucru. Şi în

curînd Teruo mă va uita cu desăvîrşire. Voi găsi o cale de a-l învinge.

Într-o stradă lăturalnică, care se intersecta cu Lexington Avenue, descoperi un hotel mic şi curăţel. Hotărî să facă o încercare. Existau mii de hoteluri în Manhattan şi unchiul nu le putea controla pe toate. Aici s-ar afla în siguranţă. Masao intră. Holul era aproape pustiu. La recepţie stătea un japonez şi Masao simţi ispita să o rupă la fugă. Ca şi cînd Teruo ar fi angajat o întreagă reţea de informatori japonezi, ca să-i dea de urmă! Probabil că la New York există o colonie japoneză, cu numeroase ramificaţii, în interiorul căreia ştirile circulă cu viteza vîntului.

Am ajuns să sufăr de mania persecuţiei. Nu e cu putinţă ca fiecare om să-mi fie duşman, îşi spuse Masao în gînd.

Se duse la recepţie.

– Aş vrea o cameră pentru o noapte, vă rog.

Vorbi în japoneză şi recepţionerul îi răspunse tot în japoneză. Abia atunci îşi dădu seama cu adevărat cît de mult îi lipsea limba patriei sale. Japoneza era o limbă atît de civilizată. Şi atît de uşor de înţeles.

Masao se trecu în registru sub alt nume.

De ce să se expună inutil? După aceea a fost condus în cameră.

Odaia era mică şi strîmtă, dar curată şi mai ales ieftină. Masao se întinse în pat şi recapitulă evenimentele ultimelor zile. Accidentul de avion în care şi-au găsit moartea părinţii, plecarea sa în America, incidentele îngrozitoare, petrecute la cabana de vînătoare, încheiate cu moartea şoferului Higashi. Masao îşi aduse aminte cum fugise de acolo îmbrăcat doar în maiou, apoi se gîndi la cros, precum şi la decernarea premiului. Pînă acum avusese noroc. Îşi puse întrebarea cît timp îi va mai surîde acesta. Apoi adormi.

Cînd se trezi, soarele strălucitor pătrundea în cameră pe fereastră. Deschise ochii. Se simţea zdravăn şi odihnit. Se uită la ceas. Era ora unsprezece! Dormise aproape douăsprezece ore! Se spălă la un duş, aflat în celălalt capăt al coridorului, şi îmbrăcă lucrurile pe care le purtase şi în ajun. N-avea altele. După ce-şi va găsi de lucru, îşi va cumpăra îmbrăcăminte. Dar acum trebuia

să-şi ia micul dejun!

Masao tînjea după un mic dejun, tipic american: cu suc de portocale, ouă prăjite cu slănină şi clătite. Aseară, la o depărtare de numai două intersecţii de hotel, zărise un mic restaurant. Porni într-acolo. Poate că va găsi chiar şi ceva de lucru. Ar putea să servească la bar.

Ajuns la intersecţia străzii, a fost nevoit să aştepte schimbarea culorii semaforului. Chiar atunci venea de după colţ o furgonetă, care se opri în dreptul chioşcului de ziare. Un bărbat cocoţat pe podul de încărcare-descărcare al maşinii, aruncă un vraf gros de ziare pe trotuar. Lumina trecu pe verde şi pietonii începură să se înghesuie, ca să traverseze. Cu excepţia lui Masao, care încremeni în loc, ca o stană de piatră. De pe prima pagină a ziarului, îl privea ţintă propria lui fotografie. Titlul, cu litere de-o şchioapă, anunţa: POLIŢIA ÎN CĂUTAREA UNUI ADOLESCENT UCIGAŞ.

Capitolul 5

Subit, într-o fracțiune de secundă, absolut toți oamenii îi deveniseră dușmani.

Masao avea o senzație ciudată, de parcă ar fi stat gol pușcă în fața reflectoarelor. Încetase de a mai fi o figură anonimă într-o mulțime de străini. Era o țintă vie, un fugar, pe urmele căruia se afla poliția. Persoane necunoscute îl priveau îndelung, de parcă i-ar fi comparat trăsăturile feței cu cea din fotografie, apărută pe pagina întîi a ziarului.

Masao era total amețit, în urma șocului provocat de cuvîntul *ucigaș*. Moartea lui Higashi fusese un accident. Firește că Teruo știa asta, dar reușise în mod sigur să dena-

tureze în asemenea măsură realităţile, încît Masao va fi prins în capcană, în cele din urmă. Putea fi deferit justiţiei şi condamnat la închisoare pe viaţă, ba chiar şi executat. Evident, după aceea nimeni nu-l va mai putea opri pe Teruo să-şi acapareze firma.

Un poliţist în uniformă trecu pe lîngă Masao, care întoarse involuntar capul. Străzile nu mai prezentau nici o siguranţă. Chipul său în mijlocul mulţimii de albi era foarte uşor de identificat. De bunăseamă exista şi un cartier japonez la New York. Primul gînd, care-l încercă pe Masao, a fost acela de a-l găsi, pentru a se ascunde în mulţimea celorlalte chipuri japoneze. Dar ezită. Mai mult ca sigur acesta era primul loc unde poliţia va încerca să dea de urma sa. Probabil că era de pe acum împînzit de detectivi, care aveau fotografia lui şi cercetau cu atenţie toate străzile, restaurantele şi hotelurile, pentru a-l găsi. Nu, nici acolo nu putea fi în siguranţă. El nu se afla în siguranţă nicăieri. Nu se mai încumetă să revină la hotel.

Poliţistul se opri din mers şi privi în direcţia lui Masao. Băiatul îşi continuă drumul agale, în timp ce gîndurile sale alergau nebuneşte.

Încercă să reflecteze la următorul pas, pe care urma să-l facă. Situaţia lui părea disperată. Viaţa îi era în pericol. Cu toţii îl căutau. Dacă nu-l va prinde poliţia, atunci Teruo va izbuti cu siguranţă. *Matsumoto Industries* dispunea de o reţea cu numeroase filiale. Firma era deosebit de influentă, avantaj de care Teruo va şti să profite cu prisosinţă pentru ca să-l nimicească pe Masao. Îi veni o idee, ca din senin. Exista un loc, unde cu siguranţă că nu-l va căuta nimeni. Nici măcar Teruo. Pentru întîia oară Masao întrezări o licărire de speranţă.

Intră într-o cabină telefonică, deschise o carte groasă de telefon a metropolei şi îşi scoase un număr anume.

Filiala new-yorkeză a concernului *Matsumoto Industries* se afla pe o platformă industrială imensă a cartierului Queens, în apropierea aeroportului *La Guardia.* La ora două după-amiaza, Masao se prezenta la Biroul personal al fabricii. Coborîse din autobuz în faţa clădirii imense a fabricii

Matsumoto şi – cu un nod în gît – privi placa cu inscripţia firmei, care purta atît numele tatălui, cît şi al său. Citise cîndva o povestire despre un bărbat care ascunsese o scrisoare secretă, lăsînd-o în mod deliberat deschisă, într-un vraf de scrisori lipsite de importanţă pe biroul său. Nimănui nu-i trecuse prin minte să o caute acolo. Tot aşa, cum nu-i va veni nimănui ideea să-l caute pe Masao tocmai *aici.* Fabrica *Matsumoto* era ultimul loc unde Teruo sau poliţia ar bănui că s-ar putea afla.

Masao îşi anunţase venirea telefonic şi era aşteptat de şeful personalului, domnul Watkins. O secretară îi întinse un formular pentru angajare, ca să-l completeze. Îl citi şi inima i se făcu cît un purice.

Numele: *Nu-şi putea trece numele adevărat.*

Adresa: *Nu avea adresă.*

Numărul de telefon: *Nu avea.*

Locul naşterii: *Aici era un străin.*

Profesia: *Fugar.*

Fusese o idee nemaipomenită aceea de a se ascunde, ca simplu muncitor, printre alte sute de angajaţi ai fabricii *Matsumoto*. Dar chestia asta zădărnicea totul!

Secretara îl privi cu atenţie.

– Ai vreo dificultate?

– Ah, nu, se grăbi să-i răspundă Masao. Se aplecă din nou asupra formularului. Trebuia să obţină slujba! Altundeva nu putea să meargă. Avea nevoie să cîştige bani ca să poată pleca cu avionul în California, la Kunio Hidaka. Îşi ridică privirea şi-şi dădu seama că secretara îl privea în continuare. Masao începu să scrie.

Conform celor scrise în formular se numea Masao Harada, era născut la Chicago, Illinois, şi domicilia la căminul Uniunii Creştine pentru Tineret. La rubrica *Servicii anterioare*, Masao trecu o jumătate de duzină de firme fictive, cu adrese false, din Chicago, Detroit, Denver. Verificarea acestor declaraţii va dura cîteva săptămîni şi pînă atunci el va fi demult plecat.

Peste zece minute se afla în biroul domnului Watkins. Şeful personalului era un bărbat gras, între două vîrste, cu buzele cărnoase şi roşii şi o meşă pe frunte care arăta exact ca o meşă din păr fals.

Cercetă formularul, pe care i-l predase Masao, şi spuse:

– Pari mult prea tînăr pentru a fi avut atîtea slujbe cum pretinzi.

O clipă Masao intră în panică. Oare declarase prea mulţi patroni? Watkins scutură din cap, în chip dezaprobator:

– N-am auzit niciodată de aceste firme.

Nu-i de mirare, de vreme ce nu existau...

– Sînt întreprinderi foarte mici, domnule.

Watkins mormăi:

– Îmi pare rău, tinere! Angajăm numai oameni cu experienţă.

Masao nu putea accepta un *refuz*.

Viaţa lui depindea de acest loc de muncă.

– Dar *am* experienţă, domnule.

Glasul său tremura de disperare.

– Vă rog, puneţi-mă la încercare.

– Nu ştiu...

În aceeaşi fracţiune de secundă uşa se deschise larg şi intră un bărbat în cămaşă, aducînd un vraf de hîrtii.

– Te rog, n-ai putea să i le trimiţi lui Tony?

– Cum să nu, răspunse Watkins. Uite puştiul ăsta afirmă că e un geniu în domeniul electronicii. Fii atît de amabil şi pune-i cîteva întrebări!

Bărbatul îi aruncă o privire lui Masao.

– Bine, fie!

Domnul Watkins îi spuse lui Masao:

– Domnul Davis e inginerul-şef al fabricii.

– Ai mai lucrat în domeniul electronicii? întrebă Davis.

– Da, domnule.

– Ştii să montezi un circuit integrat?

– Bineînţeles, domnule. Masao se simţea tare pe poziţie, fiind vorba de un lucru la care se pricepea şi îi plăcea. Vorbea rar şi se străduia să traducă corect termenii tehnici din japoneză în engleză.

– Se începe cu o placă goală. Apoi se imprimă fotografic circuitul integrat dorit şi se trece la montarea elementelor pe placă. Mă refer la tranzistori, rezistenţe şi minicircuite integrate. Placa se scufundă apoi într-o baie de acid, care înlătură prin coroziune tot ce este de prisos. După aceea...

– Stai aşa! Domnul Davis ridică mîna şi se întoarse către Watkins.

– Nu se pricepe doar la cîte ceva în domeniu. Peste cîteva luni va da concurs pentru ocuparea postului *meu.* Îţi urez succes, băiete! Şi ieşi numaidecît.

Watkins îi spuse lui Masao:

– Am impresia că ai reuşit să primeşti slujba.

Masao simţi că îi saltă inima de bucurie.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Avem nevoie de cineva la banda de montaj. Salariul este de 250 dolari pe săptămînă, pentru început.

Masao transformă suna în ieni. Într-o săptămînă va cîştiga suficient, ca să poată pleca în California!

Watkins îi curmă şirul ideilor:

– Îmi mai trebuie doar fişa ta de asigurări.

Masao se holbă la el, fără să înţeleagă. Nu avea fişă de asigurări!

– Eu... păi... Masao gîndi cu o repeziciune uimitoare.

– A rămas la tata, care a plecat tocmai acum într-o călătorie. V-o aduc cînd se întoarce acasă.

Watkins ridică din umeri:

– În regulă! Hai cu mine! Te conduc la locul tău de muncă. Cercetă cu atenţie chipul lui Masao.

– N-ai mai lucrat la noi?

– Nu, domnule.

– Ciudat, spuse Watkins. Figura ta îmi pare cunoscută.

Masao tresări de teamă.

Interiorul fabricii *Matsumoto* era spaţios şi curat. Pretutindeni domnea o atmosferă de muncă asiduă. În condiţii normale, Masao nu şi-ar mai fi încăput în piele de mîndrie, la gîndul că absolut totul de aici era opera tatălui său. Oamenii îi datorau locurile lor de muncă lui Yoneo Matsumoto. Dar acum nu era momentul potrivit pentru asemenea gînduri. Pentru el nu era o fabrică, ci o ascunzătoare temporară, un adăpost.

La bandă se aflau circa o sută de muncitori dintre care numeroşi japonezi. Bărbaţi şi femei lucrau cot la cot. Masao i-a fost prezentat şefului de echipă, un tip scund, cu faţa descărnată, profund antipatică. Se numea Oscar Heller şi nu întîrzie să-i facă o impresie neplăcută.

Heller îl duse pe Masao în vestiar, unde îi aruncă un halat alb.

– Ia-l! Trebuie să-l porţi tot timpul cît stai la banda rulantă. Ai priceput?

– Am înţeles, domnule.

– Hai să mergem!

S-au întors în secţie. Heller îi făcu semn cu mîna, spre un loc liber la banda de montaj.

– Acolo ai să lucrezi! Să ştii că nu suport lenea. Ai priceput?

– Am înţeles, domnule!

– Atunci, apucă-te de lucru!

Masao privi în urma şefului de echipă, care plecă agale, oprindu-se ceva mai încolo, ca să o pipăie la fund pe una dintre fete. Cînd aceasta tresări şi îi spuse ceva, pe un ton mînios, Heller izbucni pur şi simplu în rîs şi îşi continuă drumul. Masao a fost cuprins de indignare. Cum era cu putinţă ca un asemenea individ să fie numit şef de echipă? Dacă ar reclama incidentul, tipul ar fi numaidecît concediat. Dar bineînţeles că aici el n-avea nici un cuvînt de spus. Trebuia să-i pară bine că-şi găsise de lucru.

Masao se întoarse să cerceteze banda de montaj. Era absolut identică cu aceea de la fabrica din Tokio. Iată marele avantaj al producţiei în serie. Dacă s-ar duce la oricare din fabricile *Matsumoto*, răspîndite în întreaga lume, ar şti exact cum se lucrează în unitatea respectivă.

Observă cum ajungeau pe tăblie circuitele integrate, cu tiparul imprimat, cum îndepărta – prin coroziune – baia cu acid tot ce era de prisos. După aceea se făceau nişte găuri în placă şi se montau elementele. În final, totul trecea printr-un recipient, conţinînd o materie

izolantă, care rămînea fixată pe sîrmele şi piesele din aramă. Era un proces de fabricaţie, pe care Masao avusese prilejul să-l vadă de mii de ori.

Locul lui Masao la banda rulantă era între un bărbat între două vîrste, aflat la stînga sa, şi o altă fată tînără, la dreapta. Ambii erau japonezi. Bărbatul se întoarse spre Masao şi-i spuse:

– Bine-ai venit!

– Mulţumesc, răspunse Masao. După aceea se întoarse către fată şi era cît pe ce să-i stea inima în loc. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată. Avea un chip delicat, perfect oval, şi nişte ochi inteligenţi şi blînzi. Părea cam de o vîrstă cu el.

Fata simţi că Masao o privea şi îi spuse:

– Bine-ai venit!

– Mulţumesc.

– Mă numesc Sanae Doii. Vocea ei era catifelată şi melodioasă.

– Pe mine mă cheamă Masao. După o clipă de ezitare, spuse: Masao Harada!

Masao îşi ridică privirea şi observă cum îl fixa, de la celălalt capăt al secţiei, Heller.

Îmi va face greutăţi, se gîndi Masao.

– Ar fi mai bine să începi lucrul, îi spuse în şoaptă Sanae. Domnul Heller nu-i tolerează pe cei care nu fac treabă. Vrei să-ţi arăt ce ai de făcut?

– Îţi mulţumesc. Dar cred că ştiu precis ce trebuie, răspunse Masao. Şi, în timp ce Sanae îl urmărea din priviri, Masao apucă rînd pe rînd componentele electronice, începînd să le asambleze. Lucra cu o îndemînare înnăscută, fiecare mişcare dovedind rapiditate şi precizie.

Sanae îl privea, cuprinsă de uimire. Nu mai văzuse una ca asta.

– Eşti... eşti foarte priceput, constată ea.

– Îţi mulţumesc. Lui Masao îi făcea plăcere să lucreze cu mîinile. Dar era conştient de faptul că va sosi şi clipa în care acest lucru îl va plictisi. Acum, desigur, nu avea nici o importanţă. Se afla aici, numai pentru că locul îi oferea siguranţă – ascuns în mulţimea muncitorilor din propria sa fabrică. Degetele lui mînuiau maşinal piesele pe care le asambla, în timp ce mintea îi era în altă parte. Va avea de întîmpinat greutăţi, în cazul cînd nu va izbuti să-şi asigure o fişă de asigurări. O altă problemă o constituia rezolvarea cazării. Nu-i rămăsese mai nimic din suta de dolari,

pe care-i cîştigase la concurs. Ziua de plată a salariiilor era abia peste o săptămînă şi pînă atunci nu-i vor ajunge cei cîţiva dolari pe care-i avea.

În fabrică era o pauză de cafea dimineaţa şi o alta după-amiaza. Masao profită de pauza de după-amiază, ca să arunce o privire de ansamblu asupra întreprinderii. Se opri pe alocuri ca să intre în vorbă cu lucrătorii. Păreau foarte capabili şi tuturor le plăcea munca pe care o făceau. Prin intermediul unor întrebări indirecte a aflat că erau mulţumiţi şi mîndri de locul lor de muncă. Masao reflectă:

Cît de mult s-ar fi bucurat tata!

Singura problemă, după cîte şi-a putut da seama Masao, o constituia Oscar Heller, şeful de echipă. Îi hărţuia cu voluptate pe oameni, care îi ştiau de frică şi căutau să evite accesele sale de furie. Masao îşi puse iar întrebarea cum fusese cu putinţă să i se încredinţeze postul de şef de echipă domnului Heller. Ori de cîte ori Masao îl auzea pe dom-

nul Heller răcnind la o femeie, pentru că făcuse o greşeală infimă, simţea dorinţa să intervină. Dar ştia că n-avea încotro. Trebuia să-şi ţină gura, ca să treacă neobservat.

Soneria fabricii începu să zbîrnîie, anunţînd că era ora cinci şi muncitorii puteau înceta lucrul. S-au dus în vestiar să-şi schimbe halatele albe cu sacouri şi pardesie. Masao o privi pe Sanae, îmbrăcîndu-şi haina. Era foarte graţioasă. Luă hotărîrea să o cunoască cîndva mai îndeaproape.

Împreună cu ceilalţi, Masao ieşi pe poarta fabricii. Între el şi aceştia exista însă o mare deosebire: cu toţii aveau un cămin. El însă nu ştia încotro să meargă. Nu putea risca să rămînă pe stradă peste noapte. Poliţia îl căuta, iar unchiul Teruo îl urmărea cu înverşunare. Trebuia, aşadar, să-şi găsească o cameră. Hoinări pe străzile lăturalnice, pînă ajunse în faţa unui mic hotel sărăcăcios, cu o copertină deteriorată, deasupra uşii. Masao intră. Holul arăta de parcă n-ar mai fi fost măturat de ani de zile. Mirosea pătrunzător a praf şi a deznădejde. În spatele tejghelei stătea ghemuit un recepţioner plictisit, care citea o carte, o ediţie de buzunar, cu o femeie goală pe copertă. Masao se opri în faţa lui.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule. Aveţi o cameră liberă?

Recepţionerul dădu din cap, fără să-şi ridice privirea.

– Da!

– Cît costă, vă rog?

– Vrei să plăteşti cazarea zilnic, săptămînal sau lunar?

Masao îşi puse întrebarea cum ar fi cu putinţă ca cineva să reziste să stea într-o casă atît de sordidă timp de o lună de zile.

– Săptămînal!

Portarul îşi ridică privirea.

– Zece dolari pe noapte, şaizeci de dolari pe săptămînă. Plata în avans!

Masao îşi dădea seama că nu-i mai rămînea nici măcar un cent, dar n-avea încotro. Peste zi se afla în siguranţă, dar avea nevoie de un adăpost şi în cursul nopţii.

– Foarte bine, spuse el. O închiriez.

Recepţionerul luă o cheie de pe etajeră, pe care i-o întinse lui Masao.

– Ai bagaje?

– Nu.

Recepţionerul nu părea surprins. Masao se întrebă ce soi de oameni stăteau în clădirea asta. Dintre cei rătăciţi şi bătuţi de soartă?

Care se resemnaseră definitiv?

– Camera 217, etajul întîi.

– Mulțumesc.

Masao se întoarse și urcă scara. Covorul era ros și pereții erau mîzgăliți cu frînturi de fraze. *Kilroy a fost aici, dar apoi a șters-o. N-a suportat duhoarea... Mary îl iubește pe John; John îl iubește pe Bruce... Ajutor! De aici trebuie să o ștergi neapărat... Gîndaci de bucătărie, Cerule!...*

Deși holul și casa scării erau mizerabile, Masao nu se așteptase ca odaia să arate chiar atît de oribil. Toată viața, avusese camera lui, spațioasă, curată, aerată, cu o privire splendidă spre grădină și mai departe, spre cîmpie. Odaia asta nu era cu mult mai mare decît un dulap în perete. Era murdară și dezolantă, cu cîteva piese disparate de mobilier și un geam spart, care dădea spre un zid gol din cărămidă. Baia minusculă avea un lavoar pătat, un closet cu un colac spart, din plastic, și un duș atît de jos, încît abia puteai sta în picioare sub el. Patul arăta de parcă așternutul n-ar mai fi fost schimbat de săptămîni în șir.

Masao privi în jur, în această încăpere deprimantă, întrebîndu-se cît timp va putea

rezista. Desigur, în fiecare zi se va strădui să mai încerce o dată.

Nu-i rămăsese nici măcar un cent să-şi cumpere ceva de mîncare. Nu voia să hoinărească nici pe străzi, de teamă să nu-l recunoască cineva. Din aceste motive rămase în odăiţa mizerabilă, unde se strădui să-şi elaboreze un plan, cu privire la viitor. Îşi notă problemele cu care se confrunta:

1. Nu am bani.
2. Nu am prieteni.
3. Mă aflu într-o ţară străină.
4. Sînt căutat de poliţie, pentru o crimă pe care n-am comis-o.
5. Unchiul mă caută, ca să mă ucidă.

Situaţia lui era atît de disperată, încît Masao era pe punctul de a izbucni în rîs. Altcineva în locul lui ar fi pierdut orice licărire de speranţă. Dar el era Masao Matsumoto, fiul lui Yoneo Matsumoto şi nu se va da niciodată bătut.

Atîta timp cît era în viaţă.

Capitolul 6

A doua zi de dimineaţă, Masao plecă la serviciu. Alergă repede, pentru a nu se afla în stradă multă vreme. După ce ajunse la fabrică, îşi îmbrăcă halatul alb, luîndu-şi apoi locul la banda rulantă.

– Bună dimineaţa!

– Bună dimineaţa!

Banda se puse în mişcare. Masao făcu un efort deosebit să se concentreze asupra componentelor circuitelor integrate, care veneau, lunecînd, spre el. Se concentra cu mare greutate, din cauza situaţiei speciale – cu totul nouă pentru el – în care se găsea. Era înfometat. De mai bine de treizeci şi şase de

ore nu mîncase absolut nimic şi nici nu întrezărea vreo perspectivă ca să ia masa. Ultimii bani îi dăduse recepţionerului, iar ziua de salariu era abia în cursul săptămînii următoare. Masao nu fusese niciodată preocupat de problema mîncării. Un om hrănit normal nu se gîndeşte niciodată la una ca asta. Dar atunci cînd e' înfometat e pur şi simplu obsedat de hrană.

Soneria zbîrnîi, anunţînd pauza de masă. Unii îşi cumpărau mîncarea de prînz din furgonetele cu gustări, care parcaseră la poarta fabricii, oferind spre vînzare supă, sandvişuri, cafea şi gogoşi. Alţii îşi aduseseră mîncare la pachet de acasă. Afară, în faţa fabricii, exista un părculeţ frumos, cu bănci, scăldat în lumină şi soare, pentru muncitori. Fiind o zi călduroasă, însorită, mulţi dintre ei luau masa în aer liber. Masao stătea deoparte, privindu-i cu invidie.

O voce, aflată în apropiere, spuse:

– Nu vrei să mănînci ceva?

Se întoarse şi o văzu pe Sanae, stînd în picioare lîngă el.

– Păi eu... ah... nu, spuse Masao. Am luat un mic dejun copios.

Ar fi preferat să moară decît să recunoas-

că faptul că n-avea bani să-şi ia ceva de mîncare.

Sanae îl măsură din ochi, o bucată de vreme, şi îi spuse plină de politeţe:

– Dacă te răzgîndeşti, să ştii că am un sandviş în plus.

Mîndria îl obligă să spună:

– Nu, mulţumesc. Nu era un cerşetor; era fiul lui Yoneo Matsumoto.

Sanae plecă şi se aşeză pe o bancă, lîngă colegele şi colegii săi. Masao era convins că nu mai văzuse în viaţa lui o fată atît de minunată. Observă cum se apropie agale un tînăr şi se aşeză alături de Sanae. Pe Masao îl cuprinse brusc un acces de gelozie. Îşi dădea perfect seama că era un lucru stupid. El era un infractor hăituit. Trăia de la o zi la alta. Nu putea îndrăzni să se gîndească decît la supravieţuire. Era fabrica lui şi oamenii de aici lucrau pentru el. Şi, ironie a soartei, nu-şi putea permite să-şi cumpere nici măcar o felie de pîine. Cineva a lăsat, fără să bage de seamă, o jumătate dintr-un sandviş pe bancă. Masao trebui să se stăpînească să nu alerge într-acolo, să-l înfulece. Soneria zbîrnîi. Era timpul să se întoarcă la lucru.

Sanae era absolut sigură că nu era în

regulă ceva. Îl remarcase pe Masao, de la bun început, din clipa în care intrase în secție. Avea un aer neobișnuit, un fel de mîndrie, care îl deosebea de ceilalți. Și, evident, nu era un muncitor de rînd. Vădea o îndemînare absolut incredibilă. Încercă să desluşească ce anume o tulbura la acest tînăr. Arăta ca un om obișnuit cu un mod de viață, total diferit de cel de aici, dar cu toate acestea apăru și a doua zi îmbrăcat în aceleași haine. Neliniștea, nervozitatea lui stîrniră și mai mult curiozitatea lui Sanae.

În plus, observă și o altă ciudățenie la el și anume că nu mînca absolut nimic. Sanae îl surprinse pe Masao urmărindu-i pe ceilalți și își dădu seama că era înfometat, după expresia chipului. Voia să afle neapărat cine era tînărul.

Masao simțea că Sanae îl urmărea, în secret. Ori de cîte ori se uita însă la ea, fata se-întorcea repede în altă parte. La ora trei era pauză de cafea. Muncitorii puneau jos uneltele și ieşeau în aer liber, să-și cumpere cîte ceva, de la furgoneta cu gustări. Masao merse agale, pînă ajunse la o bancă goală și se aşează. Încercă să uite foamea, care-i rodea stomacul și aşteptă, cu nerăbdare, ca

soneria să zbîrnîie, pentru a se întoarce la lucru. Numaidecît Sanae răsări lîngă el. Aducea două cești de cafea și două gogoși pe un mic platou.

– M-am gîndit să luăm cafeaua împreună, spuse ea. Masao o privi îngîndurat. Era pe punctul de a o refuza, dar n-a putut să reziste tentației.

– Îți mulțumesc din toată inima, zise el politicos și luă o ceașcă cu cafea și o gogoașă. Așteptă pînă mușcă Sanae din gogoașă și după aceea o duse la gură pe a sa. Era cea mai bună din cîte gustase vreodată! Ar fi vrut să o înfulece pe toată, dar se stăpîni. Luă o înghițitură de cafea. Lichidul fierbinte, care i se scurse pe gîtlej, avea de asemenea un gust minunat.

Cei doi stăteau alături, mîncau și beau în tăcere. Sanae îl privi cu atenție pe Masao. Avea o personalitate atît de puternică, pe care o găsi fără egal. Părea prietenos și sincer, cu toate acestea Sanae simțea că era un om foarte introvertit.

– De unde vii? întrebă ea.

Masao ezită timp de o fracțiune de secundă.

– De la Tokio, răspunse el. Fata n-avea

cum să vadă dosarul aflat la serviciul personal, unde scria Chicago.

– Părinții mei sînt originari din Tokio, spuse Sanae.

– Ai fost vreodată în Japonia?

– Nu.

Masao oftă și simți cum i se strecoară în suflet un dor de țară, dulce-amar.

– E cea mai frumoasă țară din lume! Se întrebă, în gînd, dacă o va mai revedea vreodată, dacă va mai pune cîndva piciorul pe pămîntul patriei.

– Așa e, fără îndoială! spuse Sanae. Odată, sper să pot merge și eu acolo. Ești aici împreună cu familia? îl întrebă ea în continuare.

Masao șovăi. Nu voia să o mintă, dar adevărul era prea primejdios.

– Da, spuse el. Și, într-un anume sens, cumplit, era adevărat. Mama și tatăl său erau cu el, fiind total dependenți de el. Ei nu-și vor găsi liniștea, pînă ce nu le va face funeraliile corespunzătoare.

O privi pe Sanae și simți că ar putea deveni prieteni foarte apropiați. Nu, își mărturisi Masao cinstit, mai mult decît prieteni apropiați. Dar nu era cu putință. Asemenea vise

erau rezervate altora. El nu se putea gîndi decît la un singur lucru: să supravieţuiască. Zbîrnîitul soneriei dădu semnalul că pauza de cafea luase sfîrşit.

În aceeaşi seară Masao a putut să-şi rezolve problema bănească. Într-o străduţă lăturalnică, în apropierea hotelului, zărise o casă de amanet – dintre acelea cu trei bile de fier deasupra uşii de la intrare. Singurul obiect de valoare, pe care îl deţinea Masao, era ceasul de aur, pe care i-l dăruise tatăl său, cînd împlinise vîrsta de optsprezece ani. Era din aur de 21 de karate, dar pentru Masao valoarea sa consta în faptul că era un dar din partea tatălui. Nici măcar în vis nu i-ar fi trecut prin minte să se despartă de el, dar acum n-avea încotro. A mai ezitat cîteva minute, apoi intră şi puse ceasul pe tejghea.

– Aş vrea un împrumut pe această garanţie, spuse Masao. Voi reveni să-l recuperez. Dacă totul va merge bine, adăugă el în gînd. Iar dacă nu va fi aşa, va ajunge la închisoare sau va muri şi atunci oricum nu va mai avea nici o importanţă.

Cămătarul ridică ceasul şi îl examină cu o lupă de bijutier. Dădu din cap, satisfăcut.

– Frumos ceas! Cît vrei să iei cu împru-

mut?

– Cinci sute de dolari!

Omul scutură din cap.

– E prea mult.

– Trei sute de dolari!

– Două sute cincizeci!

– De acord, spuse Masao.

Era mai mult decît suficient, pentru a putea pleca în California, cu autobuzul. Se gîndise îndelung la ceea ce trebuia să facă. Şi tot mereu ajungea la acelaşi rezultat. Răspunsul la problema sa îl va găsi la Los Angeles, la Kunio Hidaka.

Cămătarul numără banii pe tejghea şi îi întinse lui Masao o hîrtie.

– Chitanţa de amanetare! Ai şase luni la dispoziţie, ca să-l recuperezi. După aceea scot ceasul la vînzare.

Şase luni! Masao nu ştia precis dacă va mai trăi şase *zile*.

– Mulţumesc, spuse el. Mă voi întoarce.

Aruncă o ultimă privire ceasului. Apoi vîrî banii în buzunar şi plecă.

Masao porni spre un restaurant japonez, aflat la o depărtare de cîteva intersecţii, de la hotelul său. S-a stăpînit cu greu să nu o rupă la fugă. Simplul gînd la mîncare, făcu să-i

lase gura apă.

Se aşează la masă, slăbit de foame şi făcu comanda. După aceea se îndopă literalmente cu supă *Miso* şi *Onkatsu*, orez şi legume, şi două porţii de frigănele de crab... şi fructe proaspete, ca desert. Cînd şi-a terminat masa, Masao se simţi ca nou-născut, gata să-şi reia lupta cu lumea întreagă.

Zilele următoare au trecut într-o linişte deplină, aşa că Masao era cît pe ce să uite de primejdia care plana asupra lui. Citea zilnic ziarul cu mare atenţie. Povestea, potrivit căreia l-ar fi omorît chipurile pe şofer, fugind apoi de la faţa locului, dispăru de pe prima pagină, reapărînd pe cea de a doua, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la rubrica de ştiri diverse. Masao răsuflă uşurat. Poliţia avea alte probleme de rezolvat. Iar Teruo, în curînd, se va plictisi să-l mai caute.

În fiecare dimineaţă Masao se scula devreme, îşi lua micul dejun într-un mic restaurant din apropierea hotelului, plecînd apoi la lucru. Ori de cîte ori intra pe poarta

fabricii *Matsumoto* avea o senzație de mîndrie. Se simțea foarte aproape de tatăl său. Dar mai exista un motiv pentru care Masao mergea cu plăcere la serviciu – Sanae. Se gîndea la ea seara, cînd era departe de ea. Îi plăcea să stea alături de ea la banda rulantă și să o privească în timp ce lucra.

Voioșia fetei, cînd spunea „Bună dimineața", era pentru el modul cel mai agreabil în care putea începe o zi. Trăncăneau plini de veselie cînd nu se uita la ei șeful de echipă. Se obișnuiseră să petreacă împreună pauzele de prînz și de cafea. Și cu cît Masao o vedea mai des pe Sanae, cu atît o plăcea mai mult.

Ea îi povesti despre familia ei.

– Tata și mama au venit aici în țară, cu puțin timp înainte de a mă naște.

– Pot să te întreb, ce profesie are tatăl tău?

– E pictor. Sanae se corectă. *A fost* pictor. Nu mai poate să picteze, pentru că are artrită.

– Din cauza asta lucrezi aici?

– Da. Sînt singură la părinți. Am vrut să studiez medicina. Poate că, într-o zi, voi putea să intru la Universitate. Vocea ei nu trăda

nici o urmă de autocompătimire.

– Îți place munca de aici? întrebă Masao.

– Foarte mult. Cu excepția... Făcu un semn cu capul în direcția șefului de echipă. Nu e un om bun.

– Sînt de aceeași părere. Fără el, ar fi cu mult mai plăcut aici.

– Povestește-mi despre tine, îl îndemnă Sanae.

Era o rugăminte inofensivă. Dar în egală măsură periculoasă. O clipă, cuprins de exuberanță, Masao a fost tentat să-i spună tot. Își dorea cu disperare un interlocutor, căruia să-i poată vorbi deschis, să i se destăinuie. Firește era conștient că nu era cu putință.

În consecință, Masao îi spuse, cu prudență:

– N-am prea multe de povestit. Mă pasionează electronica. Mi-am imaginat că aș putea învăța ceva nou aici.

Sanae îl privi mirată.

– Te-am urmărit.

– Așa?!

Fata îl privi drept în ochi.

– Nu mai ai nimic de învățat.

– Am... Ispita de a-i mărturisi adevărul lui Sanae era copleșitoare, dar Masao era pe

deplin conştient de faptul că nu putea să cedeze. De dragul ei. Era prea primejdios. Nu ştia cum va izbuti să scape de Teruo.

Iată că acum Masao se confrunta cu o altă problemă. Ar fi dorit să iasă în oraş, împreună cu Sanae, să o invite la restaurant, la cinema sau la discotecă. Dar nu se încumeta. Se temea să apară în public, deoarece exista posibilitatea de a fi identificat. Şi nu voia să o implice pe Sanae în complicaţiile lui.

Sanae, la rîndul ei, era buimăcită. Masao părea îndrăgostit şi era evident că îi făcea plăcere să se afle în preajma ei. Cu toate acestea nu-i dăduse o întîlnire. Deşi îl făcuse să înţeleagă că nu are nici un prieten şi ştia şi ea că nici el nu-i făcea curte vreunei alte fete.

Dar el nu manifesta dorinţa să o întîlnească pe Sanae în afara orelor de lucru. Era cel mai uluitor băiat pe care-l întîlnise vreodată.

Problema celor doi şi-a găsit rezolvarea din afară şi anume prin intermediul echipelor de baseball *New York Mets* şi *Philadelphia Phillies*.

Pentru că exista un loc public unde Masao se putea simţi în siguranţă: stadionul de baseball. Acolo se adunau mii de oameni şi

nu era o problemă să se ascundă în mulțimea imensă. Masao era un „fan" al baseball-ului și cînd citi în *New York Times* că *Mets* urmează să joace cu *Philadelphia Phillies* pe stadionul *Shea*, nu s-a mai putut opune tentației. În ambele echipe evoluau cîțiva dintre eroii săi preferați. Masao nu voia să scape ocazia de a-i vedea în carne și oase, în plină acțiune. A doua zi, dis-de-dimineață, se așeză la una din cozile imense, formate în dreptul porților stadionului, să-și ia un bilet.

Cînd ajunse în față, casierul îl întrebă scurt:

– Cîte vrei?

Masao răspunse automat:

– Două.

Plăti biletele și plecă. Scutură din cap, în semn de dezaprobare, cu privire la propria sa persoană. Își puse întrebarea, de ce luase două bilete în loc de unul. Bineînțeles că știa motivul. Dorea să o ia cu el pe Sanae. Apoi Masao căzu pradă incertitudinilor. Și dacă ea va refuza să vină cu el? Poate că nu-i plăcea baseball-ul sau avea o întîlnire cu altcineva! În tot cursul dimineții Masao a fost torturat de presupuneri de acest fel.

În pauza de prînz, ședea alături de Sanae,

la umbra copacilor din micul parc. Își mîncau sandvișul cu poftă. Masao luase hotărîrea să abordeze subiectul, cu multă băgare de seamă. Dar în loc să procedeze astfel, începu discuția direct.

– Am două bilete la meciul cu *Mets*, mîine seară. Îți place baseball-ul?

Sanae detesta baseball-ul, dar răspunse:

– Foarte mult.

Privi cu atenție chipul lui Masao, străbătut de un zîmbet larg.

– Grozav! Echipa *Mets* joacă împotriva echipei *Philadelphia Phillies*. Tug McGraw e jucător la bătaie. E pentru prima oară că Lee Mazzilli evoluează alături de *Mets*.

Lui Sanae totul i se părea ca o poveste petrecută undeva pe planeta Marte.

– Ah! E senzațional!

Îi era totuna unde intenționa să o ducă Masao. Știa doar că-i făcea plăcere să stea alături de el, cel mai fascinant băiat pe care-l cunoscuse. Dar exista ceva în comportamentul lui – absolut de neînțeles – un soi de încordare, de prudență, gata de declanșare în orice moment, și care făcea notă discordantă cu adevăratul său caracter. Parcă se ferea în permanență de ceva sau de cineva. Uneori îți

făcea impresia – însăşi ideea îi păru absurdă lui Sanae – că îi este frică. Îşi dădea seama că-l zbuciuma ceva şi nădăjduia ca, într-o bună zi, să aibă suficientă încredere în ea, ca să-i spună despre ce este vorba. Între timp, era gata să meargă, împreună cu Masao, la cîteva zeci de meciuri de baseball, dacă asta îl făcea fericit pe el.

Stadionul *Shea* era supraaglomerat. Masao nu-şi putea aduce aminte să fi văzut vreodată atîţia oameni adunaţi la un loc. Stadioanele din Japonia erau mari, dar în comparaţie cu acesta păreau o nimica toată. Toate celebrităţile despre care auzise şi despre care citise Masao, în decursul anilor, erau adunate la un loc pe teren. I le arătă lui Sanae.

– Îl vezi pe bărbatul acela înalt, care iese chiar acum de la vestiar? E Steve Henderson, mijlocaşul de la *Mets*.

– Da, îl văd, spuse Sanae, îndatoritoare.

– Priveşte! Uite-l pe Frank Taveris! Este unul din cei mai grozavi „stop"-eri.

Sanae dădu din cap, plină de înţelegere.

– Ah, desigur!

– Uite-l şi pe Craig Swann! El e primul jucător la bătaie al echipei *Mets*.

Începu meciul şi Masao nu-şi putea dezlipi

privirea de la balonul de baseball. Sanae nu-şi putea lua ochii de la Masao. Nu văzuse pînă atunci un om atît de înflăcărat.

– Uită-te! strigă Masao. Iată-l pe Greg Luzinski!

– Sînt încîntată, surîse Sanae.

Cuvîntul *fan* vine de la cuvîntul *fanatic*. Sanae cunoştea numeroşi „fani" de baseball, care se entuziasmau cu fanatism, cînd era vorba de echipa din localitatea lor de baştină. Dar Masao se înflăcăra pentru ambele echipe! Îi era totuna care va ieşi învingătoare. Ceea ce îi plăcea era jocul, sportul ca atare, servirea mingii, lovirea cu bîta şi alergarea pe teren.

Cu atît mai şocant i se păru lui Sanae incidentul neobişnuit, care surveni la sfîrşitul rundei a noua. Scorul era de doi la doi. Echipei *Mets* îi venise rîndul să lovească mingea, bazele erau ocupate, iar doi jucători erau în afara bazei. Chiar şi Sanae, care nu înţelegea mare lucru din jocul de baseball, îşi dădu seama că era un moment palpitant. Steve Henderson trecu în faţă, să lovească mingea cu bîta. Mulţimea începu să facă gălăgie. Oamenii au sărit în picioare, strigau şi îl îmbărbătau, ca să-i reuşească, aceasta

însemnînd victoria pentru echipa orașului-gazdă.

Și, tocmai în acest moment decisiv, Masao o apucă pe Sanae, într-un gest necontrolat, cu chipul alb ca varul și îi spuse scurt:

– Să fugim de aici!

Înainte de a-și da seama ce se întîmplă cu ea, Sanae a fost tîrîtă de la tribună înspre ieșire. Nu-i venea să creadă. Tocmai în clipa cea mai palpitantă a jocului, Masao a trebuit să plece! Clocotind, mulțimea începu să urle. Era ceva în neregulă pe teren.

Sanae spuse:

– Masao, nu vrei să vezi, ce...?

– Nu! Repede! Chipul său trăda o fermitate nemaipomenită.

Alergă repede și o tîrî după el.

Sanae se întoarse și privi în urma lor. Polițiști în uniformă încercuiau locul, unde se aflaseră adineauri, și percheziționau mulțimea. În clipa următoare Masao și Sanae se aflau în tunelul care ducea spre ieșire. Masao alergă grăbit către un taxi.

– Nu voiai să aștepți pînă la sfîrșit, să vezi cum se încheie jocul? întrebă Sanae.

– Acum e totuna.

Dar era suficient ca Sanae să-i priveáscă

chipul, pentru a-şi da seama că nu-i era, nici pe departe, totuna. Că în mod sigur se întîmplase ceva îngrozitor.

A doua zi de dimineaţă, la lucru, Masao părea neschimbat.

– Îmi pare rău că ieri am fost obligat să plec, înainte de sfîrşitul meciului, îi spuse el, în treacăt, lui Sanae. Au cîştigat *Mets*. A fost un joc grozav, nu-i aşa?

Se comporta de parcă nu s-ar fi întîmplat absolut nimic. Sanae nu putea să priceapă, pur şi simplu. Ar fi dat orice, ca să afle ce îl zbuciuma pe Masao. Dar nu îl cunoştea îndeajuns de aproape ca să-l întrebe. Ştia un singur lucru şi anume că voia să-l ajute, indiferent de ce ar fi fost vorba, numai dacă i-ar da posibilitatea.

Cu cîteva minute înainte de pauza de prînz intră pe uşă domnul Heller, şeful de echipă.

Sanae îşi ridică privirea şi spuse:

– Avem un vizitator!

Masao se uită. Şi îl recunoscu numaidecît pe... Teruo Sato.

Capitolul 7

Timp de o secundă îngrozitoare, Masao rămase împietrit, trupul şi sufletul fiindu-i paralizate de frică. Primul său gînd a fost acela că Teruo îi descoperise ascunzătoarea şi venea acum să-l ia cu el. Dar cînd Masao se uită mai atent, îşi dădu seama că Teruo făcea o inspecţie prin toată secţia, însoţit de domnul Heller, care îi dădea nişte explicaţiii. Masao trase concluzia că vizita nu avea absolut nici o legătură cu el. Teruo nu-l zărise încă, dar puteau să ajungă faţă-n faţă, în orice moment. În această situaţie, Masao luă o decizie rapidă. Cînd Teruo şi Heller îşi îndreptară paşii spre banda rulantă, Masao

făcu o mişcare bruscă din cot, răsturnînd o placă cu circuite integrate. În aceeaşi clipă se lăsă în jos, pe genunchi şi în coate şi, ascuns sub masă, începu să adune piesele împrăştiate.

– Ei! Fii atent, ce faci! hămăi glasul lui Heller.

– Îmi pare rău, mormăi Masao. Se ghemuise jos şi în timp ce aduna piesele stătea cu spatele la cei doi bărbaţi. Inima îi bătea foarte tare şi răsufla sacadat. Dacă l-ar recunoaşte unchiul, singurul lucru care îi rămînea de făcut era să fugă. Masao era însă perfect conştient că n-ar fi putut ajunge prea departe. La un singur cuvînt, ceilalţi muncitori s-ar repezi la el. Îşi ridică puţin privirea şi o zări pe Sanae, care îl urmărea cu chipul răvăşit. Fata îl observase atunci cînd răsturnase de pe masă, în mod intenţionat, placa respectivă cu circuitele integrate.

– Au plecat? întrebă Masao în şoaptă.

Sanae se uită cu atenţie în direcţia uşii, pe care tocmai ieşiseră cei doi bărbaţi.

– Au plecat.

Masao se ridică încet în picioare. Era leoarcă de sudoare.

– Ai probleme? întrebă Sanae, plină de

solicitudine.

Avea probleme cu mult mai grave decît şi-ar fi putut ea imagina vreodată!

– Nu, răspunse Masao. Am avut... am avut pur şi simplu ghinion.

Chiar şi pentru el scuza invocată suna foarte neconvingător. Sanae îl privi în tăcere. Ochii ei blînzi, căprui încercau să-i ofere ajutor şi prietenie.

Masao se strădui să lucreze mai departe, dar falsa lui senzaţie de siguranţă din ultimele zile fusese definitiv spulberată. Îi luase locul o furie oarbă. Teruo Sato făcea rondul noului său imperiu de firme şi se comporta întocmai de parcă i-ar fi aparţinut. Şi chiar îi va aparţine, după înlăturarea lui Masao. Se simţea mai neajutorat ca oricînd.

Ori de cîte ori se deschidea uşa, privea în jurul său, ca o fiară hăituită. Teruo se putea întoarce în orice moment. Sanae observă comportamentul ciudat al lui Masao, dar nu-i spuse nimic. Îl urmări nutrind speranţa că-i va da o explicaţie. Voia să-l ajute dar tăcu. El simţea că tăcerea lui o jignea dar n-avea încotro. Era problema lui strict personală.

Teruo nu reveni în cursul acelei după-amieze şi nici în următoarele două zile. Aşa

că Masao a putut să răsufle iar mai uşurat. Făcuse doar o scurtă inspecţie prin fabrică. Teruo, pesemne, habar n-avea că Masao se afla aici. Şi deci era puţin probabil ca unchiul să se întoarcă.

– Mă pot simţi, într-un fel, chiar în mai multă siguranţă decît înainte, îşi zise Masao în gînd.

Vinerea era zi de plată. Îşi va ridica salariul şi după aceea va pleca în California. Ideea de a o părăsi pe Sanae îl durea. Îşi dădea seama că fata îi va lipsi foarte mult. Şi trebuia să dispară fără să-i dea nici o explicaţie, ca un hoţ în toiul nopţii. Poate că într-o zi îi va putea spune totul. În eventualitatea în care ar rămîne în viaţă.

Vineri după-amiază, după încheierea programului de lucru, muncitorii s-au aşezat la rînd la o coadă lungă, în faţa ghişeului de la casierie, să-şi ridice salariul pe săptămîna respectivă. Sanae aştepta chiar în faţă. Masao stătea ceva mai departe în spatele ei. Văzu cînd cineva îi întinse lui Sanae plicul cu salariul şi separat o filă de hîrtie. Ea privi ţintă foaia şi se făcu albă ca varul.

Se întoarse repede, alergă la Masao şi îi şopti la ureche:

– Trebuie să dispari!

O privi țintă, cuprins de spaimă:

– Ce?

– Grăbește-te! Hai cu mine!

Întoarse foaia, pe care o avea în mînă, în așa fel, ca Masao să vadă mai bine. Era fotografia lui, cu o inscripție: *CĂUTAT! RECOMPENSĂ MARE!* Fițuica era distribuită tuturor lucrătorilor din fabrică.

Sanae îl apucă pe Masao de braț. Cei doi s-au străduit să se întoarcă într-o manieră cît se poate de firească, pornind în direcția unei uși laterale, care ducea direct în curte. Primul gînd al lui Masao fusese să o ia la fugă, dar își dădu numaidecît seama că ar însemna sfîrșitul. Lucrase toată săptămîna împreună cu oamenii ăștia. Cu toții îl știau la față. În orice clipă puteau să-l recunoască. Se strădui să meargă încet, așteptîndu-se în orice moment, să audă o voce, strigînd: „Iată-l! Prindeți-l!" Au ajuns la ușă și erau deocamdată în siguranță.

– Trebuie să te părăsesc aici, îi zise Masao, cu răsuflarea tăiată. Habar n-avea unde s-ar putea ascunde. Avea certitudinea că Teruo a dispus distribuirea fotografiei sale, în toate fabricile *Matsumoto* din țară. Acum

nu se mai afla în siguranță absolut nicăieri.

– Unde te duci?

– Nu știu.

Au traversat curtea, ieșind apoi din incinta fabricii.

– Te iau acasă la noi, spuse Sanae. Acolo precis nu te vor căuta.

Masao scutură din cap.

– Nu pot să te implic în treaba asta.

Sanae spuse simplu:

– Sînt deja *implicată*.

Masao o privi fără să priceapă un cuvînt. Gîndurile sale se roteau cu o viteză formidabilă în jurul problemei supraviețuirii.

– Te rog, vino cu mine!

– Nu! Masao se opri în fața ei. Sosise, în sfîrșit, momentul adevărului. Sînt căutat de poliție. Inspiră profund. Pentru săvîrșire de omor.

Fata îl măsură din ochi.

– Ești vinovat, Masao?

– Nu.

Sanae surîse.

– Nici eu n-am crezut una ca asta. Îl luă de mînă. Să mergem!

Sanae locuia împreună cu părinții într-un bloc vechi, la o depărtare de o milă de hotelul unde trăsese Masao. Locuința era mică, frumos mobilată și foarte îngrijită. Peste tot se aflau obiecte de artă japoneză. Pe pereți atîrnau picturi superbe, cu tematică peisagistică. Masao își aduse aminte că tatăl lui Sanae era pictor.

Părinții ei ședeau în camera de zi, cînd au intrat Sanae și Masao. Domnul și doamna Doii trăiau de ani de zile în America. Cu toate acestea, avea impresia Masao, ei continuau să respecte tradițiile japoneze. Cînd le-a fost prezentat Masao, au făcut cîte o plecăciune, în stilul curtenitor de modă veche. Masao constată că Sanae semăna foarte mult cu mama ei care era încă o femeie frumoasă, cu o siluetă grațioasă. Cînd va îmbătrîni și Sanae va arăta la fel de bine. Privindu-le pe amîndouă, Masao a avut impresia că se uită în oglinda viitorului. Domnul Doii era un bărbat uscățiv, tras la față, cu o expresie plină de sensibilitate. Masao observă că mîinile sale aveau oasele deformate de artrită și se

gîndi că era păcat că nu va mai putea picta niciodată tablouri minunate, ca cele de aici.

Sanae le spuse părinților:

– Prietenul meu, Masao, are un necaz foarte mare, dar e nevinovat. Întorcîndu-se către Masao, îl îndemnă:

– Povestește-le totul!

Acum Masao se simțea prins în capcană. Nu le putea povesti, nu le putea spune adevărul. Nu putea mărturisi că el era Masao Matsumoto, pentru că sufletul său s-ar fi umplut de rușine, dacă ar fi discutat cu niște străini despre întîmplările tenebroase care se petreceau în familia sa. Era o problemă strict personală.

L-au privit cu nerăbdare. Sanae avea încredere în el iar el va fi din nou obligat să o mintă, inclusiv pe părinții ei. După aceea ea nu-i va mai da crezare niciodată. Acest lucru îl durea mai mult decît și-ar fi putut imagina vreodată, dar nu avea încotro. Se străduia să-și aducă aminte de povestea pe care i-o spusese cîndva lui Sanae. E preferabil să te cramponezi de o minciună veche, decît să născocești un lanț de alte minciuni.

– Am venit în America, împreună cu părinții, spuse Masao. Fiind vorba de o scurtă

călătorie de afaceri urma să ne întoarcem îndată la Tokio. Numai că mie mi-a plăcut atît de mult ţara asta, încît i-am spus tatei că vreau să rămîn aici. După o ceartă îngrozitoare am fugit. Gîndurile lui Masao se precipitau, în timp ce îşi depăna povestea. Tata a angajat un om, să mă ducă cu forţa înapoi la el. Ne-am bătut, omul a alunecat şi s-a prăbuşit de pe acoperiş. A murit pe loc. De asta mă caută poliţia.

A urmat o lungă tăcere. În cele din urmă, tatăl lui Sanae spuse:

– Mda... ce ghinion! N-ai avut chiar nici o vină în cazul morţii omului aceluia?

– Nu, domnule. A fost un accident. Cel puţin partea finală era adevărată.

– Atunci trebuie să mergi la poliţie şi să lămureşti situaţia.

Masao scutură din cap.

– Dacă fac acest lucru, domnule, tata mă va sili să mă întorc în Japonia.

Domnul Doii îşi privi îndelung fiica şi soţia şi spuse:

– Trebuie să chibzuim bine la treaba asta.

În acelaşi timp, în biroul şefului personalului de la fabrica *Matsumoto* era o mare agitaţie. Watkins, şeful personalului, şi şeful

de echipă Heller discutau cu Sam Collins, detectivul particular, pe care-l angajase Teruo, ca să dea de urma lui Masao. Cei trei bărbaţi priveau fotografia lui Masao.

– Eşti sigur că e el? întrebă Sam Collins. Eşti absolut sigur?

– Nu există nici o îndoială, spuse Watkins, enervat. Eu l-am angajat săptămîna trecută. A...

Heller întrebă plin de aviditate:

– Se oferă o recompensă mare?

– Foarte mare, răspunse Sam Collins. Îşi netezi nasul spart cu degetele. Aveţi vreo idee unde s-ar putea afla?

Watkins scutură din cap.

– Nu. Lucrătorii au povestit că după ce şi-a văzut fotografia, a luat-o la fugă. Nu a avut timp măcar să-şi ridice salariul. Chipul său deveni dintr-o dată strălucitor. Ei! Probabil că se va întoarce, să-şi ia leafa şi atunci vom putea să-l...

Detectivul fornăi dispreţuitor:

– Te faci de rîs. E prea inteligent, ca să mai treacă pe aici.

– Staţi aşa! strigă Heller. Cred că ştiu cum să-l prindem.

Cei doi bărbaţi i-au aruncat o privire plină

de nerăbdare.

– Se împrietenise cu una dintre fetele noastre, Sanae Doii. Au fost văzuți plecînd împreună. S-ar putea să aflăm chiar de la ea unde se ascunde.

Detectivul se lumină la față.

– Știi unde stă domnișoara Doii?

– Nu-i o problemă. Watkins se duse la dulapul cu dosare, deschise ușa și răsfoi rapid fișele.

– Uite-o aici... Sanae Doii! Îi dădu adresa detectivului.

– Nu uiți de recompensă, nu-i așa? îi reaminti Heller.

– Dacă-l găsesc, spuse Sam Collins încet, ne îmbogățim toți trei. În clipa următoare, detectivul dispăru.

Fără să bănuiască măcar apropierea primejdiei, Masao, Sanae și părinții ei stăteau liniștiți de vorbă în locuința familiei Doii, sfătuindu-se.

– Cu toate acestea consider că ar fi mai bine, stăruia domnul Doii, să mergi la poliție,

să mărturiseşti adevărul. Nu e chiar aşa o mare nenorocire, să te întorci cu părinţii în Japonia. Cred că sînt foarte îngrijoraţi din cauza dumitale.

Masao se încurcase atît de rău în lanţul minciunilor, încît nu mai întrezărea nici o cale de întoarcere. Nu putea decît să declare, pur şi simplu:

– Nu mă pot întoarce deocamdată acasă. Poate ceva mai tîrziu. Acum nici într-un caz.

– Sînt de aceeaşi părere cu soţul meu, adăugă doamna Doii. Să fugi de la părinţi nu e o soluţie, ci doar o sursă de complicaţii inutile.

Masao o privi pe Sanae, care ascultase în tăcere. Ea nu dorea ca Masao să se întoarcă în Japonia, dar în acelaşi timp nu voia ca el să se lovească de necazuri şi mai mari. Totodată avu senzaţia confuză că situaţia era cu mult mai complicată decît o prezentase Masao. Nimeni nu şi-ar fi dat osteneala să distribuie fotografia lui Masao lucrătorilor din fabrică, dacă nu s-ar ascunde ceva serios, dincolo de poveste. Ceva cu mult mai grav. Cu toate acestea, continua să aibă încredere în Masao.

Sanae spuse:

– Cred că Masao ştie mai bine ca noi ce e spre binele lui. Trebuie să decidă de unul singur.

Masao a fost cuprins de un val de recunoştinţă, pentru faptul că ea era de partea lui.

– Am un prieten în California, continuă el. Dacă aş putea să-l contactez, m-ar ajuta, sînt absolut sigur.

– E un om, în care poţi avea încredere deplină? întrebă domnul Doii.

– Da, domnule. Se numeşte Kunio Hidaka. Lucrează pentru... Masao era pe punctul de a spune pentru tata dar reuşi să se oprească la timp. Lucrează pentru *Matsumoto Industries.* Ce gafă teribilă era să fac!

Domnul Doii stătea şi chibzuia cu multă atenţie.

– Aici, în cartier eşti căutat de poliţie. Aşadar, problema ta este următoarea: să părăseşti New York-ul, fără să te observe nimeni. Nu-i aşa?

– Da, domnule. Va fi deosebit de greu.

– Există o cale, care ar putea să ducă la reuşită, zise domnul Doii.

Masao se aplecă înainte, plin de emoţie.

– Spuneţi-mi, vă rog, domnule!

În aceeşi secundă s-au auzit bătăi puternice la uşa de la intrarea apartamentului.

– Deschideţi! răcni cineva. Poliţia!

Masao încremeni de frică. Ceilalţi se priviră îngrijoraţi.

– Repede! îi şopti Sanae. În dormitor!

Masao sări în picioare, privindu-i pe cei trei prieteni.

– N-aş vrea să trag pe nimeni, după mine, în chestia asta...

– În dormitor! Repede!

– Deschideţi!

Masao şovăi o secundă, apoi se întoarse şi alergă în camera alăturată. După ce dispăru, Sanae se duse la uşa de la intrarea apartamentului şi o deschise. Sam Collins năvăli înăuntru şi o împinse la o parte.

– Unde e? întrebă detectivul.

Domnul Doii replică calm:

– Cine anume?

– Ştii al naibii de bine la cine mă refer.

Detectivul le flutura legitimaţia.

– Sînt detectiv. Îl caut pe băiatul acesta. Scoase fotografia lui Masao şi i-o vîrî sub nas lui Sanae. L-ai adus cu dumneata acasă, nu-i aşa?

– Nu, ripostă Sanae. N-am făcut una ca

asta.

Detectivul îi aruncă o privire furioasă.

– Știu că ați plecat împreună de la fabrică. Am o duzină de martori.

– E adevărat că am plecat împreună, spuse Sanae calm. Și după aceea și-a luat rămas bun de la mine.

– Și-a luat rămas bun? Unde s-a dus?

– Habar n-am.

Sam Collins o privi țintă, neîncrezător.

– Presupun că nu aveți nimic împotrivă, dacă voi arunca o privire prin casă.

Domnul Doii se ridică în picioare:

– Ba am chiar multe împotrivă, domnule! E o locuință particulară. N-ai dreptul să năvălești cu forța.

Detectivul particular nici nu-l băgă în seamă. Teruo Sato îi promisese o avere, în cazul în care l-ar prinde pe Masao. Așa că nu va îngădui nimănui să-i stea în cale. Nici ăștia și nici alții nu-l vor putea opri. Își scoase pistolul, îl împinse la o parte pe bătrîn, deschise ușa dormitorului și năvăli înăuntru, agitîndu-și pistolul.

Sanae și părinții ei încremeniseră de groază. Se așteptau în orice clipă să audă un zgomot puternic, un strigăt, o împușcătură.

Imaginația lui Sanae lucra febril. Detectivul l-a descoperit pe Masao și l-a lovit, acesta pierzîndu-și cunoștința... Masao încercase să o ia la fugă și detectivul l-a ucis... Cei doi bărbați se luptau pe viață și pe moarte.

Sanae nu mai putea suporta tăcerea. Sam Collins se întoarse în camera de zi. Era singur. Își puse pistolul în toc.

I se citea pe față o profundă dezamăgire.

– Ești sigură că nu l-ai adus acasă? o întrebă pe Sanae.

Ea se strădui să-și ascundă senzația de mare ușurare.

– E așa cum v-am spus. Și-a luat rămas bun.

Detectivul privi în jur, frustrat. Simțea instinctiv că băiatul fusese aici.

– Nu ți-a spus unde intenționa să meargă?

Sanae reflectă un moment.

– A zis ceva...

– Ce? Vocea lui era insistentă și plină de curiozitate.

– Spunea că are un prieten.

– Da, și?

– Că intenționa să-l viziteze.

– Ți-a spus unde stă prietenul lui?

– Lucrează într-o discotecă în Brooklyn.

– Brooklyn, zău așa?! În regulă! Mulțumesc.

În clipa următoare, Sam Collins ieși val vîrtej din apartament. Sanae și părinții au intrat în fugă în dormitor. Dar n-au găsit pe nimeni. Au căutat și în camera de oaspeți, chiar și în baie. Toate încăperile erau goale. Sanae se apropie de fereastră, care se deschidea spre scara de incendiu și se aplecă afară. Masao dispăruse fără urmă.

– A plecat! spuse domnul Doii.

Aceste cuvinte, asemenea unor bolovani, apăsau greu pe inima lui Sanae. Știa că nu-l va mai revedea niciodată.

Capitolul 8

Teruo Sato stătea tolănit în fotoliu ascultînd relatarea detectivului particular.

– Am scotocit prin toate discotecile din Brooklyn dar n-am dat de nici o urmă.

– Fata te-a păcălit, spuse Teruo calm.

Sam Collins a fost surprins de modul în care percepea problema clientul său. Crezuse că Sato va turba de mînie.

În loc de asta Teruo Sato îi zise:

– Nu-ţi face griji! Nepotul meu va fi în mîinile dumitale în douăzeci şi patru de ore.

Sam Collins îl privi uimit.

– Vreţi să spuneţi că ştiţi unde se află?

– Nu. Dar voi afla. Aşteaptă lîngă telefon. Îţi voi comunica unde-l vei găsi. Vocea lui deveni glacială. De data aceasta, sper să nu mai dai greş.

– Nu, domnule, am...

– Asta-i tot!

Sam Collins era invitat să plece, cu aceste cuvinte. Timp de o viaţă avusese de a face cu bărbaţi primejdioşi, de tot soiul, cu zurbagii, cu criminali, cu psihopaţi şi sadici. Dar omul acesta calm, care vorbea pe un ton scăzut, iradia o răceală mortală, care îl înfiora de-a dreptul.

– Atunci aştept telefonul dumneavoastră, spuse în încheiere Sam Collins.

Trecuse mult timp de la plecarea detectivului dar Teruo Sato continua să stea acolo, nemişcat, ca o statuie. Pînă acum nepotul său i-a zădărnicit toate mişcările. Teruo îi dăduse şah la rege, dar Masao nu se lăsase făcut mat.

Acum însă Teruo deţinea soluţia problemei. Îl va găsi pe Masao, prin intermediul logicii. Nu al propriei sale logici ci al unei logici superioare. Va recurge la un calculator, ca să-l prindă pe Masao, un calculator de fabricaţie

Matsumoto.

Această ironie a soartei îl amuză nespus de mult pe Teruo. Puse mîna pe telefon, convenicele necesare şi o oră mai tîrziu se afla în secţia de calculatoare a fabricii *Matsumoto* şi discuta cu operatorul. Teruo îi explică cu precizie ceea ce voia iar operatorul începu să introducă datele în maşină.

Teruo i-a relatat obiceiurile, pasiunile, preferinţele şi aversiunile lui Masao. Jucaseră şah împreună şi Teruo ştia modul în care funcţiona creierul nepotului său, felul în care gîndea şi reacţiona. Toate acestea au fost introduse în calculator, cu lux de amănunte.

– Veniţi la mine peste două ore, domnule Sato, spuse operatorul. Pînă atunci voi deţine toate informaţiile pe care le-aţi solicitat.

– Foarte bine!

Teruo se ridică în picioare şi ieşi. Merse agale prin fabrica uriaşă, gîndindu-se:

– Tot ce-i aici îmi aparţine, asemenea tuturor celorlalte fabrici *Matsumoto* din lume. Erau ale lui! Le dobîndise foarte greu. Avusese certuri mari cu Sachiko, dar în cele din urmă şi-a convins soţia că procedase corect.

Nu-i relatase faptul că moartea lui Higashi fusese un accident.

– Masao l-a omorît, îi spusese el şi acest amănunt a contribuit substanţial la cîştigarea lui Sachiko de partea sa.

Comisese o greşeală, anunţînd poliţia că Masao era ucigaşul lui Higashi. Iniţial voise ca poliţia să-l ajute să-l descopere mai repede pe Masao. Între timp a regretat acest lucru. Nu voia ca Masao să cadă în mîinile poliţiei, ci să-i fie predat direct lui, urmînd să-i vină de hac, aşa cum credea de cuviinţă. În acest scop îl angajase pe detectivul particular care urma să i-l dea pe mîna lui pe băiat. De data aceasta nu se vor mai comite erori. Calculatoarele nu greşesc.

Peste două ore, Teruo se întoarse în sala calculatoarelor.

Operatorul îşi ridică privirea.

– Am totul gata pentru dumneavoastră, spuse acesta. Poftiţi toate informaţiile de care aveţi nevoie.

– Excelent! Îţi mulţumesc.

– N-aveţi pentru ce, domnule Sato.

În biroul său, Teruo studia cu atenţie rezultatele ieşite din calculator. Erau evaluate

toate preferinţele şi aversiunile nepotului său. Lui Masao îi plăceau hamburgerii şi pizza. Aşadar toţi detectivii particulari vor supraveghea localurile cu acest specific. Îi plăceau jocurile mecanice. Aşadar vor fi ţinute sub observaţie sălile de joc. Îi plăcea bowling-ul. Fotografia sa va fi difuzată pretutindeni unde se practică acest joc precum şi la toate manifestările sportive. Masao era un „fan" al filmelor americane cu cowboy şi al „western-urilor spaghetti", de provenienţă italiană. Cinematografele în care rulau asemenea filme vor fi cercetate. Detectivi particulari vor ţine sub observaţie toate aeroporturile, gările şi autogările. Nu mai exista absolut nici o posibilitate ca Masao să părăsească oraşul în viaţă. Calculatorul îl încercuise total. Teruo găsi două informaţii în text care i-au stîrnit curiozitatea în mod deosebit: *Cel căutat va resimţi din ce în ce mai mult nevoia de a nu atrage atenţia asupra sa. Probabil că va încerca să se ascundă în cartierul japonez. Probabilitatea statistică maximă: colonia japoneză din Greenwich Village. În cazul în care cel căutat ar izbuti să fugă din New York, probabilitatea statistică maximă o constituie*

Los Angeles sau San Francisco.

Teruo medită îndelung asupra acestor două date din final. Se tolăni în fotoliu, ca să chibzuiască. Juca şah cu Masao, pe plan imaginar. Se substitui nepotului său. Dacă el ar fi Masao care ar fi mişcarea sa imediat următoare? Cum ar încerca să evadeze din New York? Şi deodată, ca din senin, Teruo găsi soluţia pe care o căuta. Era atît de simplu! Chiar el îl va ajuta pe Masao să fugă.

Nu exista nici un loc, în care Masao s-ar fi putut ascunde. Urmărirea lui era concentrată asupra New York-ului. Masao ştia că trebuia să găsească o cale de a părăsi oraşul cît de repede posibil. Îşi aduse aminte cum detectivul intrase cu forţa în apartamentul familiei Doii şi era disperat că o implicase în problema sa pe Sanae precum şi pe părinţii ei. Sanae habar n-avea cine era el şi cu toate acestea nu precupeţise nici un efort ca să-l ajute. Masao nu ascultase pînă la capăt con-

vorbirea dintre Sanae şi detectiv. Flerul său îi sugerase că trebuie să dispară numaidecît şi fugi pe scara de incendiu. Nu îndrăznise să se întoarcă nici la hotel. Urmărirea avea probabil în colimator întregul cartier. Şi el era atît de uşor de găsit! Cum se putea ascunde un japonez, într-un cartier locuit în exclusivitate de albi? Dintr-o dată, Masao îşi dădu seama ce avea de făcut. Trebuia să plece în cartierul japonez din Greenwich Village.

Urcă în metrou unde îl surprinseră zgomotul, murdăria şi bădărănia pasagerilor. La Tokio, metroul era curat şi silenţios, iar călătorii foarte politicoşi. Trenul se opri la Greenwich Village unde Masao se dădu jos. Sanae îi vorbise cîndva despre cartierul japonez Greenwich Village, dar cu toate acestea nu ştia exact unde se află. Opri un comisionar, care mergea cu bicicleta, şi îl întrebă:

– Scuză-mă, caut cartierul japonez. N-ai putea să-mi spui unde se află?

– Ba da, răspunse băiatul. Ia-o pe strada asta vreo trei mile pînă ajungi la Blaker Street.

Băiatul dispăru. Masao nu înţelesese nici o

vorbă. Se afla întîmplător chiar în fața unui magazin universal. Intră și începu să caute pînă găsi o hartă a New York-ului. O deschise repede și găsi îndată ceea ce voia. Nu se afla departe de destinație.

Masao alergă de-a lungul străzii Numărul Zece și iată că își făcură apariția primele firme și reclame luminoase în limba japoneză, pe zidurile caselor. Se liniști. Aici nu va mai bate atît de tare la ochi.

Firește că Teruo conta pe faptul că el se va ascunde într-un loc unde se simțea în siguranță. Va trimite detectivi să răscolească toate hotelurile și pensiunile din această parte a orașului precum și pe străzi, ca să-l pîndească. Îl vor căuta pe Masao în restaurantele care serveau hamburgeri și în pizzerii precum și în cinematografele în care rulau filme „western-spaghetti". Dar el nu se va lăsa înhățat cu una cu două. Îl va întrece cu viclenie pe Teruo. Se va ascunde în Greenwich Village, dar nu în acele locuri unde bănuia Teruo că s-ar putea duce.

Masao alergă pe străzi, trecînd pe lîngă localurile cu hamburgeri și pizza precum și pe lîngă sălile de jocuri mecanice. Le lăsă pe

toate în urma sa. Zări un magazin cu delicatese, unde își cumpără cîteva sandvișuri, pe care le luă cu el într-o pungă de hîrtie. Trecu în fugă, pe lîngă cinematografele cu program de noapte, în care rulau filme cu „cowboy" și altele unde erau proiectate filme „western-spaghetti". Își continuă marșul, forțînd pasul ca să ajungă cît mai departe posibil, pînă se opri în dreptul unui mic cinematograf cu program de noapte, pe strada Bleeker, unde rula un film franțuzesc. Masao privi în toate direcțiile, ca să se asigure că nu e urmărit. Apoi își cumpără un bilet și intră. Nu înțelegea nici un cuvînt franțuzește, dar tocmai din acest considerent se afla în siguranță. Aici nu l-ar căuta. Privi țintă la ecran fără să înțeleagă o vorbă și își mestecă sandvișul. Era un spectacol duplex. Cînd se sfîrșea un film, începea următorul. Masao adormise între timp. Cel mai primejdios era să umble noaptea pe străzi, pentru că atunci circulau foarte puțini oameni. În timpul zilei se pierdea ușor în mijlocul aglomerației.

Dis-de-dimineață se trezi țeapăn, cu niște cîrcei. Pe ecran, același bărbat o iubea, în continuare, pe aceeași fată. Masao avea

impresia că francezii se gîndeau numai la dragoste şi fulgerător îşi aduse aminte de Sanae. Într-o zi, cînd se va afla în siguranţă, îi va da un telefon, să-i mulţumească pentru tot ce făcuse pentru el.

Masao ieşi în stradă şi clipi des din cauza luminii stridente a soarelui. Mulţimea se înghesuia pe trotuare şi se lăsă luat de torentul de trecători – mereu atent şi cercetînd cu privirea poliţiştii. Ştia că nu putea să rămînă mult aici. Era prea primejdios. Avea convingerea că unchiul său ţinea sub observaţie toate autogările, aeroporturile şi gările. Deci trebuia să găsească o altă cale. Masao auzise că uneori persoane mai vîrstnice căutau tineri să le conducă maşina, pentru cursele mai lungi, cînd străbăteau ţara. În cazul în care ar găsi un amator, aceasta ar constitui modalitatea cea mai sigură de a ieşi din New York!

La un chioşc, la colţul străzii, Masao îşi

cumpără *Daily News* și ziarul în limba japoneză *O.C.S. News.* Intră într-un mic local și se așeză să cerceteze rubrica de anunțuri. În *Daily News* nu găsi nimic dar în ziarul japonez Masao descoperi ceva care făcea să-i bată inima mai tare. La rubrica *„Se caută un ajutor"* citi: *Japoneză în vîrstă caută un tînăr, care să-i conducă mașina pînă la Los Angeles. Se suportă toate cheltuielile.* Era o șansă, care-i fusese trimisă din cer! Perspectiva plecării la Los Angeles și a întîlnirii sale cu Kunio Hidaka, îi dădeau noi speranțe lui Masao. Rupse anunțul din ziar, cu multă băgare de seamă, și începu să caute pe harta orașului, cumpărată în ajun. Găsi imediat adresa din anunț.

Porni îndată. Era foarte fericit și absolut sigur că doamna îl va angaja. Probabil că era bătrînă și neajutorată. O va duce pînă la Los Angeles și apoi își va vedea de problemele sale personale. Îl va face pe unchiul său să plătească cu vîrf și îndesat pentru lovitura năpraznică pe care o pusese la cale împotriva sa și a firmei *Matsumoto*. Chiar dacă singurul rezultat obținut de Masao va fi doar răzbunarea familiei!

Zece minute mai tîrziu, Masao stătea în fața unui bloc vechi de locuințe cu fațada îmbrăcată în gresie. Parcurse încă o dată în grabă anunțul: „Apartamentul 1 B". Masao aruncă în fugă o privire asupra ținutei sale vestimentare. Hainele sale erau mototolite după noaptea petrecută în fotoliul cinematografului, încălțămintea plină de praf. Își lustrui pantofii cu pantalonii, răsuflă adînc și intră. Era fantastic de emoționat. Doamna trebuia să-l angajeze. Viața lui depindea de asta. Se opri îndelung în fața apartamentului „1 B". Apoi bătu la ușă. Deschise o japoneză în vîrstă, îmbrăcată într-un kimono tradițional.

– Ce doriți? întrebă ea.

– Am venit în legătură cu anunțul, pe care l-ați dat în ziar, răspunse Masao.

Îl măsură din ochi o clipă, după care îi zise:

– Ah, poftiți! Intrați în casă.

Pînă aici toate bune și frumoase!

Masao intră în apartament.

– Căutați pe cineva, care să vă conducă mașina pînă în California?

Bătrîna dădu din cap.

– Da. Am un automobil dar nu știu să conduc.

Masao îi spuse:

– Pot să vă fiu de ajutor. Sper că-mi veți permite să vă conduc mașina pînă la Los Angeles.

O voce bărbătească, din spatele lui Masao interveni:

– Ce drăguț din partea ta, băiete!

Masao a recunoscut îndată glasul. Îl auzise în apartamentul lui Sanae.

Se întoarse și îl zări pe Sam Collins. Detectivul particular avea un pistol în mînă, țintit asupra lui Masao.

Masao exclamă:

– Cum de ați...?! O senzație paralizantă îl făcu să înțeleagă că intrase într-o capcană. Teruo îl trăsese pe sfoară! Unchiul său știa că Masao încerca cu disperare să plece din New York, toate căile fiindu-i blocate. Singurul mijloc de a evada îl putea constitui o mașină și, de vreme ce Masao nu poseda nici un fel de act de identitate și ca atare nu-și putea închiria un automobil, era clar că trebuia să caute altă soluție. Și Teruo îi oferise soluția, dînd anunțul în *O.C.S. News*, singurul ziar de limbă japoneză din New York. Era exact ceea ce căuta Masao.

Iar acesta înghiţise momeala. În forul său interior se blestemă pentru credulitatea sa, dar acum era prea tîrziu.

Masao se adresă detectivului particular:

– N-am comis nici o infracţiune. Moartea omului aceluia a fost un accid...

– Încetează vorba! Cu pistolul în mîna dreaptă Sam Collins scoase cu stînga din buzunar o bancnotă de o sută de dolari, pe care i-o întinse bătrînei.

– V-aţi făcut treaba bine. Mulţumesc. Apoi i se adresă lui Masao:

– Hai să mergem, puştiule!

– Ascultaţi-mă, vă rog!

– Să nu-mi faci greutăţi! Eşti arestat.

– Mă duceţi la secţia de poliţie?

– Desigur! Sam Collins făcu semn cu pistolul către uşă. Ieşi afară! strigă el. Mişcă-te!

Bătrîna întoarse capul, de parcă s-ar fi putut distanţa de cele întîmplate, privind pur şi simplu în altă direcţie. Masao nu era supărat pe ea. Probabil că bancnota de o sută de dolari însemna o avere pentru ea şi habar n-avea în ce primejdie îl tîrîse pe Masao. Evident ea nu avea nici un amestec în toată chestia asta. Fusese folosită ca o

simplă unealtă.

Cu pistolul ţintit asupra lui Masao, Sam Collins deschise uşa. Au ieşit afară. Detectivul ţinea pistolul ascuns, ca să nu-l observe trecătorii. La bordura trotuarului era parcat un Chevrolet vechi de culoare verde. Detectivul deschise portiera din faţă, de lîngă locul şoferului.

– Să nu încerci vreo şmecherie! îl avertiză pe Masao. E absolut indiferent dacă te duc la secţie viu sau mort. Eşti căutat pentru săvîrşirea unui omor. Pricepi?

Masao dădu din cap. Înţelesese absolut perfect.

Cu pistolul în continuare ţintit asupra lui Masao, Sam Collins se strecură la volan şi îi făcu semn să se aşeze lîngă el.

– Închide portiera! ordonă detectivul. Fără să faci zgomot.

Masao trase uşor uşa, pînă se închise.

– Eşti un puşti rezonabil. Sam Collins porni motorul. Fă-te comod şi relaxează-te! Ne aşteaptă o cursă lungă. Aşadar, nu se îndreptau spre secţia de poliţie! Detectivul urma să-l ducă la unchiul său. Gîndurile lui Masao goneau într-o viteză nebună. Ştia că dacă va

începăpea pe mîinile lui Teruo, viața lui nu mai valora nici un cent.

– Nu știu cît vă plătește unchiul meu, dar eu vă pot plăti mai mult. Sînt patronul firmei *Matsumoto*.

Detectivul izbucni în rîs.

– Ce amuzant! Unchiul tău are impresia că el e patronul.

Masao îi spuse:

– În cazul în care mă ajutați, voi...

– Las-o baltă! Habar n-am ce-i între voi doi și nici nu mă interesează. Am fost angajat să te găsesc și să te predau, ceea ce fac chiar acum. Pot să procedez într-o manieră plăcută sau într-una dură. Dacă o preferi pe cea dură, o să te cam doară. Depinde numai de tine.

– Sînteți de partea celui aflat în culpă, spuse Masao. Dați-mi drumul și vă fac un om bogat!

Sam Collins surîse ironic.

– *Sînt* bogat. Și era adevărat. La cea de a doua întîlnire Teruo îi spusese:

– Prima de cincizeci de mii de dolari înseamnă doar începutul. Dacă îmi aduci nepotul te fac un om bogat. Teruo îi promisese o avere și acum, cînd o avea practic în

mînă, nu mai voia să-i dea drumul. Va avea destui bani, pentru a-şi putea petrece restul vieţii în linişte. Îşi dorise întotdeauna să trăiască în Florida, să meargă la pescuit la bordul iahtului personal. Putea să o ia cu el pe nevastă sau pe amanta sa. Poate pe nici una dintre ele. Auzise că în Florida există o mulţime de femei prezentabile. Un tip ca el avea nevoie de un singur lucru: de bani. Şi de acum încolo va avea mai mulţi bani decît putea să cheltuiască. Aruncă o privire plină de compătimire către băiatul de lîngă el, purtînd nişte blugi şifonaţi şi un maiou murdar şi se gîndi:

– Ia te uită, cine vrea să-mi explice că sînt de partea celui aflat în culpă! Trebuia să-i recunoască o calitate lui Teruo. Tipul era de o viclenie nemaipomenită. Ştiuse cu precizie cum trebuia întinsă capcana.

Detectivul se aplecă mult la dreapta în faţa lui Masao, ca să ajungă la torpedo. Scoase o sticlă de whisky şi dădu pe gît o înghiţitură zdravănă. O merita din plin. Masao stătea ghemuit lîngă el şi nu scotea nici o vorbă. Detectivul simţi un fel de milă faţă de el. Aşa era viaţa: ghinionul lui Masao era bafta lui

Sam Collins. Mai luă o înghiţitură din sticlă, oferindu-i-o apoi şi lui Masao.

– Bea şi tu! Îţi va prinde bine.

– Nu, mulţumesc.

Sam Collins ridică din umeri cu indiferenţă şi puse sticla înapoi în torpedo.

– Cred că ai făcut o trăsnaie mare, altminteri unchiul tău n-ar fi chiar atît de pornit împotriva ta, îi spuse el.

Masao nu-i răspunse.

– Oricum nu mă priveşte, se gîndi detectivul. Mi-am terminat treaba în clipa în care îl predau pe ăsta. Se gîndi la cecul mare pe care-l va băga în buzunar şi rînji. Nu, nu va fi un cec ci bani gheaţă! Scutiţi de impozite şi fără chitanţă. Poate că în loc să plece în Florida, ar fi preferabil să facă o excursie undeva pe una din insulele din Pacificul de Sud. Fetele de acolo se pare că erau nostime şi uşor de cucerit. Banii! Iată cheia tuturor problemelor. Dacă aveai bani, te simţeai ca un rege. Timp de-o viaţă Sam Collins nu cîştigase prost, dar acum dăduse lovitura cea mare, pe care şi-o visase. Cheia care deschidea uşa către banii cei mulţi. Privi iar iscoditor înspre Masao şi se întrebă oare la

ce s-o fi gîndind băiatul.

Masao se gîndea la fugă. Acum știa că era imposibil să-l convingă pe detectiv să-l ajute. Trebuia să găsească o altă soluție. Dar fusese avertizat, în cazul în care o rupea la fugă, detectivul nu va ezita să-l împuște. Masao se gîndise să sară din mașină dar detectivul conducea cu o singură mînă, ținînd pistolul în cealaltă. Putea să-l împuște pe Masao, înainte ca acesta să fi sărit afară pe portieră.

Masao privi iscoditor prin geamul murdar de praf al parbrizului. Un indicator de drum cu săgeată îl informă *George Washington Bridge*. Dacă treceau podul, nu mai exista nici o șansă pentru Masao, știa cu siguranță. După aceea începea autostrada, care fără vreo altă oprire te ducea direct în statul New York. De departe, Masao zări arcul uriaș al podului, care se întindea deasupra maiestuosului fluviu Hudson. Masao mai avea doar trei minute, în care să-și schițeze un plan de evadare. Privi iscoditor către detectiv și se întrebă, dacă ar fi posibil să-l biruiască dar își dădu seama instinctiv, că era zadarnic. Chiar și fără pistol, n-ar fi avut nici o șansă, în fața bărbatului puternic, care ședea alături de el.

Acum se apropiau de un semafor care tocmai trecuse de la verde pe galben.

Collins avea piciorul apăsat pe accelerator, în intenţia de a trece intersecţia în viteză, înainte de a se aprinde lumina roşie. Observă însă la timp, chiar lîngă el, o maşină de patrulare a poliţiei şi puse frîna brusc. Maşina se opri în faţa semaforului.

– Să nu dau de bucluc tocmai acum, se gîndi Sam Collins. Tocmai acum, cînd sînt atît de aproape de clipa în care mă voi îmbogăţi!

Masao, la rîndul său, zărise maşina cu cei doi poliţişti, aşteptînd lîngă Sam Collins ca lumina să treacă pe verde. Pentru o clipă disperată a fost tentat să strige după ajutor. Dar poliţia îl căuta la rîndul ei. Şi poliţiştii îi erau inamici. Trebuia să-i vină o altă idee şi încă foarte repede. Semaforul putea să schimbe culoarea dintr-o clipă într-alta. Şi fulgerător îi veni o idee.

Îl privi pe detectiv, spunîndu-i:

– M-am răzgîndit în privinţa chestiei cu băutura. Cred că nu mi-ar strica o înghiţitură. Îmi dai voie?

– Bineînţeles! Ţi-am spus doar să te faci comod. Serveşte-te, liniştit!

Masao deschise torpedoul, luă sticla și scoase dopul. Ținînd sticla în mînă privi țintă semaforul. Acesta trecu pe galben, apoi pe verde – și încordarea sa crescu și mai mult. Detectivul apăsă cu piciorul pe accelerator. Acum totul depindea de momentul potrivit. În clipa în care porni mașina, Masao ridică sticla deasupra capului lui Sam Collins și-l stropi cu whisky din cap pînă în picioare. Detectivul se holbă îngrozit la Masao.

– Ce dracu te-a apucat? Întinse mîna în sus încercînd să-i smulgă sticla din mînă. Timp de o secundă scăpă volanul din mînă și Masao profită de acest moment. Lăsă să-i cadă sticla, apucă volanul cu ambele mîini și trase automobilul la stînga cu atîta forță încît lovi aripa dreaptă a mașinii de patrulare.

Cei doi polițiști au privit către Sam Collins. Șoferul mașinii de patrulare înjură și strigă:

– Trage la marginea șoselei!

Sam Collins tremura de furie. Mai întîi va trebui să rezolve incidentul ăsta stupid. După aceea îl va lega pe puști, să-i dea o mamă de bătaie. Să-l învețe minte! Trase mașina pe marginea șoselei și-i văzu pe cei doi polițiști sărind din vehiculul de patrulare și apoi

apropiindu-se. Expresia de pe chipul lor era foarte dură.

– Dă-te jos! ordonă primul.

Sam Colins coborî şi luă o atitudine umilă.

– Îmi pare rău, domnule agent de circulaţie, spuse el. A fost un ghinion. Vă despăgubesc cu plăcere. Mi-a alunecat volanul din mînă şi...

Vaporii de whisky care se ridicau de pe Sam Collins l-au făcut pe poliţist să lăcrimeze. Se întoarse către camaradul său:

– După cum se pare am prins un beţiv la voaln.

– Vă înşelaţi, protestă Sam Collins. Nu sînt băut! Puştiul mi-a jucat o festă. Mi-a turnat whisky din cap pînă în picioare.

– Care puşti?

Sam Collins se întoarse şi făcu un semn către interiorul maşinii.

Masao dispăruse.

Capitolul 9

Timpul ți-e prieten dacă viața decurge pașnic și lin. Cînd apar însă probleme, timpul îți devine inamic.

Timpul ajunsese dușmanul lui Masao. Îl subestimase pe unchiul său. Crezuse că acesta îl va lăsa în pace, că va renunța la hăituială – dar acum știa cum stau lucrurile. Teruo nu va ceda pînă la moartea lui Masao. Teruo ședea undeva într-un birou sau într-o fabrică, sau poate chiar în cabana de vînătoare de la munte, elaborîndu-și strategia, cu sînge rece. Cînd jucau șah împreună, Teruo îl învingea întotdeauna pe Masao. Dar de data aceasta miza era diferită. De data

aceasta miza era chiar viața lui Masao.

În momentul în care Chevroletul verde se izbi de mașina patrulei, Masao se strecură afară pe portieră și o luă la goană în direcția opusă. Alergă drept înainte, orbește, fără să știe încotro. Conta un singur lucru și anume să ajungă cît mai departe de unchiul Teruo și de complicii acestuia. Își stăpîni mersul, pentru a nu atrage atenția. Instinctiv se îndreptă spre centrul Manhattan-ului, unde furnicarul de oameni era mai dens și se putea ascunde mai ușor. Numai că n-avea nici o destinație. Nu se putea întoarce la Greenwich Village. Și nici la hotel. Nu se putea ascunde nicăieri. Cînd Teruo va afla că iar a scăpat, străzile vor fi împînzite de iscoade, care-l vor căuta pe Masao. Teruo avea la dispoziție întreaga avere a familiei Matsumoto și o va cheltui pînă la ultimul cent, pentru a înlătura ultimul obstacol, care îi stătea în cale. Masao se afla absolut singur, în fața poliției, în fața serviciului de siguranță al concernului *Matsumoto Industries* și în fața unei mulțimi de detectivi particulari. Niciodată în viață nu se simțise atît de părăsit.

Nu, nu era chiar singur. Exista Kunio Hidaka, la Los Angeles. Masao își adus aminte de

orele frumoase pe care le petrecuseră împreună, în decursul anilor. Tatăl lui Masao avusese deplină încredere în el. Dar cum să-l contacteze acum? La telefon nu era cu putință să-i explice situația. Nu, va trebui să-i vorbească, stînd față în față.

– Fii atent unde calci! i se adresă o voce. Masao își ridică privirea și își dădu seama că se izbise de un portar de hotel, în uniformă cenușie.

– Ah, îmi pare rău, se scuză Masao.

Portarul chema taxiuri, făcînd semne cu mîna, pentru o mulțime de clienți ai hotelului, care așteptau la rînd. Masao se uită în jur și văzu că se afla în fața hotelului *Hilton*. Strînse din ochi și apoi privi mai atent. Dar nu privi hotelul ci vehicolul care stătea în fața acestuia.

În fața hotelului era parcat un autocar mare, *Greyhound*, prevăzut în față cu o plăcuță, pe care scria Los Angeles. Urcau niște oameni în autobuz. Dar ceea ce îi atrase lui Masao atenția, în mod deosebit, era faptul că toți erau japonezi. Era vorba de un grup de excursioniști din Japonia, care plecau la Los Angeles! Iată șansa perfectă! Masao era conștient că nu trebuia să scape ocazia.

Se opri şi observă ce se întîmplă.

Şoferul autobuzului stătea în picioare, lîngă uşa deschisă şi verifica pe o listă numele pasagerilor, care urcau şi îşi căutau locurile. Masao trebuia să găsească o modalitate, să se strecoare la bordul autobuzului. Dar cum? Era evident o excursie particulară în grup şi numele lui nu figura pe listă. Masao chibzui cîteva secunde, apoi se întoarse ca o sfîrlează şi fugi în holul hotelului *Hilton*.

Holul era mare şi zgomotos: turişti, care soseau sau plecau, clienţi care se duceau la diverse întîlniri sau stăteau tolăniţi în fotolii confortabile, aşteptînd pe cineva. În mijlocul holului era un morman de valize, aparţinînd grupului de turişti, fiecare fiind prevăzută cu cîte o tăbliţă cu numele posesorului. Patru băieţi de serviciu le cărau pînă la autocar, ca să le aşeze în portbagaj. În final, rămăseseră doar vreo zece valize.

Creierul lui Masao lucra febril. Se duse pînă la valize, se aplecă şi descifră o plăcuţă de la una dintre ele: *Yoshio Tanaka*. Masao se ridică şi traversă holul, pînă la cabinele telefonice, de unde se puteau suna interioarele. Intră în ultima cabină şi ridică receptorul. Răspunse centralista.

– Vă pot fi de folos cu ceva?

– Da. Dați-mi-l, vă rog, pe domnul Tanaka!

– Așteptați o clipă, vă rog!

Peste cîteva secunde o voce metalică se făcu auzită prin stația de amplificare:

– Domnul Tanaka, domnul Yoshio Tanaka! Poftiți, vă rog, la unul din aparatele rețelei telefonice interne a hotelului.

Masao rămase locului și văzu un bărbat gras și scund, grăbindu-se să ajungă la aparatul aflat într-a treia cabină de a lui.

– Alo!

Masao se întoarse cu spatele, coborî vocea și spuse în receptor:

– Sînteți domnul Tanaka?

– Da, da, răspunse Tanaka.

– Domnul Yoshio Tanaka?

– Întocmai! Cine e la telefon?

– Aici centrala pentru convorbirile internaționale! Sîntem informați că urmează să primiți legătura cu Japonia. E drept, cu o mică întîrziere. Vă rog, să puneți receptorul în furcă și să așteptați apelul în cabină!

– Dar îmi pleacă autocarul.

– Urmează să primiți legătura numaidecît.

– De la birou? întrebă domnul Tanaka.

– Da, domnule.

– Aştept.

– Mulţumesc.

Masao puse receptorul în furcă. Trecu pe lîngă domnul Tanaka şi ieşi în grabă. Băieţii de serviciu încărcau ultimele valize în autobuz. Urcau şi ultimii călători, şoferul verificînd numele acestora.

Totul va merge strună. Oamenii lui Teruo îl căutau pe Masao pe liniile de transport în comun, fără să bănuiască că el se strecurase într-un grup de excursionişti. Masao rămase în picioare, lîngă uşa autocarului. Şoferul ridică privirea.

– Numele dumneavoastră, vă rog!?

– Mă cheamă Yoshio...

În aceeaşi clipă Masao zări cu coada ochiului silueta grasă, îndesată a domnului Tanaka. Masao îl privi plin de indignare. Tanaka îl împinse pe Masao la o parte, adresîndu-i-se şoferului:

– Yoshio Tanaka!

Şoferul şterse numele de pe listă. Masao rămase pe rigolă, privindu-l întrebător pe japonezul cel scund cum urcă în autobuz. Şoferul se aşează la volan şi peste un minut autobuzul dispăru în zare.

Masao rămase pe loc dezamăgit. Fusese

atît de aproape de ţintă! Totul părea să conspire împotriva lui. Măcar dacă ar exista cineva, căruia să-i poată vorbi. Îşi dorea nespus de mult să o poată vizita pe Sanae. Îşi aduse aminte cît era de frumoasă şi cum îl mînţise pe detectiv, ca să-l apere. O tristeţe fără margini puse stăpînire pe Masao.

Se apropia tacticos de hotel un poliţist în uniformă. Părea că-l priveşte ţintă pe Masao sau era o simplă închipuire? Nu-şi putea permite să rişte. Se întoarse mimînd indiferenţa şi se pierdu în mulţimea din holul hotelului *Hilton*. Traversă holul şi ieşi din hotel pe uşa de serviciu. Avea nevoie de ocrotire dar nu reuşea să o găsească nicăieri.

Într-un restaurant nemţesc, aflat pe Strada 96, Masao şi-a permis răgazul unui prînz cam întîrziat. Îi displăcea profund bucătăria nemţească şi tocmai de aceea intrase în local. Acum cunoştea exact mecanismul gîndirii unchiului său. Acesta îi ştia toate obiceiurile şi îşi va trimite acoliţii să scotocească prin toate locurile probabile. De acum încolo Masao se va duce doar în locurile improbabile. Trebuia să evite să lase urme, pe care unchiul le-ar fi descoperit cu uşurinţă. Stătea la o masă aşezată pe colţ, mîncînd un cîrnă-

cior fript, care nu-i plăcea, şi reflecta la următoarea mişcare. Era confruntat, în continuare, cu aceeaşi problemă: plecarea din oraş, care avea toate ieşirile baricadate.

Întîmplător Masao aruncă o privire pe fereastră cînd trecu un autofurgon uriaş. Brusc, un şuvoi fierbinte îi ţîşni prin tot trupul. Deci mai exista totuşi o şansă!

O oră mai tîrziu, Masao stătea retras în penumbră, la un cap de linie de autofurgoane aflat în apropierea docurilor, urmărind forfota intensă din jurul său. În curte staţionau cel puţin cincizeci de autofurgoane imense, aflate în curs de încărcare, pentru a porni la drum. Maşinile transportau mobilă şi substanţe chimice, alimente şi aparatură medicală. Erau încărcate cu cărţi, televizoare, cherestea pentru construcţii şi confecţii. Aceste autofurgoane uriaşe constituiau arterele vitale ale Americii, transportînd mărfurile în toate colţurile ţării, în oraşe mari şi sate mici, la ferme şi în porturile maritime.

Masao stătea acolo, discret, ocolindu-i pe muncitori, încercînd însă să observe totul exact. Procesul se repeta de fiecare dată, aproape identic. Cînd maşina era complet încărcată se trăgeau şi se încuiau uşile-oblon.

Şoferul se aşeza la volan iar însoţitorul pe locul de lîngă el şi autofurgonul pornea zgomotos în cursă. Era un spectacol absolut fascinant. După ce a văzut ceea ce trebuia să afle, Masao traversă tacticos curtea oprindu-se din cînd în cînd ca să pună nişte întrebări care să nu atragă atenţia nimănui.

Se opri în dreptul unuia dintre muncitorii, care încărcau un autofurgon şi-l întrebă:

– Mă scuzaţi, domnule, unde merge maşina?

– În Connecticut.

Direcţia era opusă celei dorite.

– Vă mulţumesc, domnule. Masao plecă mai departe şi zăbovi în dreptul vehiculului imediat următor.

– Mă scuzaţi domnule, unde merge maşina?

– La Boston.

E mult prea departe de aici. Şi aşa merse de la un şofer la altul, punînd întrebări şi primind răspunsuri, iar maşinile plecau la Maine sau Philadelphia, Washington sau Delaware. Nu era nimic de făcut! Masao era pe punctul de a renunţa cînd ajunse la un autofurgon imens, în care se încărcau mobilă şi obiecte de uz casnic. Cu inima cît un purice, Masao

întrebă:

– Mă scuzați, domnule, unde pleacă mașina?

Fără să ridice privirea, omul mormăi:

– La Los Angeles.

Masao avu senzația unui șuvoi de adrenalină, care îi țîșni prin vene. *Los Angeles!* Într-un fel sau altul trebuia să reușească să se strecoare la bordul autofurgonului. Făcu un pas înapoi și îi privi pe oamenii care cărau cu atenție tot felul de piese de mobilier pe rampa de încărcare. Mașina era aproape plină. Cînd se va umple complet, nu va rămîne nici un centimetru liber. Va sta al naibii de înghesuit, în cazul în care va reuși să urce. Dar nu asta era principala lui grijă. Ceea ce îl preocupa cel mai mult era faptul că această cursă de-a curmezișul Americii dura circa șase, șapte zile, răstimp în care urma să stea închis în mașină, fără apă și fără hrană.

– Nu contează, se gîndi Masao. Pentru el nimic nu mai conta, dacă ajungea la Los Angeles, unde-l putea căuta pe Kunio Hidaka, să-i solicite ajutor.

Un grup de patru bărbați aduceau piesele grele de mobilier, pe niște platforme pe rotile,

pe care apoi le împingeau pe o rampă și de acolo pe podul de încărcare al mașinii. Masao știa că trebuie să aștepte momentul oportun. În cazul în care se cățăra în mașină prea devreme putea să fie descoperit. Dacă aștepta un moment în plus, risca să rămînă afară, închizîndu-i-se ușa-oblon în fața nasului.

Observă un grup de șoferi de cursă lungă, care veneau de la cantina situată în extremitatea opusă a curții, unde se efectuau încărcările. Numai gîndul la mîncare făcu să-i lase gura apă. În această clipă ar fi mîncat cu plăcere, chiar și un cîrnăcior prăjit nemțesc. Privi iar înspre cantină. Ar dura doar un minut să dea fuga pînă acolo, să-și ia niște sandvișuri și cîteva cutii de Coca-Cola. Ar avea cu ce să-și astîmpere foamea și setea pe traseu.

Ispita era prea mare, ca să-i poată rezista. Masao alergă pînă la cantină. Acolo era zgomot și fum, șoferii de cursă lungă stînd jos pe la mese și la o tejghea lungă. Masao își croi drum pînă la linia de bar și rămase în picioare. Era prea nervos, să stea jos. O singură chelneriță îi servea pe cei cincisprezece clienți, în timp ce trăncănea cu ei și le făcea ochi dulci. Masao încercă zadarnic să-i

atragă atenţia. Fata îi mai turnă o cafea unuia dintre clienţi, după care se apropie în sfîrşit şi de Masao.

– Ce doreşti?

Masao nici nu se gîndise la comandă. Se uită la panoul cu lista de mîncăruri, afişat deasupra barului.

– Aş vrea un sandviş cu hamburger!

– În regulă. Notă comanda pe un carneţel şi se întoarse, ca să plece.

– Şi un sandviş cu brînză!

– În regulă!

Fata a vrut să plece din nou.

– Un sandviş cu friptură de pui!

De data asta îl privi pe Masao uluită.

– Asta-i tot?!

– Nu, doamnă. Băiatul calcula febril, cu mare viteză. Şase sau şapte zile. Două mese pe zi ar trebui să-i ajungă. Ridică din nou privirea la panoul cu lista.

– Un sandviş cu ouă, altul cu „corned beef", altul cu „roast beef" şi un sandviş din pîine de secară cu şuncă, un sandviş cu şniţel de curcan, altul cu şvaiţer, un sandviş cu chifteluţe de viţel, altul de salam, unul cu şuncă şi roşii şi un sandviş cu mortadella.

Chelneriţa rămase cu gura căscată. Într-un

tîrziu îi reveni darul vorbirii:

– Vrei ceva de băut?!

– Da, doamnă. O duzină de cutii de „Cola".

Ea surîse cînd i-a spus:

– Ai o poftă de mîncare nemaipomenită!

Masao se uită în urma ei, cînd se duse la ghișeul de la bucătărie și dădu comanda. Așa, cel puțin, nu va flămînzi pe traseu. Mirosurile de mîncăruri, care pluteau în jurul lui, l-au făcut de-a dreptul lacom și i-a fost poftă să-și comande pe loc o plăcintă și o cafea. Dar nu voia să-și piardă timpul. Se gîndea plin de speranță, că aceia carė îi pregăteau sandvișurile se vor grăbi.

Stătea pe un taburet, lîngă casă, și asculta discuțiile purtate de șoferii de cursă lungă, în timp ce-și achitau notele de plată.

– Unde pleci Charly?

– La Tulsa. Livrez piese pentru o sondă.

– Vin tocmai de acolo. Vremea a fost mizerabilă.

– Ți-ai cumpărat un autofurgon nou, Tony?

– La anu'. Au operat-o pe nevastă-mea.

– Ce ghinion!

– Așa-i! Cine își poate permite să se îmbolnăvească în ziua de azi?

Masao o urmări pe chelneriță cum își nota

comenzile și întocmea notele de plată.

– Grăbește-te! se gîndi el. Mai repede!

De parcă i-ar fi citit gîndurile, chelnerița îi spuse:

– Comanda ta sosește îndată!

– Mulțumesc frumos.

În aceeași clipă auzi un glas, lîngă el, la casă:

– Cred că au isprăvit între timp încărcarea. Hai să-i dăm drumul, la Los Angeles!

Lui Masao i-a înghețat sîngele în vene. Făcu o mișcare și îl zări pe șoferul autofurgonului – al furgonului său! – și pe însoțitor, achitîndu-și tocmai nota de plată.

– Tu, ia-o înainte! Între timp duc eu foile de drum la semnat, spuse însoțitorul.

Masao privi nervos înspre ghișeul care dădea către bucătărie. Văzu pe cineva împachetînd sandvișurile, dar nu mai avea timp de pierdut. Cei doi șoferi de cursă lungă ajunseseră la ușă.

Masao țîșni în sus și fugi după ei. Chelnerița strigă:

– Stai așa!... Ia-ți sandvișurile!

Masao ajunsese între timp afară.

Mașina era încă acolo, fusese încărcată tocmai ultima piesă de mobilier.

În fiecare clipă puteau să tragă şi să încuie uşa-oblon. Era exact momentul potrivit, să se strecoare înăuntru. Dar lucrătorii stăteau chiar în faţa uşii-oblon şi trăncăneau cu şoferul. Acum era imposibil să treacă pe lîngă ei. Se gîndea la toate planurile ce-i fuseseră zădărnicite, la faptul că de cîteva ore fusese pe punctul de a evada din New York. Şi acum i se părea că din nou se spulberau toate speranţele.

În timp ce Masao căzuse pradă acestor gînduri negre, dinspre vehiculul parcat alături, se auzi un zgomot asurzitor. Cu toţii s-au întors să vadă ce se întîmplase.

Un candelabru mare se prăbuşise de pe o platformă mobilă, făcîndu-se ţăndări. Nefericitul, vinovat de accident, începu să înjure, în timp ce ceilalţi şoferi şi lucrători, care se adunaseră în jurul lui, îl tachinau şi rîdeau de el.

Inima lui Masao tresări de bucurie, cînd îl zări şi pe şoferul său, alăturîndu-se grupului. Masao alergă cu o iuţeală fulgerătoare la maşină. Se uită în jur, să se asigure că nu-l urmărea nimeni şi sări pe podul de încărcare. Îşi croi rapid drum înspre interiorul vehiculu-

lui, se cățără peste scaune și mese, se tîrî pe sub candelabre și canapele. Autofurgonul era cu mult mai mare decît estimase Masao, și abia după ce se ascunse la capătul opus, în spatele unei canapele largi, se simți în siguranță. Aici nu l-ar descoperi niciodată. Se gîndea cu părere de rău la mormanul de sandvișuri și la cutiile de Coca-Cola, care îl așteptau la cantină. Dar acum era prea tîrziu, ca să-și mai facă sînge rău. Va rămîne în viață. Era un Matsumoto autentic.

Cîteva minute mai tîrziu, Masao auzi un pocnet strident. Ușa-oblon fusese trasă brusc. Iar el stătea închis în bezna din interiorul autofurgonului. Auzi cum porni motorul și apoi simți cum se cutremură uriașul vehicul, cînd se puse în mișcare.

Se îndrepta către Los Angeles, California.

Capitolul 10

Se afla într-un restaurant elegant, la Kyoto. Fața de masă superbă era din olandă fină, de un alb imaculat, iar bețigașele din aur. Deși restaurantul era mare, el era singurul client. Domnea o liniște desăvîrșită, întreruptă din cînd în cînd doar de tînguirile unei harpe eoliene, care se afla afară, la intrare. Un chelner se apropie de masă, aducîndu-i un platou. Pe platou era un pește.

– A fost pregătit în mod special pentru dumneavoastră, îi spuse chelnerul. Peștele părea delicios și lui Masao îi era foame. Luă bețigașele, prinse o bucățică de pește și o duse la gură. Își dădu seama numaidecît că

peștele era un fugu *otrăvitor. Cînd își ridică privirea, a avut revelația că acel chelner era unchiul Teruo, care se uita la el rînjind.*

S-a sculat brusc de la masă și a părăsit localul, în fugă. Ceva mai tîrziu, se afla în grădina cu mușchi a templului Kokedera. Se auzea, de departe, dangătul unui clopot. Masao spuse:

– E ora mesei. Să mergem în sat, să mîncăm!

– Nu, nu îl avertiză tatăl său. În sat e primejdios pentru tine. E preferabil să rămîi aici, chiar dacă îți este foame.

– Dar tată, mi-e foame și sete!

Mama lui Masao îi întinse ceva, cu ambele mîini și îi spuse:

– Bea!

Era zăpadă. Masao privi în jur și își dădu seama că se aflau în Alpii japonezi. Pămîntul era acoperit cu zăpadă și el dîrdîia de frig.

Masao se trezi în interiorul rece al vehiculului de transport. Îi clănțăneau dinții și își aduse aminte de vis. Îi era foame și sete.

– Dar cel puțin, se gîndi Masao, mă aflu în drum spre siguranță. Nu conta că îi era frig și foame. Era suportabil. Ar fi în stare să îndure orice, numai să-l înfrîngă pe Teruo Sato.

Foamea și setea nu le putea potoli în nici un fel. În schimb, contra frigului a putut să ia unele măsuri. Se tîrî prin beznă pînă găsi o pătură groasă din lînă, care fusese așternută peste o masă. Trase pătura spre el și se înveli cu ea. Se întrebă în gînd cît dormise și ce distanță parcursese mașina în acest răstimp, precum și în ce loc se aflau, în momentul respectiv. Habar n-avea dacă era zi ori noapte. Încercă să-și aducă aminte cîte ceva din cele citite despre geografia Americii. La vest de New York era Pennsylvania urmată de Ohio, Indiana și Illinois. Iar Illinois însemna abia o treime a traseului pînă la coasta de vest a Statelor Unite.

Dacă de pe acum era atît de înfometat și de însetat, cum avea să reziste pînă la sfîrșitul cursei? Trebuia să se descurce, pentru că ușa-oblon a autofurgonului nu va fi deschisă decît la destinație, aflată la o distanță de trei mii de mile, de la punctul de plecare. Pînă acolo el era închis și nu-l putea găsi nimeni.

Legănatul monoton, ritmic, al maşinii, îl adormi iar pe Masao. Se ghemui sub pătură şi visă:

Se făcea că era acasă, la reşedinţa de vară a familiei, la Karuizawa, şi îşi căuta tatăl şi mama... după aceea era în Kinkakuji, la Kyoto, dar pe părinţi nu-i găsi nicăieri. Îi căută în sala mare a templului Asakusa din Tokio. Apoi stătea tolănit într-o barcă de pescari, în dreptul insulei Yoron. Vasul era plin de sardine şi bibani, de toni, sepii şi crabi...

O visă pe Sanae. *Stătea la ţărm, în întuneric şi striga către el:*

– Duşmanul e aici. Nu te lăsa prins. Altminteri te va ucide. Apoi cineva o smuci, dînd-o la o parte, şi un reflector orbitor lumină puternic chipul lui, în timp ce o voce bărbătească strigă la el:

– În picioare! Ştim că eşti aici!

Masao se strădui să se ascundă şi mai bine pe fundul bărcii, dar vocea continua să răcnească iar raza de lumină îi luă complet vederea. Masao deschise ochii şi ştia că de data asta nu mai era vis.

Un bărbat stătea în picioare pe podul de încărcare al autofurgonului şi îi lumina chipul lui Masao, cu o lanternă de buzunar.

– În picioare! Dă-te jos din mașină!

Masao clipi des din ochi și se ridică în capul oaselor. Ușa-oblon a autofurgonului era deschisă și vehiculul staționa. Bineînțeles că nu era cu putință să fi sosit în California. Oare ceva era în neregulă? De unde să știe cineva, că el se afla aici? Se ascunsese doar atît de bine! Poate că-l observase cineva, cînd se strecurase în autofurgon și a informat poliția sau pe unchiul său. De data aceasta, se gîndi Masao, fuga era exclusă. Se ridică lent în picioare și se îndreptă bîjbîind către ieșire. Membrele îi erau înțepenite și îl dureau. Recunoscu pe omul de pe podul de încărcare. Era șoferul de cursă lungă.

Masao sări jos și se uită în jur. Stăteau pe o platformă-cîntar, plasată la marginea autostrăzii. Lîngă cabina cantaragiului parcase o mașină a poliției.

– De unde știați că m-am ascuns în mașină? întrebă Masao.

Șoferul izbucni în rîs.

– Chestie de matematică, puștiule. Autofurgoanele sînt cîntărite la plecare, la cap de linie, după încărcare. Trebuie să ne oprim la fiecare dintre stațiile de cîntărire amplasate la hotarele dintre state, la marginea

autostrăzii, ca să se verifice că nu transportăm o încărcătură prea mare. Făcu un semn către uriașa platformă-cîntar, pe care parcase autofurgonul.

– Încărcătura noastră cîntărește acum cu șaptezeci de kilograme mai mult decît la începutul cursei.

O chestie atît de stupidă îi fusese fatală! Masao își strînse pleoapele. Era pe punctul de a leșina de foame și de sete. Privi către partea cealaltă a șoselei la mașina poliției.

– Ce veți face cu mine?

Se vedea de la o poștă că se clătina pe picioare.

Șoferul îl măsură din priviri.

– Ei! Te simți bine?

– Da, domnule.

– Cînd ai mîncat ultima oară?

– Păi... nu știu, răspunse Masao cinstit.

– Cred că mai întîi îți dăm ceva de mîncare și abia după aceea vom lua o hotărîre în privința ta. Ai stat închis aici două zile. Îi întinse mîna:

– Mă cheamă Al.

Masao îi strînse mîna.

– Pe mine Masao.

Șoferul făcu un semn către însoțitor:

– El e Pete!

– Bună ziua, domnule!

– Dă-i drumul! Spală-te, mai întîi, îi zise Al.

S-au îndreptat către un local mare, aflat lîngă stația de cîntărire. Masao era surprins de faptul că se simțea atît de slăbit. Se împiedică și Al îi împinse o mînă la subțioară, să-l susțină. Chiar dacă ar fi vrut, Masao era prea istovit ca să fugă.

– Știi că, după lege, e interzis, îi spuse Al.

– Da, domnule.

Masao se gîndi la ce-ar face șoferul dacă ar afla că era căutat pentru omucidere, că în vedera capturării sale fusese probabil stabilită o recompensă mare. Cînd și-a adus aminte de mașina patrulei de poliție parcată pe partea opusă a carosabilului, l-au trecut fiori reci pe spinare.

– Ți-e frig?

– Nu, domnule. Razele soarelui îi frigeau plăcut pielea. Nici nu bănuise cît de groaznic avea să fie, să stea încuiat în beznă, ca o fiară în cușcă.

Localul era plin de șoferi de cursă lungă, care mîncau zdravăn și trăncăneau de zor, făcînd un adevărat schimb de informații, adunate de pe traseul parcurs de fiecare.

Al îl duse pe Masao la toaletă. Masao se uită în oglindă și se recunoscu cu greu. Era murdar de praf, tras la față, fantomatic. După ce s-a spălat, Masao a fost condus de Al la o masă, în restaurant. Mirosul de mîncare îl ameți de-a binelea.

S-au așezat și au făcut comanda. Al și Pete se uitau uluiți la el, cum înfuleca. Mai întîi o strachină mare cu supă de pasăre, după care a urmat un sandviș cu un hamburger, o farfurie cu cartofi pai, apoi un sandviș cu hamburger și brînză și încă o farfurie cu cartofi pai. Și-a încheiat masa cu o plăcintă cu mere, înghețată și o cană cu cafea.

– Doamne sfinte! exclamă Al, plin de admirație. Și eu, care credeam că numai șoferii de cursă lungă sînt mîncăi.

– Am destui bani să-mi plătesc toată consumația, spuse Masao.

Al rînji.

– Las-o baltă! Cineva care e în stare să mănînce așa de mult ca tine merită o masă gratuită.

Șoferul își aprinse o țigară și-l cercetă cu atenție pe Masao. Băiatul simți cum îi crește încordarea. Pentru că știa ce va urma.

Al îl întrebă calm:

– De ce ai fugit, băiete?

Masao privi în jurul său în restaurant la cei ce stăteau la mese. Erau cu toţii şoferi de cursă lungă, zdraveni, puternici şi timp de o clipă a avut tentaţia nebunească să mărturisească adevărul. Să-i spună lui Al povestea despre Teruo şi maşinaţiile sale ticăloase. După aceea, Al s-ar ridica în picioare şi le-ar explica celorlalţi şoferi cazul său, iar aceştia l-ar susţine şi l-ar ajuta pe Masao, să-l biruiască pe unchiul său...

În loc de asta, Masao spuse:

– Am... fugit de la şcoală. Vreau să-mi vizitez un prieten la Los Angeles.

Cei doi bărbaţi l-au privit cu atenţie şi au chibzuit ce să facă cu el. Masao aştepta ghemuit în faţa lor şi abia îndrăznea să răsufle. Dacă luau hotărîrea să-l predea poliţiei, era pierdut. În cele din urmă, ar încăpea tot pe mîinile unchiului.

Brusc, Al pufni în rîs şi spuse:

– Nu-ţi pot face nici un reproş, puştiule. Şi eu am şters-o de la şcoală, cînd aveam vîrsta ta de acum. Pe toţi dracii, ca şofer de cursă lungă cîştig mai mulţi bani decît majoritatea doctorilor.

Inima lui Masao tresări de bucurie.

– Atunci... atunci mă luați cu dumneavoastră în California?

– De ce nu?

Era de parcă cineva ar fi ridicat un bolovan uriaș de pe umerii lui Masao.

– Mulțumesc, mulțumesc frumos, spuse el. Unde sîntem acum?

– La Hoosier Country, Indiana. Peste trei zile ajungem la Los Angeles. Vino! Ne cheamă șoseaua.

În aceeași după-amiază, locotenentul Matt Brannigan stătea la biroul său din Wellington și studia dosarul unei spargeri. Intră un detectiv întrebîndu-l:

– Ai timp un minut, Matt?

Brannigan se ridică în picioare și se întinse din toate încheieturile. Era de serviciu de la ora opt dimineața și frînt de oboseală. Voia să plece acasă.

– N-o poți lăsa pe mîine, Jerry? Cathy mă omoară dacă întîrzii iar la masă.

Detectivul ezită.

– Ba da. Mîine dimineață la prima oră, îți predau raportul. Se întoarse să plece.

– Stai așa, un moment, spuse Matt Brannigan. Despre ce e vorba?

– Îți mai aduci aminte de avionul cu reacție, Silver Arrow, care s-a prăbușit prin apropiere, acum două săptămîni?

Locotenentul Brannigan își amintea bineînțeles perfect. Muriseră patru persoane în accident. Yoneo Matsumoto, soția și cei doi piloți.

– Da, și ce-i cu asta?

– S-ar părea că n-a fost accident.

Brannigan îl privi țintă.

– Ce spui?

– Am primit chiar acum un raport preliminar, din partea conducerii aviației civile federale. Rezervoarele pentru carburanți erau pline cu apă. Oamenii aceia au fost asasinați.

Matt Brannigan simți un fior rece.

– E un fapt dovedit fără echivoc?

– Nu există nici urmă de îndoială. Cineva a comis un act de sabotaj. Dacă n-ar fi umblat o mînă rea la rezervoarele pentru carburanți, pilotul ar fi putut survola furtuna.

Jerry continuă, explicînd detaliile raportului, dar locotenentul Brannigan nu-l mai asculta.

Își aduse aminte de tînărul Masao. Parcă îi auzea glasul:

– Părinții mei au pierit într-un accident de avion. Am moștenit firma tatălui meu. Unchiul meu încearcă să mi-o ia. Dar pentru a izbuti, trebuie mai întîi să mă omoare.

Atunci Brannigan fusese absolut sigur că totul era o poveste absurdă, scornită de un adolescent, fugit de acasă, care probabil că se și droga și avea probleme cu familia. Asemenea lucruri se întîmplau adesea. Îl sunase la telefon pe unchiul băiatului și fusese de față cînd unchiul împreună cu șoferul l-au luat cu ei pe Masao. Puștiul îi inspirase milă. Era un băiat atît de drăguț și simpatic.

Își aduse aminte și de surpriza pe care o avusese cînd, ulterior, îl sunase Teruo pe el, ca să-i comunice:

– Nepotul meu l-a omorît pe șoferul nostru. Poliția trebuie să-l găsească, înainte ca băiatul să comită o altă crimă. Ceva i se păruse în neregulă atunci! Locotenentul Brannigan se mîndra foarte mult cu faptul că era un bun cunoscător de oameni. Cum a fost cu putință să se înșele așa de profund, în privința puștiului? Își încheiase ancheta și dăduse crezare versiunii lui Teruo Sato.

Dar această ştire de ultimă oră schimba datele problemei. Dacă cineva a pus la cale accidentul de avion, trebuia să aibă un mobil. Şi nu exista un mobil mai puternic decît întreprinderea gigant *Matsumoto Industries*. Şi dacă Masao spusese adevărul?

Atunci Brannigan l-a împins pe băiat în braţele morţii.

Detectivul stătea la masa lui de lucru. În gînd demonta şi apoi reasambla fragmentele acestei întîmplări. Avea nevoie de o mulţime de răspunsuri. Şi încă foarte repede.

Îşi ridică privirea la Jerry.

– Verifică imediat *Matsumoto Industries*! Vreau să aflu cine era acţionarul principal al firmei, cînd trăia Yoneo Matsumoto, şi cine e acţionarul principal acum. la legătura cu juristul firmei. Vreau să găsesc răspunsurile mîine pe birou!

Era noapte. O lună plină, galbenă, atîrna pe cer, deasupra benzii cenuşii a autostrăzii, care se depăna sub cauciucurile imensului autofurgon. Masao stătea între Al şi Pete în

cabina şoferului şi privea luminile depărtate ale caselor unor ferme izolate.

– Sîntem tot în Indiana? întrebă Masao.

– În Illinois. Pete scoase o hartă uzată din torpedo. Noi ne aflăm aici, spuse Pete şi indică un punct pe hartă. Trecem prin Missouri şi Oklahoma, traversăm colţul ăsta din Texas, mergem în New Mexico şi apoi o luăm spre Arizona, Nevada şi California. Mai avem circa două mii de mile.

Masao îl privi neîncrezător:

– Şi reuşim să ajungem în numai trei zile?

– Nu uita că rabla merge zi şi noapte. Pentru asta lucrăm cîte doi. Conducem pe rînd.

Masao cuprinse iar cu privirea întregul peisaj.

– E o ţară imensă, spuse el. Cu mult mai mare decît patria mea. Dar cît e de frumoasă ţara mea, îşi zise în gînd Masao. Cu piscurile acoperite de zăpezi şi lacuri strălucitoare, cu ape curgătoare şi cascade! Ducea dorul florilor de cireş şi al oamenilor, care stăteau în tihnă la umbra pomilor. Îşi aduse aminte cu dor de clipele de zbenguială, împreună cu prietenii, pe frumoasa plajă din Okinawa. Voia să se întoarcă acasă în Japonia.

Singura întrebare pe care şi-o punea era dacă va ajunge acasă, viu sau mort. Şi se gîndi numaidecît la Teruo.

Teruo se gîndea la Masao. Puştiul izbutise să-i scape iar. Între timp, cei doi ajunseseră să se joace de-a şoarecele şi pisica, o bătălie dusă cu armele vicleniei. Teruo ştia că totul e numai o chestiune de timp. În final, îl va prinde pe Masao şi îl va pedepsi fără cruţare.

Teruo se întoarse către Nobuo Hayashi, şeful securităţii de la *Matsumoto Industries*.

– Băiatul nu s-a volatilizat în aer, spuse Teruo Sato. Trebuie găsit. Şi neapărat, de noi. Nu vreau să-şi bage nasul poliţia de aici. A fost o eroare din partea mea, atunci cînd i-am solicitat intervenţia. E o problemă de familie.

– Am înţeles, domnule.

– Dumneata să faci tot ce este necesar. Mai angajează nişte oameni! Dublează recompensa. Nu precupeţi nici eforturile şi nici banii. Adu-mi nepotul! Chipul lui Teruo nu mai era decît o mască sumbră, ochii îi licăreau ca nişte cristale. E primejdios. Are la activ o

crimă. Dacă nu se lasă prins de viu... atunci adu-mi-l mort!

Locotenentul a avut o noapte zbuciumată. Neputînd să adoarmă, se dădu jos din pat, pe furiș, la ora trei de dimineață. Se străduise să nu-și trezească nevasta dar ea îl auzi și aprinse lampa de pe noptieră.

– Ce-i cu tine, Matt? Ai tulburări de digestie?

– Pe naiba! Poate că am trimis la moarte un puști nevinovat. Își trecu degetele prin părul des și cărunt. Voia să-mi vorbească dar eu nu l-am ascultat, Cathy. L-am dat pe mîinile unui om care vrea să-l omoare.

– Ești sigur?

– Nu. Dar voi afla totul în cîteva ore. Nu-mi place toată chestia. Poate că puștiul nici nu mai e în viață. Voi fi nevoit să port povara asta pe suflet, mereu de acum încolo.

– De ce nu încerci să dormi puțin? Te lupți cu niște năluci.

Dar nălucile nu voiau să se risipească.

Cînd intră în birou, locotenentul Brannigan găsi pe masa de scris raportul pe care-l ceruse. Îl citi de două ori. Prima oară repede, iar a doua oară pe îndelete, fără să omită un singur cuvînt. Pe cît de neverosimil i se păruse totul atunci, puștiul îi spusese adevărul. Moștenise imensul Imperiu Matsumoto. Dar în eventualitatea morții lui testamentul, lăsat de tatăl său, prevedea ca întreaga avere să-i revină unchiului. Matt Brannigan întîlnise oameni care au săvîrșit un omor, pentru zece dolari sau o sticlă cu whisky. Nu era nevoie de prea multă imaginație ca să-ți închipui ce ar putea face un om ca să intre în posesia unui imperiu industial, de o valoare inestimabilă. Teruo Sato cunoscuse în mod sigur prevederile testamentului, de la bun început. Pusese la cale accidentul de avion, avînd probabil convingerea că după lichidarea lui Yoneo Matsumoto, va putea să-l înlăture ușor și pe fiul acestuia. Cu ajutorul lui Brannigan fusese pe punctul de a izbuti. Băiatul venise la el implorîndu-i ajutorul iar el îl predase inamicu-

lui său. Acum trebuia, cu orice preț, să-l găsească pe Masao, ca să-l salveze. În cazul în care Masao mai era în viață! Primul lucru, pe care trebuia să-l afle era acesta.

Luă telefonul și formă numărul calculatorului central al poliției din Manhattan.

– La aparat, locotenentul Matt Brannigan! A fost emis un ordin pentru urmărirea unui oarecare Masao Matsumoto, un tînăr japonez, de optsprezece ani. Vă rog să verificați dacă urmărirea mai continuă.

– Rămîneți la aparat, domnule locotenent, spuse o voce.

Peste un minut auzi:

– Ordinul de urmărire e încă în vigoare, domnule locotenent.

– Mulțumesc. Matt Brannigan puse receptorul în furcă, cu sufletul ușurat. Dacă ordinul de urmărire la nivel federal era încă în vigoare, însemna că Masao se afla în libertate. Trebuia să-l găsească, înaintea lui Teruo Stato. Era o cursă contra cronometru.

Sună și-l chemă pe adjunctul său.

– Adu-mi tot ce avem în dosare cu privire la cazul Matsumoto!

Peste cinci minute citi procesul-verbal întocmit în baza declarațiilor date de Heller,

cu privire la Sanae Doii.

Cînd termină de citit, locotenentul Matt Brannigan sări în maşină şi porni către fabrica *Matsumoto*.

Sanae nu-l putuse uita pe Masao. Ştia, cu certitudine, că Masao îi povestise numai o parte a adevărului şi că era confruntat cu greutăţi îngrozitoare. Ar fi făcut tot posibilul ca să-l ajute, dar el dispăruse. Nici măcar nu ştia dacă e viu sau mort. Îşi aducea aminte cît de înflăcărat fusese Masao la meciul de baseball, cum aplaudase şi încurajase ambele echipe. Fata îşi aduse aminte de surîsul lui şi de purtarea sa prietenoasă.

– Sanae!

Vocea o trezi brusc din reverie. Îşi înălţă capul şi-l văzu pe şeful de echipă, domnul Heller, stînd în faţa ei.

– Da, domnule Heller?

– Domnul Watkins vrea să-ţi vorbească. Imediat.

– Am înţeles, domnule.

Sanae intră în biroul şefului personalului,

întrebîndu-se de ce a convocat-o. În încăpere mai era un bărbat, pe care Sanae nu-l văzuse înainte. Şi-a dat seama instinctiv că era poliţist şi deveni îndată suspicioasă.

Watkins spuse:

– Sanae, dînsul e locotenentul Brannigan! Doreşte să-ţi pună cîteva întrebări. Watkins se ridică în picioare. Acum vă las singuri.

– Mulţumesc, spuse locotenentul Brannigan. Apoi se întoarse către Sanae. Vă rog, luaţi loc!

Fata se aşează şi se strădui să-şi ascundă nervozitatea.

– După cîte ştiu, aveaţi relaţii amicale cu tînărul Masao?

– Nu, domnule. Glasul ei era ferm.

Matt Brannigan o privi, plin de scepticism.

– Serios? Parcă aţi lucrat împreună, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Nu stăteaţi de vorbă în timpul lucrului?

– Nu, domnule.

Detectivul se aplecă înainte.

– Dar stăteaţi de vorbă zilnic, în timpul pauzei de prînz?

Ştia, deci. O spionase!

– Nu ştiu nimic despre el, spuse Sanae cu

îndîrjire.

– Sanae, mă aflu aici, ca să-l ajut pe Masao. Cred că viața lui e în pericol.

– Da, își spuse Sanae în gînd. Din cauza unora ca tine.

– Știți unde e?

Îl privi. Și de data aceasta spuse adevărul.

– Nu, domnule. Habar n-am.

Matt Brannigan avusese tot timpul senzația că fata mințea. Dar acum spusese adevărul, ceea ce îl neliniști. Ea constituia singura urmă pe care o avea. Dacă nu știa unde se ascundea Masao, atunci el nu avea absolut nici un punct de reper. Teruo avea toate șansele să-l descopere pe băiat înaintea poliției. Ce însemna aceasta, detectivul refuza pur și simplu să-și imagineze.

Trebuia să găsească o modalitate s-o convingă pe fata că el se afla de partea lui Masao.

– L-ați ajutat să fugă, nu-i așa, Sanae?

– Nu, domnule.

– Îmi spuneți un neadevăr. Casierul v-a înmînat fotografia lui și ați plecat cu el în grabă, înainte de a putea fi identificat de ceilalți. L-ați dus acasă la dumneavoastră. Cînd a apărut detectivul particular pe nume

Sam Collins care-l căuta, l-aţi ajutat pe Masao să fugă.

Sanae îşi strînse buzele şi nu scoase nici un cuvînt.

El o măsură din priviri o bucată de vreme.

– Ştiţi cine e Masao?

Sanae dădu din cap.

– Se numeşte Masao Harada.

Detectivul o lăsă să persiste în această eroare.

– Ştiţi pentcu ce a fugit?

– Pentru că tatăl său vrea să-l ducă înapoi în Japonia. Iar Masao nu doreşte acest lucru.

Deci asta era versiunea lui Masao! Locotenentul Brannigan trebuia neapărat să ia rapid o decizie. Nu dispunea de dovezi solide în favoarea bănuielii sale. Dar ştia că dacă nu-i dă glas acestei bănuieli, nu exista alt mijloc de a o convinge pe Sanae.

– Ascultaţi-mă cu atenţie, spuse el. Numele adevărat al lui Masao este Masao Matsumoto. Firma poartă numele tatălui său.

Sanae îl privi îndelung, neîncrezătoare.

– Vreţi să spuneţi că e un membru al familiei Matsumoto?

– E fiul patronului.

– Nu vă cred...

– Ascultați-mă pînă la capăt. Tatăl lui Masao a fost asasinat. Masao a moștenit Imperiul Matsumoto.

Sanae îl privea suspicioasă, străduindu-se să înțeleagă ce-i spusese.

– Dar toată chestia are un clenci. Dacă i se întîmplă ceva băiatului, moștenește unchiul lui absolut totul. Au murit, pînă în prezent, cinci persoane. Cred că unchiul lui Masao va încerca să-l ucidă.

– Ah, Doamne! Chipul lui Sanae era alb, ca varul. Acum îl credea. Nu avea nici un interes obscur ca să scornească o asemenea poveste. Fata își aduse aminte de ziua în care Teruo Sato vizitase fabrica, Masao își ascunsese fața.

– *Au plecat?* întrebase el.

Și își mai aduse aminte cum o tîrîse de la meciul de baseball, înainte de încheierea jocului, cum percheziționase poliția tribunele – și cum fugise Masao, din calea detectivului, din locuința ei.

Da, brusc toate căpătau un sens!

– Unchiul său a pus în mișcare o adevărată armată de iscoade, ca să-l caute, spuse locotenentul Brannigan. Masao nu are pe nimeni căruia să-i poată cere sprijinul. Dacă

îl vor găsi ei primii, îl vor ucide, Sanae. Oamenii ăştia nu se dau în lături de la absolut nimic. Trebuie să-l găsesc eu înaintea lor. Dar nu ştiu unde să-l caut. Nu ştiu unde vrea să plece, sau...

– În California. Sanae îşi duse mîna la gură. Nici nu-şi dăduse seama că vorbise.

– Unde în California? În vocea lui se făcu simţită o insistenţă din care cauză redeveni brusc suspicioasă. Şi dacă era adevărată numai o parte a poveştii lui? Şi dacă era de partea lui Teruo şi îl căuta pe Masao, pentru a-l da pe mîinile unchiului?

– Nu ştiu, răspunse Sanae. Citi dezamăgirea de pe chipul detectivului.

– Nu v-a făcut nici o aluzie? Nu a menţionat nici un nume? O persoană pe care ar fi putut-o solicita să-l ajute?

Menţionase un nume. Pe acela al prietenului său, Kunio Hidaka.

Sanae îl privi pe detectiv drept în ochi şi spuse:

– Nu, n-a menţionat pe nimeni.

Era decisă să nu se lase păcălită, printr-un truc, de acest poliţist. Să nu-l ajute să-l prindă pe Masao.

Locotenentul Brannigan oftă.

– Păcat! Oricum, vă mulțumesc foarte mult. Se ridică în picioare. În cazul în care vă veți aduce totuși aminte de ceva, dați-mi un telefon, vă rog. Băgă mîna în buzunar. Poftiți cartea mea de vizită!

Sanae puse cartea de vizită în buzunar, fără să se uite la ea. Nu avea intenția să o utilizeze vreodată.

Capitolul 11

– Ajungem îndată la Los Angeles, spuse Al.

Lui Masao nu-i venea să creadă că sosiseră într-adevăr la destinaţie.

Călătoria de-a curmezişul ţării fusese fascinantă. Era întocmai cum îi spusese tatăl său: America era compusă din cincizeci de state şi fiecare stat era o ţară în sine. Masao văzuse porturile din New York, fermele bogate din Indiana şi Illinois, preeriile întinse din Texas şi deşertul sterp din Arizona. Cînd au ajuns în California, ţara devenise verde şi multicoloră, bogată în fructe şi flori, amintindu-i lui Masao, de patria lui. În ultimele două ore,

locul fermelor şi al păşunilor bogate a fost luat întîi de nişte case şi fabrici izolate, iar apoi de oraşele şi suburbii. Acum vedeau chiar zgîrie-norii din Los Angeles. Conturul oraşului nu era nici pe departe atît de impresionant ca cel al Manhattan-ului, dar Masao era de părere că părea mult mai frumos şi modern.

Pentru prima oară, de la începutul acestui coşmar incredibil, Masao se simţi în siguranţă. Reuşise să scape de unchiul său şi de poliţia din New York şi să ajungă în California. Kunio Hidaka îl va ajuta. Cînd domnul Hidaka va afla întreaga poveste, abia atunci va şti efectiv ce avea de făcut.

În cursul călătoriei de şase zile, Masao a avut prilejul să-i cunoască mai îndeaproape pe şoferul Al şi pe ajutorul acestuia, Pete. Auzi despre nevestele şi copiii lor şi află felul de-a gîndi al muncitorilor americani. Erau prietenoşi, generoşi, sinceri, lipsiţi de complicaţii. Masao îşi dădea seama că era bine să ai asemenea prieteni, dar vai şi amar dacă îţi ajungeau duşmani! Rîdeau de felul în care pronunţa Masao anumite cuvinte mai dificile. Dar era un rîs prietenos.

– Trebuie neapărat să-ţi corectezi *r*-ul, îl sfătui Pete. Aşa cum îl pronunţi tu, sună mai

curînd ca un *l*. De exemplu cînd spui *orez* sună *olez*. Orezul e ceva de mîncare, dar ceea ce se aude e o trăsnaie fără noimă.

Masao se întrebă cum s-ar descurca ei, dacă ar vorbi în japoneză. Dar se străduí să pronunțe cuvintele cu mai multă grijă. Un lucru pe care Masao nu-l înțelegea la noii săi prieteni era atitudinea față de sindicat. Făceau parte din celebrul *Teamster's Union*.

– Cel mai puternic sindicat din lume, se mîndrea Al. În douăzeci și patru de ore; am putea imobiliza toată țara.

– Dar de ce vreți una ca asta?

– Ah, e, numai așa, un fel de a spune. Vreau să zic că patronii trebuie să ne dea tot ce le cerem.

Masao încercă să le explice atitudinea muncitorilor din Japonia.

– La noi e ca într-o familie mare. Muncitorului i se asigură tot ce-i trebuie toată viața. El știe că nu va fi concediat. Bunăstarea întreprinzătorului este și bunăstarea lui. E mîndru de munca pe care o face.

– Cîte bordee, atîtea obicee, concluzionă Pete.

Cu aceasta discuția s-a încheiat.

Cînd s-au aflat față în față cu zgîrie-norii din Los Angeles, Al îl informă:

– Am ajuns exact, conform graficului stabilit.

Autofurgonul părăsi autostrada și, dînd colțul, intră în strada San Pedro. Peste cîteva minute, rulau pe întinderea imensă a unui teren de descărcare. Al puse frînă uriașului vehicol și opri motorul.

Apoi se întoarse către Masao.

– Acum te descurci, puștiule?

– Da, mulțumesc. Pot să plec singur mai departe.

– Nu te lăsa prins! zise Pete.

Masao îl privi speriat.

– Să mă las prins?!

– Știi ce vreau să-ți spun. Dus cu sila înapoi la școală.

– Ah! se bîlbîi Masao. Voi fi cu ochii în patru.

Uitase cu totul povestea pe care le-o spusese.

Se dădu jos din cabina șoferului.

– Aş vrea să vă mulţumesc amîndurora mult de tot. Vă rămîn veşnic îndatorat.

Cuvintele lui erau mult mai sincere decît ar fi putut ei să-şi închipuie. Probabil că i-au salvat viaţa. Masao voia să dea glas profundei sale gratitudini.

– Dacă veniţi la Tokio, spuse el, mă voi simţi onorat să vă găzduiesc.

Cei doi bărbaţi au rîs, la ideea că puştiul vrea să-i găzduiască.

– Foarte drăguţ din partea ta, spuse Al. Punem chestia la păstrare.

– Cum aşa?!

– Foarte bine. Adică acceptăm invitaţia şi o păstrăm pentru o ocazie viitoare. Ai grijă de tine!

– Mă voi strădui din răsputeri, promise Masao. Acum nu mai era greu. Izbutise să ajungă la destinaţie.

La o distanţă de zece metri, un lucrător japonez încărca nişte televizoare de fabricaţie *Matsumoto*, într-un autofurgon. Se întrerupse

din treabă şi îl privi pe Masao cînd se dădea jos din cabina şoferului. Privi îndelung într-acolo, apoi băgă mîna în buzunar şi scoase o fotografie. Îl măsură iar din ochi pe Masao, să se asigure că nu se înşelase. Apoi, lucrătorul traversă, în grabă, curtea imensă, ducîndu-se la o cabină telefonică.

Făcu numărul centralei pentru convorbiri interurbane şi spuse:

– Aş dori o convorbire directă cu New York-ul, cu domnul Teruo Sato...

Hollywood-ul era complet diferit de ce îşi imaginase Masao. Crezuse că era o culme a gloriei şi a strălucirii, tărîmul minunat al lui John Wayne şi Humphrey Bogart, al lui James Cagney, Cary Grant şi Charlie Chaplin.

Realitatea l-a decepţionat. Firește, numele celebrelor vedete de cinema erau imprimate în asfaltul trotuarelor oraşului. Numele lui Marlyn Monroe şi Greta Garbo, a lui Clint Eastwood şi Bruce Lee. Dar bulevardul

Hollywood-ului arăta murdar şi neîngrijit. Era înţesat de mici arcade şi pizzerii, de dughene pentru astrologi şi sordide baruri de zi. Totul părea o ediţie ieftină a cartierului Ginza din Tokio.

– Dar cel puţin, îşi spuse în gînd Masao, aici nu mă va căuta nimeni.

Intră într-un magazin unde era o cabină telefonică.

– Mă scuzaţi! i se adresă Masao fetei care stătea dincolo de tejghea. Aş vrea să aflu un număr de telefon. Cum se procedează?

– Suni pur şi simplu la Informaţii: 411.

Aşa, vasăzică! Era exact ca la New York.

– Vă mulţumesc!

Masao intră în cabina telefonică şi formă numărul. Se auzi o voce:

– Aici, Informaţiile. Pot să vă ajut cu ceva?

– Da, vă mulţumesc, răspunse Masao. Caut numărul de telefon al fabricii *Matsumoto*. Se află undeva în zona Hollywood-ului de nord.

– Silabisiţi-mi numele, vă rog!

Masao silabisi. Peste cîteva secunde se afla în posesia numărului. Apăsă scurt receptorul în furcă, apoi formă iar un număr.

O voce veselă răspunse de la capătul firu-

lui:

– Bună dimineața, aici *Matsumoto Industries*!

Masao simți cum îi bătea inima, din ce în ce mai tare.

– Aș dori să vorbesc cu domnul Kunio Hidaka, vă rog.

– O clipă, vă dau legătura.

Imediat după aceea o altă voce spuse:

– Aici biroul domnului Hidaka!

Mason era nerăbdător.

– Aș putea vorbi cu domnul Hidaka, vă rog?

– Îmi pare rău, dar domnul Hidaka lipsește din oraș. Pot să vă ajut cu ceva?

Bătăile inimii lui Masao erau pe punctul de a se opri.

– Eu... A ezitat. Trebuia să-i explice totul personal domnului Hidaka. Cînd se întoarce?

– Îl așteptăm să revină vineri.

Trei zile, așadar!

– N-ați putea să-mi dați numărul de telefon de acasă? E ceva foarte important.

– Regret dar nu vă pot oferi informații de asemenea natură. Vreți să-i transmit un mesaj?

– Nu. Voi... voi suna altă dată.

Masao părăsi cabina telefonică, simțindu-se descurajat. Să mai aștepte încă trei zile?! După atîta încordare i se părea o eternitate. Așteptase cu atîta nerăbdare momentul să-l vadă pe domnul Hidaka, să-i explice totul și să se termine odată acest coșmar! Desigur n-avea încotro și trebuia să aștepte. Se va strădui din răsputeri să aibă răbdare. Cel puțin, deocamdată era în siguranță aici, la Los Angeles. Probabil că Teruo continua să-l caute la New York. Își va găsi undeva un hotel modest și va vizita atracțiile orașului pînă-l va putea întîlni pe domnul Hidaka.

Voia să vadă două locuri: în special *Disneyland*-ul și *Studioul Universal*.

La o depărtare de trei mii de mile, la New York, Teruo Sato vorbea la telefon. Vocea lui era glacială.

– Chiar acum m-a sunat cineva. Băiatul se află la Los Angeles. Angajează oamenii de care ai nevoie. Există trei locuri asupra cărora

trebuie să-ţi concentrezi urmărirea: hotelurile mici şi retrase, *Disneyland*-ul şi *Studioul Universal.*

Teruo ar mai fi putut menţiona şi o a treia adresă dar s-a abţinut. De problema aceea voia să se ocupe personal. Exista un singur om în California pe care l-ar putea căuta Masao şi anume: Kunio Hidaka.

Teruo voia să ajungă acolo primul.

Seara, Masao găsi un mic hotel la Hollywood, pe o stradă lăturalnică, care dădea în bulevardul Cahuenga, unde intenţiona să înnopteze.

– Cît rămîneţi? îl întrebă recepţionerul.

– O săptămînă.

A doua zi de dimineaţă, Masao părăsi hotelul devreme. Cinci minute mai tîrziu, au apărut în holul hotelului doi detectivi particulari şi i-au arătat recepţionerului fotografia lui Masao, întrebîndu-l dacă l-ar putea identifica.

– Sigur că da, răspunse recepţionerul. L-aţi scăpat chiar acum. Răsfoi prin registru.

– Îl cheamă Masao Harada. Vrea să rămînă aici o săptămînă.

Cei doi detectivi particulari îşi aruncară priviri pline de satisfacţie.

– Îl aşteptăm, au spus ei.

S-au aşezat undeva la capătul holului, unde nu puteau fi zăriţi de la intrare.

Aveau să aştepte mult şi bine. Masao habar n-avea că acum era urmărit şi în California. Dar l-a salvat intuiţia. N-avea nici o intenţie să se întoarcă la hotel. Avea de gînd să-şi petreacă de fiecare dată noaptea într-alt hotel, pentru ca să nu i se poată da de urmă.

Îşi cumpără o pereche de chiloţi, nişte blugi, un maiou, o batistă şi o pereche de şosete. Lucrurile purtate le lăsă în cabina de probă a magazinului universal. Şi aşa avea destule lucruri de cărat după el.

Luă micul dejun într-o plăcintărie pe Sunset Boulevard şi se interesă cum se ajunge în *Disneyland*. Avea trei zile la dispoziţie şi era decis să petreacă timpul în cel mai plăcut mod cu putinţă. N-avea nici un rost să stea în camera de la hotel şi să mediteze.

Peste treizeci de minute era în autocarul cu destinaţia *Disneyland*.

Dacă Hollywood-ul fusese o deziluzie, în schimb Disneyland-ul depăşea toate aşteptările lui Masao. Era un tărîm de basm, întins pe treizeci de hectare, un univers fermecat compus dintr-o sumedenie de lumi fermecate.

Aici existau circa şase mii de angajaţi, care asigurau funcţionarea acestui bîlci neîntrerupt şi cincizeci şi patru de puncte de atracţie. Masao nu ştia de unde să înceapă. Turul de vizitare pornea de pe Strada Mare. Se plimbă într-o trăsură veche, trasă de cai. Era într-o altă lume, într-un alt secol.

Participă la un safari prin junglă, unde crocodilii se repezeau la barcă, şi se căţără sus în casa din copac a familiei elveţiene din film.

În piaţa New Orleans vizită castelul bîntuit de fantome şi rămase uimit de ingeniozitatea efectelor speciale de groază.

După aceea urmă Ţara Fanteziei, unde Masao coborî vîrful Matterhorn cu sania-bob, traversă lacul cu barca cu motor şi hoinări prin fermecata Lume mică. După aceea trecu

bacul celest în Ţara Viitorului şi făcu o călătorie cu submarinul. Cînd parcul de distracţii îşi închise porţile, Masao se simţea epuizat. A fost obligat să renunţe la vizitarea Ţării Uriaşilor şi a zonei de frontieră. Va reveni negreşit altă dată.

Masao nici nu bănuia ce noroc avusese. În parcul *Disneyland* era căutat de circa o duzină de indivizi, care nu l-au zărit graţie aglomeraţiei nemaipomenite.

– Mîine, îşi zise în gînd Masao, voi face turul *Studioului Universal* unde, aşa cum avea să constate, avu mai puţin noroc.

După ce s-a întors la Hollywood cu autobuzul, Masao găsi un mic hotel, în apropiere de Sunset Strip. În *Disneyland* mîncase cîte ceva în cursul după-amiezei: hot-dogs, floricele şi îngheţată. Dar acum îi era cu adevărat foame. Masao se aşează într-o berărie nemţească, unde probabil că nu-l va căuta nimeni.

Vis-à-vis, pe partea opusă a Sunset Strip-

ului, era o discotecă, *Whisky-a-Go-Go*. Mînat de un impuls, Masao intră. Era ca în iad. Fulgere produse de stroboscop brăzdau sala şi difuzoarele răsunau atît de puternic cu muzica disco-beat încît era cu neputinţă să-ţi formezi în gînd măcar o idee. Pe o platformă ridicată se învîrteau, încoace şi încolo, două fete despuiate, iar pe ringul de dans, aflat în faţa acesteia, o duzină de perechi repetau, cei mai moderni paşi de dans.

O tînără japoneză foarte nostimă îi făcu un semn din cap lui Masao.

– Ai vrea să dansezi?

Masao era tentat să-i dea un răspuns afirmativ. Dar era confruntat cu două probleme. În primul rînd, el frecventa cu plăcere discotecile, lucru pe care Teruo pesemne îl ştia. Şi, în al doilea rînd, fata ar fi putut să fie o iscoadă, care îl urmărea. Din aceste motive, Masao refuză politicos:

– Nu, mulţumesc. Oricum, voiam să plec.

Hoinări foarte mult pe stradă, pînă se asigură că nu e urmărit. Apoi se întoarse la hotel.

Epuizat, se trînti pe pat dar nu putu să adoarmă. Mai erau două zile pînă la întoarcerea lui Kunio Hidaka.

– Mîine dimineaţă voi da iar un telefon, îşi

spuse Masao în gînd. Poate că vor putea să-i transmită un mesaj din partea mea.

Se gîndi la Al şi Pete şi la cursa nesfîrşită pe care o străbătuse de-a curmezişul Statelor Unite.

Se gîndi la Matterhorn şi la călătoria cu submarinul.

Se gîndi la fata de la discotecă. Oare era de-a lor?

Se gîndi la Sanae.

Somnul refuza să vină.

Sanae nu putea să adoarmă. Stătea lungită pe pat în întuneric şi se întorcea de pe o parte pe alta. În cele din urmă, cînd n-a mai putut suporta, îşi îmbrăcă halatul de baie şi se duse în bucătărie, cu deosebită băgare de seamă, să nu-şi trezească părinţii. Îşi pregăti o ceaşcă cu cafea, de care nu avea nici o poftă, şi se aşeză la masă, să o bea cu înghiţituri mici. Reflectă ce ar trebui să facă. După-amiază circulaseră prin fabrică cele mai absurde zvonuri.

– Ai aflat, o întrebă bărbatul care lucra lîngă ea, că puștiul, care a fost aici, e Masao Matsumoto? Am auzit că domnul Sato e noul patron.

Sanae se speriase foarte tare. Deci polițistul îi spusese adevărul! Și dacă a spus adevărul în cazul acesta, atunci poate că și celelalte lucruri pe care i le menționase erau adevărate. Că Masao se afla în mare primejdie, amenințat cu moartea, că în cazul în care unchiul l-ar găsi înaintea poliției va fi ucis. Iar de vină ar fi numai ea. Pe de altă parte, dacă era totuși un truc?! Și dacă locotenentul Matt Brannigan intenționa să-l bage la închisoare pe Masao pentru omucidere?

Sanae privi țintă la telefon, fără să știe ce să facă. Știa un singur lucru: viața unui om, care îi era foarte drag, se afla în mîinile ei. Privi cartea de vizită, pe care i-o dăduse polițistul. *În cazul în care v-ați aduce totuși aminte de ceva, dați-mi un telefon, vă rog.* Întinse mîna de două ori către receptor și tot de două ori și-o retrase. Nu îndrăznea să comită o eroare. Care erau prietenii lui Masao și care erau dușmanii săi?

Dimineaţa, Masao plecă din hotel şi căută o cabină telefonică. Exista un telefon în hol, dar telefoanele puteau fi ascultate. Formă numărul de la *Matsumoto Industries* şi primi legătura cu biroul lui Hidaka.

– Am sunat şi ieri, spuse Masao. Trebuie să vorbesc neapărat cu domnul Hidaka. Am sperat că poate s-a întors mai devreme.

– Regret, zise secretara. Se întoarce abia mîine.

Încă o zi pierdută!

– În cazul în care doriţi să-i lăsaţi un mesaj...

– Nu, mulţumesc. Mîine dimineaţă voi suna din nou.

Trebuia să găsească o modalitate de a se ascunde încă o zi. Peste douăzeci şi patru de ore toate astea vor fi de domeniul trecutului.

Va vizita *Studioul Universal*. Acolo se putea pierde în mulţime.

Aşteptau cu toţii garniturile tramvaiului vedetelor. Sute de turişti din toate colţurile lumii, dornici să viziteze *Studioul Universal*.

Printre ei erau nemți și italieni, francezi, japonezi și suedezi, care trăncăneau în limbile lor materne.

Masao stătea în mijlocul mulțimii, care aștepta. Se simțea în siguranță.

O ghidă le spuse:

– Pregătiți-vă, doamnelor și domnilor! Urcați în tramvaiul vedetelor și luați loc! Începe aventura!

Tramvaiul vedetelor se compunea dintr-o garnitură de trei vagoane vopsite în portocaliu și alb. Aveau copertine în dungi și erau deschise, pe flancuri. Cînd garnitura se opri, Masao se urcă și își căută locul. Îi cercetă pe furiș pe ceilalți pasageri, dar nici unul nu părea să manifeste vreo curiozitate deosebită față de el. Tramvaiul se puse în mișcare și ghida, o fată tînără și frumoasă, li se adresă:

– Bine-ați venit în *Studiourile Universal*! Pînă azi, am avut un total de douăzeci și șase de milioane de vizitatori și avem plăcerea să vă adresăm un salut cordial. Studiourile au fost inaugurate în anul 1915, cînd Carl Laemmle...

Masao nu asculta ce spunea. Urmări scenele incredibile care se desfășurau afară. Văzu actori, care pășeau în armuri de cava-

leri, fețe purtînd bikini sau bărbați în costume de cowboy. Tramvaiul făcu o cotitură în dreptul unui teren mai retras, unde se ridica un conac, în stilul specific statelor sudiste. Fațada conacului arăta splendid, dar după ce tramvaiul trecu colțul, Masao văzu că întreaga clădire consta numai dintr-o fațadă din scînduri și grinzi.

După care, trenul trecu zăngănind peste un pod din lemn și cînd ajunseră la mijloc podul se lăsă în jos. Cu toate acestea tramvaiul trecu nevătămat pe malul opus, iar podul se ridică de la sine în poziția inițială.

Au mers pe lîngă un lac liniștit. În fundal se zărea un sat mic.

– Iată în fața dumneavoastră Amityville! explică ghida. Arătă către mijlocul suprafeței de apă.

– Fiți atenți! Toate privirile s-au îndreptat către acel ceva vag, care se repezi în direcția tramvaiului.

– E Rechinul alb! gîfîiau turiștii, cînd rechinul mecanic lovi cu coada apa din apropierea tramvaiului. După aceea, se scufundă și atacă un manechin care întruchipa un pescar aflat într-o barcă cu vîsle, pe care o răsturnă. Masao văzuse filmul *Rechinul alb* și rîse de

mica dramă.

Acum se apropiau de un alt lac și tramvaiul se îndreptă zăngănind direct spre apă. Pasagerii au fost cuprinși treptat de neliniște.

– Iată Marea Roșie, explică ghida, pe care o vom străbate chiar pe mijloc! Cînd tramvaiul țîșni peste talazul de la mal, apele s-au despărțit chiar în fața lor, ca printr-o forță miraculoasă.

– Iată o adevărată minune a tehnicii, realizată cu ajutorul electronicii. În mai puțin de trei minute, 40.000 de galoane de apă sînt absorbite, printr-un canal de compresiune, dintr-un lac avînd o lungime de 200 de metri, o lățime de 50 de metri și o adîncime de 2 metri. Dar cu tramvaiul vedetelor, călătoria prin Marea Roșie este în orice caz cu mult mai confortabilă decît în vremuri biblice.

Mai tîrziu, în cursul dimineții, Masao văzu cascadori, sărind din case cuprinse în flăcări; ajunse în mijlocul Războiului Stelelor, unde roboții trăgeau asupra lui și a celorlalți turiști din tunuri cu laser. A fost pe punctul de a fi îngropat de viu de o avalanșă de ghețari și admiră garderoba lui Robert Wagner.

Greutățile au apărut însă la *Centrul de Distracții pentru Vizitatori.* Masao privea toc-

mai un număr de dresură cu păsări şi şoareci, cînd se simţi deodată urmărit. Se întoarse discret, pentru a nu atrage atenţia, şi întîlni privirile unui bărbat, care stătea în picioare, la intrare. În ultimele zile, lui Masao i se dezvoltase puternic capacitatea de a simţi apropierea primejdiei şi îşi dădu numaidecît seama că omul era un detectiv. În apropierea acestuia se mai aflau încă doi bărbaţi, care, la un semn al detectivului, au pornit să ocupe şi celelalte ieşiri ale sălii. Detectivul îşi croia drum prin mulţime, către locul unde stătea Masao. Nu mai exista nici o scăpare.

Numărul de dresură se terminase chiar atunci. Spectatorii s-au ridicat în picioare aplaudînd frenetic. Ghida spuse:

– Poftiţi, vă rog, cu toţii pe aici!

Iar turiştii au început să se înghesuie spre uşile de la ieşire.

Masao alergă în direcţia opusă, către scenă. În spatele lui, departe, îl zări pe detectiv, care înainta îmbrîncindu-se în mulţime, pentru a-l ajunge din urmă. Masao sări pe scenă. Dresorul îi spuse:

– Cred că te-ai rătăcit... Asta e...

– Mă scuzaţi, domnule. Masao se trezi în spatele scenei, într-o junglă de decoruri,

printre cuști cu animale. Alergă pe un coridor lung și ieșind pe o ușă ajunse iar la lumina orbitoare a soarelui. O privire aruncată în spate îl făcu să constate că detectivul venea alergînd după el, pe aceeași ușă.

Acum l-a văzut de-a binelea.

– Stai așa! strigă acesta.

Mason o rupse la fugă. Coti pe după colț și era să se lovească de o cămilă.

– Fii atent, pe unde calci! răcni îngrijitorul.

Drept în față se ridica o clădire din beton, care avea o lumină roșie chiar deasupra intrării. Mason deschise ușa și se trezi în fața altei uși. O deschise cu forța și ajunse, în pas alergător, pe o scenă mare de teatru. În apropiere, se adunase o mulțime de oameni, iar Masao se amestecă printre aceștia, ca să scape de urmăritori. În imediata sa apropiere, stătea o doamnă în vîrstă. Brusc, un individ jerpelit îi smulse poșeta și o rupse la fugă.

– Opriți hoțul! strigă strident femeia.

Fără să se gîndească, Masao îl lovi cu capul pe individ în nuca genunchiului, doborîndu-l. Omul îl privi pe Masao uluit, exclamînd:

– Ce te-a apucat? Chestia asta nu este în scenariu.

O voce furioasă strigă:

– Chacheta!

Şi, cînd se întoarse, Masao privea direct în obiectivul aparatului de filmat.

Regizorul răcni:

– Daţi-l afară! Trebuie să o luăm de la capăt!

Ca un animal hăituit, Masao părăsi platoul, alergînd.

Străzile dintre studiouri erau înţesate de oameni, dar Masao nu se simţea în siguranţă. Duşmanii săi ştiau că se află aici. Şi tocmai cînd se gîndea la asta, îl zări pe detectiv făcînd primul colţ.

Masao intră repede într-o clădire mare, care arăta ca un depozit. Se trezi într-un fel de muzeu sinistru, aglomerat, pînă la refuz, cu obiecte de recuzită şi piese de decor. Se găseau aici săbii vechi şi tunuri de laser, ultramoderne, maşini de pompieri şi fuselaje de avion. Erau piese de mobilier din veacurile trecute şi costume din toate epocile. Masao se ascunse în beznă şi ascultă atent. Inima sa bătea tare. Auzi zgomot de paşi la intrare. Apoi paşii se îndepărtară. Detectivul a plecat probabil să-şi aducă ajutoarele.

– Trebuie să ies de aici, se gîndi Masao.

Dar cum? Peste cîteva minute toate ieşirile studiourilor vor fi supraveghete. Îl încercuiseră. Îl vor înhăţa, îndată ce va încerca să iasă. Nu putea să accepte una ca asta! Doar avea o întîlnire cu Kunio Hidaka.

Toate ieşirile *Studioului Universal* erau supravegheate cu străşnicie. Detectivi particulari, fiecare avînd asupra sa fotografia lui Masao, verificau atent chipurile tuturor vizitatorilor, care plecau. Era ora prînzului şi mulţi actori se îndreptau agale, traversînd strada, către micile restaurante, situate în preajma *Studiourilor Universal*. Detectivul, care îl zărise primul pe Masao, se holba uluit la diversitatea costumelor. Văzu un prinţ indian, într-un veşmînt somptuos, ieşind agale pe poartă. Acesta era urmat de un sclav nubian, de un uriaş şi de un liliputan. Apoi venea un patriarh biblic şi un clovn, cu faţa vopsită. Detectivul nu-i acordă nici o atenţie clovnului, care ieşi calm pe poartă. Era peste măsură de ocupat, să-l depisteze pe Masao.

Într-un closet public, Masao dezbrăcă costumul de clovn şi îşi şterse machiajul de pe faţă. Acum ştia că oamenii lui Teruo se aflau pretutindeni, căutîndu-l cu înverşunare. Era necesar să-şi găsească un alt hotel şi n-avea voie să se mişte din cameră pînă a doua zi dimineaţă – cînd îl va putea suna la telefon pe Kunio Hidaka. Probabil că îl vor căuta prin împrejurimile Hollywood-ului aşa că Masao urcă într-un autobuz, care pleca la Glendale. Acolo se adăposti peste noapte într-un mic hotel.

Era nerăbdător să se facă odată dimineaţă.

Capitolul 12

Teruo Sato nu se enervase prea tare, pentru faptul că Masao le scăpase din nou acoliților săi. La jocul de șah nu conta *șah* ci *șah-mat*.

În după-amiaza aceea îl va face *șah-mat*. Nepotul fusese viclean dar nu în suficientă măsură. Se bizuia pe faptul că-l va scăpa Kunio Hidaka, pentru că n-avea pe nimeni altcineva în care să poată avea încredere. Dar Kunio Hidaka nu era decît un angajat, care va îndeplini ordinele patronului, care nu era altul decît Teruo Sato.

Teruo voia să-l folosească pe Hidaka ca

momeală, să-l atragă pe Masao în capcană.

Cînd sosi la Los Angeles, Teruo a aflat că Hidaka lipsea din oraș.

– Fă-mi legătura cu el la telefon! îi ordonă Teruo secretarei lui Hidaka.

– Da, domnule Sato.

Teruo aștepa în biroul particular al lui Hidaka, fumînd o havană, luată din caseta aflată pe masa de scris.

Secretara îl informă:

– Domnul Hidaka e la telefon!

Teruo ridică receptorul.

– Hidaka?

– Bună dimineața, domnule Sato. Nu știam că vă aflați în California, altminteri v-aș fi întîmpinat personal. Sînt...

– Unde ești?

– În Arizona. Mă aflu în căutarea unui teren, pentru o nouă fabrică. Există unul...

– Oare cît de repede ai putea să te întorci la Los Angeles?

– Intenționasem să revin vineri, adică mîine, dar nu mi-am încheiat încă afacerile. Așa că mă voi întoarce abia luni.

– Nu. Trebuie să fii aici mîine!

– Am înțeles, domnule Sato.

– Îți trimit un avion cu reacție, aparținînd firmei.

– Vă mulțumesc. Urmă o pauză, după care Kunio Hidaka spuse: Am regretat foarte mult moartea domnului Matsumoto.

– Da, replică Teruo. A fost o veste tristă pentru toți. Era un om mare.

– Da, într-adevăr. Și un prieten adevărat. Nu îl voi uita niciodată. Îmi va lipsi foarte mult. Masao e cu dumneavoastră?

– Va fi, promise Teruo. Ne vedem mîine!

Era foarte mulțumit de sine.

Șah-mat.

Kunio Hidaka avea o fire gînditoare. Se petreceau niște lucruri care îl năuceau de-a dreptul. Ținuse la Yoneo Matsumoto și la soția acestuia și deplîngea moartea lor. Iar Masao era pentru el aproape ca un fiu. Auzise niște vești alarmante, cu privire la băiat. Ceva părea în neregulă în această privință. Mai întîi îl sunase la telefon Teruo

Sato, ca să-l convoace de urgenţă la Los Angeles, iar apoi veni un al doilea telefon, care era şi mai năucitor.

Existau nişte semne stranii, pe care nu le înţelegea – şi care nu promiteau nimic bun.

Avea o întîlnire, la care se gîndea cu groază.

În dimineaţa următoare, la ora nouă, Masao întinse mîna la telefonul aflat în camera lui de hotel. Nu-i mai păsa dacă convorbirea era interceptată sau nu. Acum era prea tîrziu să-şi mai bată capul cu privire la asta. Se bizuia exclusiv pe Kunio Hidaka. Masao formă numărul şi numaidecît auzi vocea cunoscută a secretarei domnului Hidaka.

– Aici biroul domnului Hidaka!

– Am sunat de mai multe ori. S-a întors domnul Hidaka?

– Vă rog, pe cine să anunţ?

– Spuneţi-i că îl caută Masao.

– Un moment, vă rog.

Şi după aceea se auzi în aparat vocea lui Kunio Hidaka.

– Masao-*kun*!

Masao a fost cuprins de o bucurie extraordinară. În sfîrşit!

– Domnule Hidaka! Ah, domnule Hidaka! E foarte important, trebuie să vă vorbesc numaidecît. Ne-am putea întîlni undeva?

Kunio Hidaka îi răspunse:

– Bineînţeles. Vino la mine, la birou.

Masao ezită. Ar fi preferat să se întîlnească cu domnul Hidaka altundeva. Fabrica era probabil supravegheată. Trebuia să fie foarte prudent. Ştia că dacă va face o greşeală acum, ar fi probabil ultima.

– Aţi vorbit cu unchiul Teruo? întrebă el cu prudenţă.

Urmă o pauză aproape imperceptibilă.

– Nu, răspunse Kunio Hidaka. N-am vorbit.

Masao era surprins. Îşi închipuise că Teruo va intra în legătură cu domnul Hidaka. Dar Masao avea încredere în omul acesta. Îi încredinţase cu totul viaţa sa.

– Foarte bine. Vin imediat la birou. Aş vrea să vă vorbesc numaidecît.

– Da, vino!!

Kunio Hidaka puse telefonul în furcă încet și îl privi pe Teruo Sato.

– Ai făcut o treabă bună, spuse Teruo. Întoarce-te în Arizona și rezolvă-ți afacerile. Mă ocup eu de Masao...

– Mi s-a părut că ține foarte mult să-mi vorbească. A...

– Așa cum ți-am mai spus, Hidaka, el are niște probleme de la o vreme. Moartea părinților l-a răscolit profund. Lasă-l pe nepotul meu în seama mea!

– Am înțeles, domnule.

Kunio Hidaka se înclină și ieși din birou.

Teruo îi dădu indicații secretarei și se făcu comod, pentru timpul cît mai avea de așteptat. Totul era pregătit pentru sosirea lui Masao. De data aceasta, nu se va mai produce nici o greșeală.

Masao stătea lîngă telefon, în camera sa, la hotel, gîndindu-se. Poate că totuşi ar fi trebuit să insiste ca întîlnirea cu domnul Hidaka să aibă loc altundeva. În biroul acestuia se va simţi ca un om gol puşcă lipsit de apărare. Îşi aduse aminte cum fusese difuzată fotografia lui în fabrica din New York. În mod sigur, Teruo răspîndise poza în toate fabricile *Matsumoto*. Cu toate acestea, domnul Hidaka nu-i spusese nimic.

– Într-un fel, se gîndi Masao, lucrurile merg parcă dintr-odată mult prea bine. Poate, se gîndi el, totul mi se pare aşa pentru că sînt de prea multă vreme fugar hăituit. Nu-mi vine să cred că problema se rezolvă, în sfîrşit.

În orice caz, nu avea încotro. Kunio Hidaka era ultima lui speranţă dacă voia să rămînă în viaţă. O clipă, Masao a fost tentat să-l sune iar pe domnul Hidaka, pentru a conveni asupra altui loc de întîlnire. Dar se gîndi:

– Nu. Trebuie să am deplină încredere în el.

Masao părăsi hotelul şi porni la drum.

Luă autobuzul în direcţia nordului Hollywood-ului şi coborî la trei intersecţii înainte de fabrică. Merse mai departe încet,

observînd chipurile oamenilor de pe stradă, pîndind şi ferindu-se de tot ce părea suspect. Totul arăta normal. Nimeni nu arăta să manifeste vreun interes deosebit faţă de el.

Poate că devenise exagerat de prudent. Acum ajunse în faţa clădirii albe impunătoare a fabricii, cu sigla orgolioasă pe acoperiş *Matsumoto Industries*. Intrau şi ieşeau oameni pe poartă. Era o fluctuaţie permanentă. Masao traversă strada şi se îndreptă spre intrare. Ajunse aproape acolo, cînd o voce, îi ordonă din spate: *Stai aşa! Nici o mişcare!* Şi simţi o strînsoare de oţel, care l-a imobilizat.

Peste treizeci de minute, Masao intră în vestibulul cabinetului lui Kunio Haidaka.

– Sînt Masao Matsumoto, se prezentă cu mîndrie secretarei. Era mîndru că îşi putea da iarăşi numele adevărat. Am o întrevedere cu domnul Hidaka.

Conform indicaţiilor primite, secretara îi

spuse:

– Domnul Hidaka vă aşteaptă. Poftiţi în biroul său, vă rog!

– Mulţumesc.

Masao inspiră adînc, deschise uşa şi intră. Rămase pe loc, împietrit, cînd văzu cine se afla în faţa lui.

– Bine-ai venit! spuse Teruo Sato. Te aşteptam, Masao.

La stînga şi la dreapta lui stăteau în picioare doi bărbaţi înalţi şi vînjoşi.

Masao încremenise.

Teruo se întoarse către cei doi.

– Aşteptaţi afară! Aş vrea să stau de vorbă singur cu nepotul meu.

Oamenii au ieşit închizînd uşa în urma lor. Teruo rămase în picioare şi îşi privi nepotul cu atenţie. Ochii săi trădau o satisfacţie deplină.

– Eşti surprins?

– Eu... unde... unde e domnul Hidaka?

– Din păcate a fost nevoit să plece din oraş. Dar n-avem nevoie de el. Putem discuta problemele noastre şi între patru ochi.

– N-am nimic de discutat cu tine.

– Aşa, deci, nu ai, dragă nepoate? Mi-ai pricinuit o mulţime de neplăceri.

Masao nu spuse nimic.

– Te-ai comportat foarte urît, îmi pare rău. Ai făcut familia de ruşine.

– Dacă cineva a făcut familia de ruşine, spuse Masao, acela eşti tu. Eşti un tîlhar. Ai încercat să-mi furi firma moştenită de la tata.

– Firma e a mea. Îmi aparţine încă dinainte. Nu poţi fura, ce-ţi aparţine.

– Ce vei face cu mine?

– Ceea ce am făcut şi cu tatăl tău. El era tîlharul. Fără mine nu s-ar fi ales nimic din firmă. El nu mi-a recunoscut niciodată meritul. *Niciodată!* Vocea sa tremura de ură. Pentru el, nu eram decît cumnatul sărac, căruia îi arunca cîte un oscior! Acum s-a înecat chiar cu osul ăsta! Ar fi trebuit să-mi lase moştenire firma, o meritam din plin! Tremura de furie, lucru pe care-l observă chiar şi el. Cu un efort foarte mare, reuşi să-şi regăsească stăpînirea de sine.

– Ce a fost, a fost. Acum trebuie să mă gîndesc la viitor. Îmi stai în cale, Masao. Trebuie să dispari. Dacă te porţi frumos, voi avea grijă să ai parte de o moarte fără dureri – un accident fulgerător.

Masao stătea nemişcat, privindu-l. Nu

scoase nici un cuvînt. Teruo se duse la uşă şi-o deschise brusc. Nu-l slăbi din ochi pe Masao.

– Şi acum ajunge! Luaţi-l de aici! ordonă el.

Locotenentul Brannigan intră spunînd:

– Bună dimineaţa, domnule Sato.

Teruo începu să gesticuleze, cuprins de uluire. În locul celor doi ucigaşi, se afla în faţa lui locotenentul Brannigan. Surpriza lui avea să crească numaidecît şi mai mult. În spatele acestuia, stătea Kunio Hidaka, însoţit de doi poliţişti în uniformă.

– Ce... Ce înseamnă asta? întrebă Teruo iritat. De ce nu ai plecat încă, Hidaka?

Domnul Hidaka răspunse:

– Locotenentul Brannigan mi-a cerut să rămîn.

Teruo îl privi ţintă pe poliţist.

– Cum îndrăzneşti să te amesteci în treburile firmei mele? Indignarea îi răzbătea prin glas.

– Tocmai în legătură cu chestia asta voiam să stăm de vorbă, spuse locotenentul Brannigan. Pentru că firma nu este a dumitale. Conform testamentului, pe care l-am citit, îi aparţine nepotului.

Gîndurile lui Teruo erau acum total confuze.

– Eu... desigur, firește. Băiatul a suferit un șoc nervos. Știți doar, a ucis și un om.

Locotenentul Brannigan spuse calm:

– Nu. Despre una ca asta nu știu nimic. Numai dumneata mi-ai povestit.

– Ar trebui să te mulțumești cu atît! Nepotul meu are urgent nevoie de tratament medical. Mă voi ocupa personal ca să fie bine îngrijit. Și acum vă rog insistent să ieșiți din birou!

Nimeni nu se urni din loc.

– Ai pierdut, spuse Matt Brannigan.

– Am pierdut?! De fapt, la ce te referi?

– Am un mandat de arestare pentru dumneata.

Teruo se holbă fără să-i vină să creadă.

– Un mandat de arestare? Pentru mine? Ai înnebunit? Pentru ce sînt pus sub acuzare?

– Pentru asasinarea a patru persoane. Și o tentativă de omor.

– E ridicol! Creierul său lucra cu febrilitate. Încercă să afle care era situația. Comiteți o gravă eroare, în cazul de față.

– Nu, îl corectă detectivul. Dumneata ești cel care a comis eroarea. Am stat de vorbă

cu Todao Watanabe. Mi-a spus că îți era cunoscut de la bun început conținutul testamentului pe care îl redactase. Te-ai așteptat ca domnul Matsumoto să-ți lase moștenire jumătate din concern. Cînd ai constatat că nu avea această intenție, ai decis să acaparezi toată firma. De aceea ai pus la cale accidentul de avion. Și după aceea, ai încercat să înlături și ultimul obstacol, care se ridica în calea dumitale, pe Masao.

– Ești... Ești nebun!

– Azi-dimineață m-a informat domnul Hidaka despre planul dumitale, ca să-l atragă aici pe Masao, dîndu-i o întîlnire, care nu trebuia să aibă loc niciodată. Am așteptat afară, în fața fabricii, pînă a apărut Masao. Am purtat o discuție lungă cu el.

Teruo își regăsi numaidecît aplombul. Era totuna de ce fapte îl suspectau. Idioții nu aveau nici o dovadă. Era pur și simplu, mult mai viclean decît ei.

– Doar nu vei da crezare declarațiilor unui tînăr, care suferă de o tulburare psihică! Nu dispui nici măcar de o singură dovadă.

– Te înșeli! Cel care vorbise era chiar Masao. Băgă mîna în buzunar și scoase un

casetofon mic. Apăsă pe un buton şi vocea lui Teruo străpunse tăcerea încăperii.

– Firma e a mea. Îmi aparţine încă dinainte. Nu poţi fura ce-ţi aparţine.

Teruo Sato se făcu alb ca varul.

– Ce vei face cu mine?

– Ceea ce am făcut şi cu tatăl tău. El era tîlharul...

Stăteau cu toţii nemişcaţi, ascultîndu-l pe Teruo Sato, cum îşi pronunţa singur sentinţa.

– Trebuie să dispari. Dacă te porţi frumos, voi avea grijă, ca să ai parte de o moarte fără dureri – un accident fulgerător.

Masao închise casetofonul. Domnea o tăcere de mormînt în toată încăperea.

Cei de faţă şi-au încrucişat privirile asupra lui Teruo Sato.

Acesta încercă să vorbească.

– Eu... am... Dar nu-i mai rămăsese nimic de spus. Casetofonul spusese totul.

Locotenentul Brannigan se adresă celor doi poliţişti:

– Îl voi trimite sub escortă la New York!

Au urmărit în tăcere, cum l-au scos afară pe Teruo din încăpere.

– Şi acum, ce se va întîmpla cu el? întrebă

Masao.

– Va fi deferit justiției și condamnat. Chiar vocea sa îi va dovedi vinovăția. Se aude totul, cu o claritate impecabilă.

– Nu-i de mirare, replică Masao, cu mîndrie. Casetofonul e un produs al firmei *Matsumoto Industries*.

La scurt timp după aceea, cei trei bărbați își luau ceaiul în sufrageria particulară a lui Kunio Hidaka.

Masao îl privi pe locotenentul Brannigan:

– Nu știu cum mă voi putea revanșa vreodată pentru tot ce ați făcut pentru mine. Poate veniți într-o zi, împreună cu soția, în Japonia, ca să-mi fiți oaspeți?

Locotenentul Brannigan surîse.

– Mi-ar face o plăcere deosebită.

Nu putea să nu se gîndească la faptul că fusese cît pe ce să-l trimită la moarte pe acest tînăr. Cu reținere, repetă încă o dată:

– Da, mi-ar face o plăcere deosebită.

Hidaka întrebă:

– Ce planuri ai, pentru viitorul apropiat, Masao?

– Aș vrea să duc acasă rămășițele pămîntești ale părinților și să le fac funeraliile

cuvenite.

Kunio Hidaka aprobă din cap.

– Voi face toate demersurile, numaidecît, ca să fie aduse aici de la New York. Ai vrea să te mai ajut cu ceva?

Masao se gîndi un moment.

– Da. Există o fată, pe nume Sanae Doii, care lucrează la fabrica noastră din New York. Aş vrea să i se acorde o bursă, să poată urma cursurile Universităţii.

Kunio Hidaka îşi notă.

– Se rezolvă.

– Şi tot acolo există un şef de echipă, pe nume Oscar Heller. Vreau să fie concediat numaidecît!

Kunio Hidaka dădu din cap şi îşi notă iar cele spuse.

– Mai e şi altceva?

– Da. Masao scoase din buzunar o chitanţă de amanetare, pe care i-o întinse lui Kunio Hidaka.

– Aş vrea să reintru în posesia ceasului pe care mi l-a dăruit tata.

Masao privi afară prin hubloul avionului cu reacție *Silver Arrow* care se ridică maiestuos în aer descriind o buclă deasupra orașului Los Angeles. Avionul mai făcu o curbă și apoi își orientă zborul spre vest, către soare-apune. Mașao, împreună cu părinții, erau în sfîrșit, în drum spre casă.

Se gîndi la tot ce i se întîmplase în decursul ședерii sale în această țară.

Se gîndi la Higashi și la prima sa luptă, pe viață și pe moarte.

Se gîndi la cursa de maraton și la Jim Dale.

Și la Pete și Al.

Și la *Disneyland* și *Studioul Universal*.

Și la locotenentul Brannigan.

Se gîndi la Sanae și la Masao, și știu că se va întoarce curînd.

SFÎRȘIT

IMPORTANT!

Stimaţi cititori, pentru a ajunge la dumneavoastră, chiar dacă sînteţi în cele mai îndepărtate sate ale ţării, am înfiinţat un serviciu de expediat cartea prin poştă. Ne scrieţi ce cărţi vreţi, la adresa următoare:

EDITURA MIRON
Bucureşti, C.P. 28-30; Tel.: 641.33.03
cu menţiunea Cartea prin poştă

Avem în stoc următoarele cărţi:

1. Sidney Sheldon - **Nisipurile timpului** - 3000 lei
2. Sidney Sheldon - **Stelele strălucesc aproape** - 2000 lei
3. Sidney Sheldon - **Chipul fără mască** - 1500 lei
4. Sidney Sheldon - **Străinul din oglindă** - 1600 lei
5. Sandra Brown - **Pînza de păianjen** - 2200 lei
6. Sandra Brown - **Chiar şi îngerii cad** - 3000 lei
7. Sandra Brown - **Fugă de celebritate** - 2000 lei
8. Sandra Brown - **Tu eşti tatăl copilului meu** - 2100 lei
9. Elizabeth Adler - **Léonie** - 2400 lei
10. Elizabeth Adler - **Amélie** - 3000 lei
11. Elizabeth Adler - **Imagini trecătoare** - 2200 lei
12. Kate Coscarelli - **Vedeta** - 3000 lei
13. Jackie Collins - **Bărbaţii de la Hollywood** vol.I-II - 5000 lei
14. Jackie Collins - **Nevestele de la Hollywood** vol.I-II- 2900 lei
15. Jackie Collins - **Rock Star** vol.I - 1400 lei
16. Jackie Collins - **Rock Star** vol. II - 1400 lei
17. Jackie Collins - **Rock Star** vol.III - 1400 lei
18. Caryl Wilson - **În seara asta şi pe vecie** - 2500 lei
19. J.G. Ballard - **Imperiul soarelui** - 2300 lei
20. Elizabeth Gage - **Lovitură de maestru** - 3400 lei
21. Charlotte Bingham - **Pulbere de stele** - 4200 lei
22. Danielle Steel - **Daddy** - 2700 lei

23. Beverly Martin - **Seducătoarea** - 3200 lei
24. Ruth Rendell - **Tentaţia** - 2200 lei
25. Susan Howatch - **Ţărmul întunecat** - 1500 lei
26. Susan Howatch - **Mormîntul lui Aprll** - 1400 lei
27. Josephine Hart - **Păcatul** - 1500 lei
28. Laura Taylor - **Femeia lui Wilder** - 1400 lei
29. Theresa Gladden - **Tortul cu frişcă** - 1200 lei
30. Billie Green - **Ultimul erou** - 1200 lei
31. Anne and Ed Kolaczyk - **Valetul şi stăpîna lui** - 1200 lei
32. Bonnie Pega - **Şi apoi căsătoria** - 1200 lei
33. Susan Connell - **E minunat** - 1200 lei
34. Theresa Gladden - **Tovărăşie compromiţătoare** - 1200 lei
35. Bonnie Pega - **Atracţie magnetică** - 1400 lei
36. Terry Lawrence - **Numai pentru îndrăgostiţi** - 1600 lei
37. Gail Douglas - **Vreme furtunoasă** - 1600 lei
38. Elizabeth Gage - **Destine imprevizibile** vol.I - 1950 lei
39 Sandra Brown - **Focul mocnit din Paradis** - 3200 lei
40. Jan Hudson - **Uşuraticul Shade** - 1600 lei
41. Kay Hooper - **Toţi pentru Quinn** - 1600 lei
42. Fayrene Preston - **O afacere magnifică** - 1600 lei
43. Elizabeth Gage - **Destine imprevizibile** II - 1950 lei
44. Cindy Gerard - **Bărbatul din preajma casei** - 1600 lei
45. Sally Goldenbaum - **Clar de lună în golful Monterey** - 1600 lei
46. Elizabeth Gage - **Destine imprevizibile** vol. III - 2300 lei
47. Bonnie Pega - **Sălbăticiunea** - 1600 lei
48. Sandra Brown - **Căderea lui Adam** - 1600 lei
49. Nora Roberts - **Secrete publice** vol. I - 1950 lei
50. Jan Hudson - **Zboară cu mine** - 1600 lei

Urmează:

1. Sandra Brown - **Secrete bine păzite**
2. Sandra Brown - **Eden Pass**
3. Sandra Brown - **Umbre din trecut**
4. Jackie Collins - **Lumea e plină de femei divorţate**

EXPEDIEREA prin poştă o plăteşte editura noastră..

Tehnoredactare computerizată:

Ioan Lilă jr.

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)

Mereu un prilej garantat de suspans

Masao, un tînăr din Tokio, își pierde părinții într-un accident de avion survenit în America. Băiatul, devenit peste noapte moștenitorul unui colosal imperiu industrial, pleacă cu avionul în America, împreună cu unchiul și mătușa, rudele sale cele mai apropiate, pentru a aduce acasă rămășițele pămîntești ale părinților. Dar unchiul urzește planuri criminale, față de nepotul său - descoperă acesta cu stupoare. În fuga sa de-a curmezișul Statelor Unite, el izbutește, de fiecare dată, să scape exact în ultima clipă, de zbirii plătiți ai unchiului...

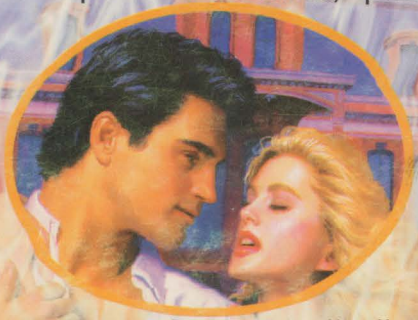

Sidney Sheldon, celebrul autor de romane senzaționale, citite pe nerăsuflate în lumea întreagă

Bestseller

Preț 1600 lei